DAISY LOGAN

Serenadă pentru un înger

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA JITARU

ALCRIS

Capitolul 1

Îmbrăcată într-o rochie-furou strâmtă din mătase neagră și cățărată pe tocurile înalte ale unor pantofi fini, Felicite McCord își căuta un echilibru precar pe cornișa unui imobil de birouri, la cinci etaje deasupra unei străzi din Atlanta. Biciuită de vânt, se crampona de o balustradă decorativă din fier forjat și închisese ochii ca să nu vadă mașinile și pietonii care o făceau să se gândească la un imens furnicar, îngrozitor de departe sub ea. Încercă să-și imagineze că se află pe pământ și nu pe o margine de cincizeci de centimetri lățime, și să uite de priveliștea ametitoare a clădirilor înalte din Atlanta și de traficul mașinilor. Nu-i era deloc ușor să facă asta.

Se înfioră la o rafală de vânt mai puternică. „Fără panică, își zise ea. Respiră adânc și uită de vidul din jurul tău. Relaxează-te."

Se lipi cu spatele de peretele solid de piatră și remarcă pentru prima oară căldura soarelui de aprilie și... incomoditatea tocurilor ei cui. Dacă ar fi știut azi-dimineață că va trebui să se cațăre pe o cornișă a Turnului Franklin, s-ar fi îmbrăcat altfel deși, cel puțin, vântul nu-i intra pe sub fusta strâmtă. Slavă Domnului, balustrada din fier forjat era chiar reală.

Își strânse poșeta puțin mai tare sub braț, și puse piciorul drept în fața celui stâng. Pas cu pas, înainta de-a lungul cornișei, oprindu-se des pentru a se prinde mai bine sau pentru a lăsa să treacă o rafală de vânt mai puternică. În sfârșit, văzu în apropiere un intrând care trebuie să fi marcat o fereastră. Dacă ar fi măcar deschisă...

Se auzi răsunând slab un claxon. Sunetul părea să vină de undeva de foarte departe. Cupola aurită a Capitoliului strălucea în soare, iar cele șaptezeci și două de etaje ale hotelului *Peachtree* se înălțau amenințătoare deasupra ei.

Își puse din nou cu hotărâre piciorul drept înainte. Balustrada de fier forjat se oprea la câțiva centimetri de fereastră.

Cinci etaje! Asta nu i se păruse niciodată a fi prea sus. Dar acum, se simțea mai aproape de cer decât de pământ. Piatra zidului de care-și lipise obrazul era aspră și caldă. Se prinse cu mâna stângă de balustrada de fier, puse piciorul drept pe tocul ferestrei și-și zări imaginea reflectată de geamul curat.

Oricât de surprinzător ar fi părut după o asemenea escapadă, doar vreo două șuvițe rebele îi scăpaseră din cocul bine făcut, iar rochia, foarte simplă, de altfel, își mai păstrase un oarecare stil. Păcat că nu mai era nimeni aici ca să remarce asta!

Privind însă mai bine prin geam, zări la mai puțin de un metru de ea un bărbat brunet așezat pe scaun, cu picioarele pe birou. În timp ce vorbea la telefon, își freca nervos ceafa și-și trecea degetele puternice prin părul des care i se odula peste gulerul cămășii albe. La mână îi scânteia ceasul de aur.

Felicite bătu disperată în geam. Bărbatul își puse picioarele jos și se întoarse să vadă ce se întâmplă. Fără să-și schimbe expresia feței și fără s-o piardă din ochi, își continuă convorbirea telefonică.

O nouă rafală de vânt o lovi pe Felicite în plin. Fu cuprinsă de panică. Palma cu care se ținea strâns de balustradă se umezise și o durea tot brațul. Nu va mai putea să reziste mult.

– Vă rog, faceți ceva! urlă ea.

Se întreba dacă bărbatul putea s-o audă, când acesta se repezi la fereastră, ridicând partea de jos a acesteia și prinzând-o pe Felicite cu amândouă mâinile.

– Dumnezeule, tocmai vorbeam de dumneata!

– De mine! bâigui ea, tremurând toată.

Îi simți brațul puternic prinzându-i talia și trăgând-o înăuntru. Cum ar fi putut bărbatul acesta să vorbească despre ea? Nici măcar nu-l cunoștea. Probabil că era nebun. Ah! Podeaua de sub picioare i se părea acum minunat de solidă.

– Oh! mulțumesc.

Se simțea ametită și era cât pe ce să cadă. El o reținu, strecurându-și din nou mâna în jurul ei.

– Îmi este mai bine, cred.

Felicite îl privi și-și trecu o mână peste fruntea umedă. El continua s-o țină înlănțuită. Îi trecură prin minte o mulțime de gânduri deodată. Era înalt. Parfumul său plăcut era acela al unui bărbat seducător. Iar brațul care-i înlănțuia talia îi dădea un puternic sentiment de siguranță.

– Cum puteai dumneata să vorbești despre mine? Nici măcar nu mă cunoști.

– Vino și ia loc.

Îi aduse un scaun pe care ea îl acceptă cu recunoștință. Apoi el se duse la fereastră, privi în dreapta și-n stânga, în sus și-n jos, după care se întoarse spre ea și o privi cu intensitate.

– Cum ai ajuns aici?

O privi iarăși minuțios din cap până-n picioare. Felicite se simți străbătută de un fior cald. După o asemenea aventură, nu era fără îndoială o reacție sănătoasă...

– ...cu siguranță că nu ești spălător de geamuri!

– Ușa biroului meu s-a blocat. N-am mai putut să ies. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Cum de tocmai vorbeai despre mine?

– Vorbeam cu un prieten și tocmai îi spuneam că mă rugam la Dumnezeu să-mi trimită cea mai frumoasă femeie din lume.

– Oh!... mulțumesc, dar eu nu sunt cea pentru care te-ai rugat lui Dumnezeu...

Se opri brusc, stânjenită. Probabil că bărbatul era puțim nebun. Ar face mai bine să plece cât mai repede.

– Îmi pare rău că te-am deranjat...

Cu un aer încântat, el înclină capul pe o parte.

– Ia să vedem... cam un metru șaizeci și cinci, vreo douăzeci și șapte de ani, niște ochi gri superbi...

– Încă o dată, îți mulțumesc că m-ai ajutat. Și... am treizeci de ani.

Se ridică și se îndreptă spre ușă. Genunchii îi tremurau. Era probabil o altă reacție după plimbarea neprevăzută pe cornișa imobilului!

– Hei! Așteaptă. Ești prea palidă ca să pleci astfel.

Ocoli repede biroul și o reținu cu blândețe de braț.

– ...Eu mă numesc Cade Rankin.

– Iar eu, Felicite McCord.

N-avea încotro, trebuia să-i strângă mâna. El profită și-i strânse tare degetele. Ea încercă să se elibereze. Simțea nevoia să se afle într-un loc mai liniștit ca să-și revină. Ridică privirea spre el. Cât de înalt era! Avea peste un metru nouăzeci... Trăsăturile-i aspre și tenul bronzat erau caracteristice omului căruia îi plăcea să trăiască în aer liber. Judecând după bărbia proeminentă, trebuie să fi fost teribil de încăpățânat. Și... avea fără îndoială ochii cei mai albaștri, mărginiți de genele cele mai lungi pe care ea le văzuse vreodată... Îl surprinse privindu-i verigheta.

– Doamnă McCord, domnul McCord știe că dumneata ieși din birou pe fereastra de la etajul cinci?

– Sunt văduvă.

– Îmi pare rău, zise el pe un ton neprotocolar.

– După cum o spui, nu s-ar zice că-ți pare rău.

– Îmi pare rău că ești văduvă, dar nu-mi pare rău că ești liberă. Vino, ia loc. Nu mușc, să știi, iar dumneata pari a fi pe punctul de a leșina.

– În viața mea n-am leșinat, așa că...

Era indignată, dar se simțea prea slăbită ca să refuze scaunul din piele maro pe care i-l oferea. Își scoase o batistă din poșetă și-și șterse fruntea în timp ce el se apropie de un mic bar și începu să prepare un cocteil. Se auzi clinchetul cuburilor de gheață.

– Pentru mine să nu prepari nimic. Eu nu beau.

– Astăzi ar trebui să faci o excepție.

Turnă peste cuburile de gheață un lichid închis la culoare și adăugă puțin sifon.

– ...Felicite! Ce prenume minunat. Cred că un înger păzitor mi-a auzit ruga.

– Te înșeli.

– De ce? Eu n-am un înger păzitor?

– Nu... Ba da... dar eu nu sunt răspunsul la ruga dumitale. În câteva clipe, voi ieși din biroul și din viața dumitale.

– Niciodată! M-am rugat fierbinte Cerului să mi te trimită. Și iată că, deodată, ești aici, pe pervazul ferestrei mele. Ah! Să nu crezi că vei ieși din viața mea...

Ochii albaștri îi scânteiau malițioși în timp ce-i punea în mână paharul rece.

– O să-ți facă bine. Povestește-mi cum ți s-a blocat ușa.

Așezat nonșalant pe birou, cu picioarele atârnând, părea absolut relaxat și vorbea pe un ton glumeț. Totuși, în expresia lui exista ceva irezistibil care o fascina.

– M-am mutat într-un birou nou și...

– Așadar suntem vecini! Minunat!

– ...telefonul meu nu este încă instalat. Astfel că, atunci când vântul a trântit ușa și aceasta s-a blocat, n-am putut să chem pe nimeni în ajutor. Am strigat dar nu m-a auzit nimeni. Am aruncat chiar și niște mesaje pe fereastră, dar le-a luat vântul.

– Și atunci te-ai cățărat pe cornișă! Și eu aș fi făcut la fel. Ce mai, destinul a făcut să ne întâlnim!

Ea nu-i împărtășea deloc entuziasmul.

– M-am temut că-mi voi petrece noaptea în birou și aveam o întâlnire importantă acasă la mine. Cornișa părea destul de lată... Și noroc că dumneata ai rămas aici atât de târziu.

– Vrei să cinezi cu mine diseară?

– Să cinez! Îmi pare rău, dar mi-am făcut o regulă din a nu ieși în oraș cu necunoscuți.

– Mi te-a trimis îngerul meu păzitor. Trebuie să accepți.

– Ei bine, acest înger păzitor s-a înșelat!

Se ridică de pe scaun și el coborî de pe birou. Ea remarcă din nou, aroma înțepătoare a parfumului lui.

– Ah, nu! N-am să te las să intri astfel în viața mea și să dispari imediat. Dacă te supără faptul că nu mă cunoști, fii liniștită, sunt inofensiv.

Ea zâmbi în timp ce punea pe birou paharul de care nu se atinsese. „Inofensiv" era ultimul cuvânt pe care l-ar fi folosit ca să-l descrie pe bărbatul ce se afla la câțiva centimetri de ea. Extrem de viril, părea plin de vitalitate și degaja o autoritate incontestabilă.

– Chiar dacă aș vrea, n-aș putea să ies astă-seară. Aștept acasă un zugrav.

– Cum îl cheamă?

Surprinsă, ea îi răspunse fără să se gândească.

– Wayne Jones. Lucrează și seara.

– Lucrează bine?

– Sper. Mi l-a recomandat sora mea.

– Te superi dacă îmi dai și mie numărul lui de telefon?

– Bineînțeles că nu.

Felicite se simțea la fel de buimăcită de discuția ei cu Cade ca și atunci când mersese pe cornișă. El luă un creion și notă numărul de telefon. Părul des îi căzuse în bucle dezordonate pe frunte.

– Mulțumesc. Dar mâine seară, iei cina cu mine?

– Ei... lasă... sunt sigură că nu duci lipsă de prietene.

În nici un caz nu voia să iasă cu el. Era prea sigur pe el și prea energic pentru ea. Așa că se îndreptă spre ușă, dar el ajunse înaintea ei și se lipi nonșalant cu spatele, blocându-i ieșirea. Zău că era încăpățânat ca un catâr.

– Doar n-o să mă refuzi? Haide să mai discutăm. Nu pari să circuli de obicei pe cornișe. Ești îmbrăcată la patru ace... În ce domeniu lucrezi?

– Sunt ceea ce se cheamă „vânător de capete". Când încerc să găsesc omul potrivit situației. Dar dumneata îmi blochezi ieșirea. Te rog...

– Cum se numește firma dumitale?

– „Recrutare de personal specializat". Nu ți se pare că depășești limitele? Dă-mi voie să ies.

– Nu mi-ai spus: „nu pot să ies în oraș pentru că sunt logodită", sau ceva de genul ăsta...

Se măsurară cu privirea, și Felicite resimți un freamăt interior, ca și cum clipa aceasta era pentru ea de o importanță capitală. Simțea un nod în gât și abia mai respira în timp ce el continua să zâmbească.

– Am fost sortiți să ne cunoaștem, Felicite McCord, la fel de sigur cum suflă acum vântul afară.

– Ei bine, ne-am cunoscut! Acum, te rog să-mi deschizi ușa.

– Dacă ai un birou la acest etaj, înseamnă că suntem vecini.

– Într-adevăr. Ușa, te rog.

În sfârșit, el se îndepărtă, fără să-și abandoneze însă ideea fixă.

– Ce-ai zice să luăm mâine prânzul împreună?

– Nu, mulțumesc. Trebuie să fiu în birou când vor veni să instaleze telefonul. Adio, domnule Rankin. Îți mulțumesc pentru ospitalitate.

Ea se îndepărta deja pe coridor când el vru să aibă totuși ultimul cuvânt.

– Mă numesc Cade. La revedere, Felicite.

Capitolul 2

„Un înger păzitor! Auzi vorbă! Ah, dacă ea n-ar fi atât de ocupată cu aranjarea noului său birou... să uite de toate astea, de aventura pe cornișă, de ochii aceia albaștri și poznași..."

Își întrerupse gândul, și-și dădu seama cu stupoare că era pentru prima oară după un an și o lună de văduvie când era tentată să accepte o întâlnire. „Era oare un semn bun? Însemna că durerea se mai atenuase?" Din păcate, amintirea părului auriu al lui Kent și a veseliei care-l însuflețea îi produse o dureroasă strângere de inimă care îi era atât de cunoscută... Se grăbi spre mașina ei și porni pe drumul spre casă.

În timpul cât sora și cumnatul ei lucrau în Peru, ea locuia în antica lor casă de lemn din cartierul Universității, plin de case vechi cuibărite sub colinele înverzite. Se simți fericită când regăsi decorul familiar. Cregile înfrunzite ale copacilor se împreunau în boltă deasupra șoselei. Peluzele verzi cu iarbă crudă erau înveselite de rozul delicat al azaleelor. O vecină o salută din mers și Felicite intră pe aleea ce ducea la ușa principală.

*
* *

Peste vreo oră, Felicite auzi camioneta lui Wayne Jones și-l văzu pe acesta prin fereastra sufrageriei cum dădea la o parte prelata și-și descărca materialele. De aceea fu foarte surprinsă când, ieșind pe ușa din spate ca să ia niște scule din magazie, zări un alt bărbat îmbrăcat în salopeta kaki. Cățărat pe o scară, acesta tocmai curăța de pe perete vechea zugrăveală. Părul lui brunet i se păru oarecum cunoscut.

Mânecile suflecate dădeau la iveală brațele musculoase și bronzate. Felicite îi privi mai cu atenție ceafa și felul în care părul ondulat îi cădea peste gulerul cămășii. Doar n-o fi totuși Cade Rankin? Nu-i venea să creadă așa ceva și era uimită peste măsură.

– Ce cauți aici?

El se întoarse și-i zâmbi.

– Ai un fel cu totul imposibil de a apărea brusc de nicăieri! Nu te-am auzit ieșind.

– Te-am întrebat ce faci aici!

– Mă pregătesc să-ți zugrăvesc casa.

– Dar dumneata nu ești zugrav!

– De unde știi?

– Așadar, de aceea mi-ai cerut numele zugravului... Cum l-ai convins pe Wayne?

Cade se așeză mai comod pe scară.

– M-am tocmit cu el la un preț ca să mă lase să-l ajut aici astă-seară. Nu sunt un zugrav atât de rău.

– Și de ce, mă rog, vrei să-mi zugrăvești dumneata casa?

– Ca să am încă o șansă să te rog să ieși cu mine.

Ea izbucni într-un hohot zeflemitor.

– Suntem vecini de birou la Turnul Franklin, aveai alte o mie de ocazii să discuți cu mine!

– Nu pot să aștept. Este prea banal. Nu este genul meu.

Felicite simți iarăși că-i vine să râdă.

– Așa că, o să-ți petreci seara răcâind vopseaua de pe perete?... Poate că, de data asta, îngerul meu păzitor mi-a trimis un zugrav în plus. M-am rugat ca această casă să fie ca nouă până la sfârșitul săptămânii.

Ea tocmai voia să intre când el strigă:

– Hei!...

Coborî două trepete pe scară, apoi sări jos.

– ...Vrei să ieși cu mine mâine seară?

– Cu siguranță că n-am să ies.

– Ieși cu altcineva?

– Nu te privește.

Și intră în casă, stupefiată de propria-i reacție: fusese cât pe ce să-i accepte oferta. Totuși, nu era încă pregătită să înceapă o nouă relație amoroasă. Și Cade Rankin insistase prea mult încât să se mulțumească doar cu puțin. Nu se mai gândi la el și dădu câteva telefoane. Tocmai era în căutarea unui inginer agronom pentru o întreprindere din Waterloo, în Iowa.

După aceea, ieși ca să mai vorbească cu Wayne pe care-l găsi lucrând liniștit în partea din față a casei. Când o văzu venind, își puse în găleată bidineaua.

– Doamnă McCord, el mi-a spus că n-o să vă supărați.

– Nu sunt supărată. Vreau doar să zugrăvești repede casa.

– Nu prea mă simt eu cu conștiința împăcată, dar omul este atât de convingător...

– Sunt sigură că așa este. Bun, suntem luni, așa că joi vei veni, fără probleme?

– Precis. Pe la ora șase.

– Ei bine, la revedere, Wayne. Ne vedem joi.

Când se întoarse, zări în spatele camionetei lui Wayne care era într-o stare jalnică, un Peugeot albastru-închis lustruit admirabil. Astfel că, după vreo oră, când auzi camioneta demarând și nici un alt motor de mașină, se duse să dea o raită prin spatele casei. Nu era nici urmă de Cade Rankin nici de scară.

În răcoarea amurgului, frunzele foșneau încetișor în grădinița plină de flori, de azalee roz. Un stol de vrăbii trecu pe deasupra și dispăru între crengile unei magnolii.

Felicite îl găsi pe Cade cățărat pe scara sprijinită de fațadă. Era aproape întuneric deja. De ce continua să mai lucreze? Ea amuți când zări enormele litere albe înșirate pe frontonul de deasupra intrării! „O vreau pe dulcea mea Felicite".

Dumnezeule mare! Nu-i venea să-și creadă ochilor. Simți cum stupoarea inițială se transformă în furie când Cade coborî de pe scară și veni lângă ea ca să-și admire opera.

– Este un mesaj pornit din adâncul inimii.

– Wayne Jones a plecat și a lăsat cuvintele astea pictate acolo?

– Nu fi supărată pe el. I-am mai dat un bacșiș.

– Îngrozitor!

– Mai degrabă impresionant. Literele sunt bine așezate, exprimă sentimentele mele, și în același timp ți-au atras privirea...

– Să te ia naiba!

Înfipt bine pe picioare alături de ea, el avea o pată de vopsea pe braț, o mulțime de stropi pe obraji, și o licărire ciudată în adâncul ochilor.

– Șterge prostia aia înainte s-o vadă vecinii mei!

Expresia glumeață din ochii albaștri lăsă locul unei hotărâri implacabile și... parcă mai era ceva, încât ei i se păru mai potrivit să privească frontonul decât pe Cade Rankin.

Felicite privea cu gura căscată îndrăzneața declarație. Minutele treceau, într-o atmosferă din ce în ce mai încordată. Până la urmă, nu avu încotro și trebui să-l privească din nou. Cum putea să fie atât de atrasă, chiar hipnotizată de perechea asta de ochi de culoarea cerului? Mesajul lor era limpede. De altfel, nu avea decât să citească pe frontonul casei. Era un mesaj la fel de vechi, la fel de elementar ca primăvara însăși. Simți că nu poate să oprească valul de căldură care parcă îi răspândea viață prin vene.

Cade își îndreptă sugestiv privirea spre buzele ei cărnoase. Vocea îi era caldă și șoptită.

– Să ieșim mâine seară la cină.

– După ce ai zugrăvit inepțiile astea pe casa mea, mai speri că...

Felicite vorbea învăluită parcă de o ceață. Toată furia ei se evaporase.

– Dacă accepți să ieși mâine seară cu mine, voi veni în zori să șterg ce am scris.

În speranța că va putea rupe vraja, ea își întoarse privirea.

– Ăsta-i șantaj. Este un truc... josnic, jalnic!

– Nu. Este o treabă serioasă. Niciodată n-am muncit atât ca să obțin o întâlnire.

Ea făcu greșeala să ridice ochii spre el și știu că este pierdută din momentul când îi întâlni privirea.

– De acord. Dar șterge cât mai repede ce ai scris.

El îi adresă un zâmbet larg și strălucitor care o făcu să se înfioare anticipat. Ceva din adâncul ființei ei parcă revenea la viață.

– Bine, zise el adunând scara.

– Așteaptă o clipă! Ai promis că ștergi asta înainte de mâine dimineață.

– Nici o grijă. Vin mâine dimineață la cinci.

– M-aș simți mai bine dacă ai începe chiar acum. Măcar, treci cu o bidinea peste litere,să nu mai poată fi citite.

– Fac orice numai să pecetluim pactul nostru.

Puse la loc scara, își luă găleata cu vopsea și se cățără din nou. Cuvintele începură să dispară.

„O singură întâlnire n-o să-mi complice prea mult viața..." gândi ea

– Ți se întâmplă des asemenea lucruri?

El continua să zugrăvească peste litere.

– Ce fel de lucruri?

– Cum ar fi, de exemplu, să pictezi litere pe casele oamenilor.

– Destul de des... Viața este amuzantă.

Preț de o clipă, i se păru că în viața ei nu erau prea multe lucruri „amuzante". Se gândi la Kent care-i răscolise viața. Niciodată, niciodată ea nu se va mai implica atât.

– Ești originar din Atlanta?

– Nu se simte după accentul meu?

– Sinceră să fiu... nu.

– Probabil că l-am mai pierdut în timpul cât am făcut studiile la Universitatea din Ohio. Am obținut acolo o bursă grație probelor de alergări.

Ea aruncă o privire spre picioarele lui lungi și și-l imagină foarte bine alergând într-o cursă.

Prin tufișuri, greierii începură să cânte. Cade continua să zugrăvească cu mișcări largi rapide și eficace, până când constată că era prea întuneric ca să mai continue. Ea propuse să-i aducă o lanternă.

– Nu, mulțumesc. Voi veni să termin mâine dimineață. Dar mâine seară la șapte și jumătate ne vedem?

– De acord.

Din nou, ea își dădu seama de fiorul electric care-i unea. Judecând după felul cum i se micșoraseră pupilele, și el avea aceeași senzație. Fără să-și ia ochii de la ea, coborî scara.

Cu fiecare treaptă, ea simțea cum i se accelerează puslul. El puse liniștit bidineaua în găleată și scoase din buzunar o cârpă cu care-și șterse mâinile. Felicite avea presimțirea, sau mai degrabă certitudinea că sărutul lui va fi devastator. Ar fi vrut să rămână și ar fi vrut în același timp să plece în fugă de aici. El se apropie. Pe buze îi plutea umbra unui zâmbet.

– De ce să mai așteptăm? o întrebă el încetișor. Mai devreme sau mai târziu, tot te voi săruta, și știi asta...

O cuprinse în brațe.

– ...Și cu cât mai devreme, cu atât mai bine.

– Or să ne vadă vecinii...

Când se aplecă spre ea, Felicite uită însă de toate. Prima atingere a buzelor lor fu ușoară și blândă, dar propunerea era cu atât mai provocatoare. El o înlănțui cu brațele într-un fel foarte posesiv.

Din adâncul ființei ei izbucni o scânteie de viață, și se abandonă sărutului lui. Contopirea fu ca o descărcare electrică. Fără să mai șovăie, ea își trecu brațele pe după gâtul lui Cade și-și lipi trupul de al său.

El prelungea în mod deliberat sărutul, cu un rafinament care o buimăcea. Când în sfârșit îi dădu drumul, Felicite fu conștientă de bătăile accelerate ale inimii ei și de respirațiile lor neregulate. Dar de ce rămăsese s-o privească astfel, de parcă ea era prima femeie pe care o săruta? Ea își aminti de faptul că era aproape un străin pentru ea, și se luptă să se stăpânească. Îi zâmbi, îi mângâie obrazul și se strădui să-i vorbească pe un ton cât mai indiferent.

– A fost fermecător...

– Fermecător!...

El își cufundă privirea într-a ei și vorbi cu accentul tărăgănat din Sud, pe un ton ușor ironic:

– ...Felicite, draga mea, sărutul acesta m-a pătruns până la măduvă.

Abia în clipa aceea ea își dădu seama că-l privea cu ochii măriți de dorință. Făcu un efort imens să se îndepărteze.

– Trebuie să dau niște telefoane... Să nu uiți ce mi-ai promis.

– N-am să uit...

Capitolul 3

La prima licărire a zorilor, Felicite întinse mâna ca să oprească soneria agasantă a ceasului deșteptător. Abia când se așeză în fața paharului cu suc de portocale și a tartinelor își aminti de aventurile ei din ajun și de Cade Rankin. Își pierdu imediat pofta de mâncare, alungă amintirea acelor ochi captivanți și a surâsului malițios, și se grăbi să-și pună blugii.

Tocmai își peria părul când auzi un zgomot de motor. Își luă binoclul, un mic fluier, o geantă, un carnet de note și un creion, își puse o pălărie de paie și ieși exact la timp ca să-l vadă pe Cade sprijinind scara de peretele casei. Mai rămăseseră de șters doar două cuvinte.: „Dulce Felicite".

– Bună dimineața.

El se întoarse și impactul privirii lui avu asupra ei efectul unei lovituri de pumn.

– Ce faci de ești trează la ora asta?

– Mă duc la lac să observ păsările.

– Dar copacii tăi sunt plini de păsări. De ce nu le observi de aici?

– Nu mă interesează deloc vrăbiile. Există însă niște specii foarte rare de păsări în jurul lacului. Eu fac parte dintr-un grup

de ornitologi amatori care se întâlnesc, primăvara, în fiecare marți și vineri. Este un loc liniștit și frumos... Am încredere că vei șterge toate literele!

– Îți promit că nici nu vei mai ști unde au fost.

– Bine!

– Nu uita de întâlnirea noastră de diseară. Am să pregătesc eu însumi cina.

– Păi...

– Păi, la mine, firește. Ai grijă să studiezi bine păsările de la lac.

– Mulțumesc de sfat.

Neîncrezătoare în perspectiva de a-și petrece seara singură cu el, șovăi o clipă dacă să mai accepte sau nu. Apoi, de teamă că discuția s-ar prelungi prea mult și va întârzia la întâlnirea cu grupul, se hotărî să plece.

*
* *

Își petrecu restul zilei în căutarea unui inginer agronom dornic să se instaleze în Iowa, și fu mult prea ocupată ca să se mai gândească la întâlnirea ei cu Cade. Dar o dată întoarsă acasă, își trecu în revistă toate hainele, după care se hotărî asupra unei rochii albe foarte simplă, prinsă de umeri doar prin niște bretele fine. Își puse apoi niște sandale asortate cu tocuri înalte și-și ridică părul greu și negru în creștetul capului.

Căută în cartea de telefon numărul lui Cade și lăsă un mesaj pe robot indicând numărul lui.

Când se auzi soneria de la intrare, încă se mai întreba de ce acceptase această întâlnire. Oricum, Wayne ar fi avut grijă că literele acelea să fie șterse. Își aminti de sărutul lui Cade și se înfioră, apoi se grăbi să-i deschidă ușa.

De îndată ce-l zări, scânteia magică se reaprinse. Era îmbrăcat în niște pantaloni albaștri, o cămașă albă, o haină de culoare închisă, și întruchipa idealul de seducător. Îi acordă un zâmbet strălucitor și-și plimbă rapid privirea peste rochia ei. Felicite roși simțindu-se astfel dezbrăcată și făcu un efort imens ca să se poarte cât mai firesc.

– Ce punctualitate!

– Nu mai puteam să aștept.

– De ce ai insistat atât de mult să ieși cu mine? Și să nu-mi invoci acum pretextul cu îngerul păzitor!

Ea își punea cu adevărat această întrebare. Cu picioarele ei prea lungi și cu bustul prea scurt, nu se considera ca făcând parte dintre acele femei care hipnotizează toți bărbații din calea lor. Sigur, părul ei des și ochii cenușii constituiau niște atuuri care-i aduceau adeseori complimente, dar nu avea nimic dintr-o frumusețe uluitoare.

– Îmi pare rău să te contrazic, dar este vorba într-adevăr de îngerul meu păzitor. Ai intrat în viața mea la fel de miraculos precum marea Roșie s-a deschis ca să-l lase pe Moise să treacă. Așa că încetează să te mai opui destinului.

– Nu-i vorba despre nici un destin. Numai ideile tale nebunești în privința zugrăvelii au făcut să ne întâlnim astă-seară.

El o luă de brat surâzător și o ajută să traverseze peluza. Parfumul magnoliilor înmiresmau aerul cu aroma lor persistentă. Printre azaleele înflorite, o pasăre-muscă își căuta nectarul. Totul din jurul ei o îmbia pe Felicite să petreacă o seară plăcută, cu un bărbat frumos alături.

Când se urcă în Peugeot, mai aruncă o privire apreciatoare înspre frontonul zugrăvit cu grijă.

– Bună treabă! Nu se mai vede nimic.

– Sper să fie așa. Azi-dimineață, am ajuns cu o oră întârziere la birou!

– În ce domeniu lucrezi?

– Sunt un fel de comisionar în produse petroliere. Cumpăr, vând, schimb... Mi-am înființat propria mea firmă acum zece luni.

– Și eu am început să lucrez pe cont propriu cam tot de atunci!

Această coincidență părea s-o amuze. Îi era însă foarte greu să se concentreze asupra conversației. Se gândea mereu la privirea lui care făcea să-i tresalte inima, la mâinile lui puternice care țineau volanul, la umerii lui largi atât de aproape de ai ei...

– Lucrai acasă înainte să te muți în Turnul Franklin?

– Oh, casa asta nu-mi aparține. Este a surorii mele Jane și a soțului ei. Eu stau în ea doar în absența lor. Trebuie să mă mut pe 13 aprilie, în ajunul sosirii lor.

De ce trebuie să-i dea atâtea explicații? Se surprinse așezându-se astfel încât să poată privi mai bine nasul drept și fin al lui Cade și bărbia voluntară.

– La ce te gândești?

– La faptul că n-ar trebui să mă aflu aici. Nici nu ne cunoaștem prea bine.

– Suntem vecini de birou. Nu văd decât două motive valabile pentru stânjeneala ta: ori nu-ți sunt pe plac, ori îți este teamă de mine.

– Nu ți-a trecut deloc prin minte că poate aș avea altceva mai bun de făcut decât să ies cu tine?

– Să observi păsările, de exemplu?

Tonul lui ironic o înfurie.

– Eu am multe activități foarte plăcute, iar slujba mea este foarte atrăgătoare; mi se întâmplă destul de des să-mi petrec, seara, câte două-trei ore la telefon, încercând să găsesc candidați valabili, potriviți pentru anumite posturi! Mi se întâmplă de asemenea să fac și mici lucruri bizare, așa, doar ca să mă amuz.

– N-am mai cunoscut până acum nici un „vânător de capete". Cum procedezi?

– Când au nevoie de cineva, întreprinderile îmi telefonează, iar eu încerc să descopăr „pasărea rară"!

– Nu te pui niciodată în locul salariatului? Nu încerci și invers, să găsești o slujbă pentru cineva?

– De cele mai multe ori, tratez mai întâi cu angajatorul. Dacă găsesc persoana potrivită, primesc un comision.

Era aproape rușinos să fie într-o asemenea măsură emoționată de apectul fizic al unui bărbat! Nici peluzele umbroase, nici casele de cărămidă cu grădinile lor dinspre stradă, nici aerul răcoros al serii nu-i reținea atenția. Cât de caldă răsuna vocea lui Cade în urechile ei...

– Parcă ai purta toată povara lumii pe umerii tăi!

– Să nu exagerăm!

– Felicite, vreau ca astă-seară să nu ai în minte nici un subiect care să te supere.

– Este ușor de zis! Te porți cu mine ca un tiran! Iată, merg la tine, forțată de împrejurări, ca să ne petrecem seara singuri...

El zâmbi și-i cuprinse umerii cu brațul.

– Este minunat! Haide, înveselește-te! Pentru cineva care se numește Felicite, îmi pari destul de sumbră.

Ea nu se putu abține să-i zâmbească. El își îndreptă din nou atenția spre șosea, continuând s-o țină nonșalant pe după umeri. Cu vârful degetelor, îi mângâia brațul gol.

Cade opri în fața unei case din piatră și sticlă, ascunsă printre pini. Opri motorul și deschise portiera.

– Ce proprietate superbă... și ai chiar și un helește!

– Ador apa, bărcile cu pânze și alergările. Ai ratat regata Lanier, dar am să te duc să navigăm sâmbăta viitoare.

– Mulțumesc, dar lucrez sâmbătă.

Mergeau pe poteca îngustă ce ducea spre casă.

– Păi, nu ești propriul tău patron?

– Ba da, dar asta nu înseamnă că nu trebuie să muncesc ca să-mi câștig pâinea.

– Trebuie să ai o ambiție formidabilă!

– Nu, doar că am nevoie de bani. Costă foarte mult să ai propriul tău birou.

– Sunt de acord. Soțul tău ce lucra?

– Era geolog. Printre numeroase alte pasiuni, avea și delta-planul. Așa a murit, acum doi ani, într-un concurs la New Mexico.

De câte ori pronunțase până acum aceste cuvinte? Și când le va putea rosti fără să mai resimtă acea durere surdă?

Îl cunoscuse pe Kent la colegiu și se căsătorise cu el a doua zi după ce împlinise douăzeci de ani. El avea o poftă de viață uriașă. Își testa neîncetat posibilitățile, limitele. Nu avea în cap altă idee decât să-și depășească mereu aceste limite.

– ...Cred că ai citit descrierea accidentului. Au mai fost rănite încă alte trei persoane.

– Nu-mi amintesc să fi citit.

Fără să-și dea seama, îl urmase pe Cade în casă până în bucătăria cu dulapuri de stejar, pe culoarele cu aplice luminoase pe pereți și cu pardoseala din gresie de culoarea pământului.

– Vino să facem un tur al casei.

O conduse într-o vastă bibliotecă. Doi dintre pereți erau aici din piatră aparentă. Un al treilea dispărea în spatele unor etajere pline de plante, de cărți și de cupe câștigate la întrecerile sportive, fără să mai punem la socoteală o superbă chitară. Peretele rămas liber era format dintr-o ușă de sticlă culisantă care dădea pe o terasă aflată deasupra helești eului. Covoarele viu colorate și fotoliile largi degajau o caldă ospitalitate. Un spațiu mare era ocupat de un pian cu coadă.

– Cânți la pian?

– Da, mă relaxează.

Ea fu surprinsă de această latură a personalității lui. Îi erau greu să și-l imagineze în fața pianului.

O invită să se așeze, dar ea preferă să se uite la cupe și să descifreze ce scria pe ele: parașutism... schi... regate... Se simți copleșită de o avalanșă de amintiri. Câte asemeănări între Cade și Kent! Fie că era vorba despre parașutism sau despre delta-planorism, scopul era același, de a profita cât mai mult de viață. Dar, în vreme ce Kent își realiza toate dorințele, ea își sacrificase propria viață, urmându-l de la o competiție la alta, ajutându-l, având grijă de el, de cariera lui și împărtășindu-i bucuriile. Nu avuseseră niciodată timp să se plictisească – până când moartea lui Kent a obligat-o să-și înfrunte singură viitorul.

Abia atunci își dăduse seama că întreaga ei viață se învârtise în jurul lui, că nu avea nimic al ei, nici carieră, nici interese personale. Amintirea acelei perioade îi dădea și acum un teribil sentiment de mediocritate.

– Hei! De ce ai privirea asta melancolică?

Cu sprâncenele încruntate, el se afla în picioare în fața ei, cu două pahare de vin alb în mână.

– Trofeele acestea ale tale mi-au trezit niște vechi amintiri. Cred că ai multe în comun cu fostul meu soț. El știa să profite de fiecare minut care trece.

– Și asta-i rău?

În adâncul ființei ei, o ușă care se întredeschisese se închisese la loc. Nu voia cu nici un preț să se lege iarăși de un bărbat din rasa lui Kent. Abia începuse să-și trăiască propria viață, abia își găsise o identitate. Cade Rankin o copleșea, o zdrobea! Mai cunoscuse această senzație și înainte, nu mai voia s-o ia de la capăt, nu acum, nu din nou...

– Bineînțeles că nu! Nu-i nimic rău în asta.

Fără să mai insiste asupra acestui subiect, dar continuând s-o observe cu intensitate, el îi întinse paharul.

– Știu că de obicei nu bei, dar încearcă totuși acest vin. Îți place Bach?

– Îmi plac Bach, Neil Diamond, Billy Joel.

– Ce varietate!

El puse un disc și biblioteca fu invadată de o muzică plăcută.

– Vino, am să-ți arăt și restul casei. Tot continuu s-o măresc. Muncesc la ea în orele mele libere.

– Vrei să spui că... tu ai făcut-o? Se pare că ești grozav de îndemânatic. Este superbă!

– Mulțumesc. Îmi place să meșteresc.

Îi veni în minte imaginea lui Cade cățărat pe scară și zugrăvind. Sub cămașa fină, se puteau distinge cu ușurință mușchii puternici și umerii lui largi. Era ușor să și-l imagienze construindu-și casa și punând șarpantă acoperișului.

Felicite îi privea opera dar nu-l vedea decât pe el. În hol, o mochetă bej groasă înăbușea zgomotul pașilor. Ceva mai departe, o încăpere neterminată încă degaja un puternic miros de rumeguș.

– Asta va fi o cameră suplimentară. Am fost atât de ocupat cu alte lucruri încât n-am terminat de tencuit pereții.

– Ai făcut prea mult parașutism?

– Este oricum mai incitant decât să stau într-un fotoliu și să-mi pilesc unghiile! Și apoi după cum poți să bănuiești din propria-ți experiență, când mi-am înființat firma personală, toate economiile mele s-au dus și casa a trebuit să mai aștepte...

Ea încuviință.

– ...Am avut neapărat nevoie de un birou. La început, am încercat să lucrez acasă pentru că vreo nouăzeci la sută din relațiile mele se petrec la telefon, dar a fost totuși nevoie să găsesc un loc unde să-mi primesc clienții și furnizorii.

O conduse spre o altă încăpere. Când aprinse lumina, ea observă că se aflau în dormitorul lui. Totul în jur era atât de senzual încât simplul fapt de a se afla într-o asemenea încăpere îi trezea toate simțurile. Peste patul imens de stejar era aruncată neglijent o cuvertură din blană albă. Plante și flori exotice înmiresmau aerul cu parfumul lor delicat. Afară, lângă fereastră o plantă agățătoare era în plină înflorire. Cade apăsă un întrerupător și afară se aprinseră lumini care puseră în evidență terasa de deasupra iazului.

Toate aceste mici rafinamente o speriară pe Felicite și o făcură să fie și mai hotărâtă să nu înceapă o relație cu Cade.

– Blană? întrebă ea oarecum disprețuitor.

El aruncă o privire înspre cuvertură.

– Credeam că o să-ți placă. Femeile, în general, sunt atrase de blănuri.

– Cuvertura asta seamănă cu cuvintele pe care le-ai scris pe frontonul casei mele – este un pic cam prea bătătoare la ochi.

– Nu neapărat. Vino. Am să-ți arăt. Nu este deloc periculoasă.

El puse paharele de vin pe o masă, o prinse de braț, și ea fu nevoită să se așeze.

– Nimic rău, vezi bine!

– Dar... eu nu vreau să mă așez pe cuvertura ta.

El se mulțumi să zâmbească și o ținu pe loc.

– De ce nu?

Brusc, el se așeză în genunchi în fața ei și o cuprinse cu un braț de talie. Felicite crezu că o să se sufoce și pulsul ei o luă razna.

– Pot să simt toate obstacolele care te neliniștesc.

Îi luă mâna și-și puse un deget pe încheietură ca și cum i-ar fi numărat bătăile inimii. Ea roși, străduindu-se să pară degajată.

– Nu fi prea sigur de tine. Asta nu înseamnă nimic.

– Tu ești cea care spui diverse lucruri.

El îi luă un deget și-l puse pe propria-i încheietură a mâinii. Și la el, pulsul era foarte rapid. Îi spuse cu o voce joasă și caldă:

– Așadar, efectul este reciproc...

O împiedică să se ridice și ea crezu că se va îneca în ochii lui albaștri atât de adânci.

– Oricare ar fi efectul pe care-l avem unul asupra celuilalt, asta n-are nici o semnificație profundă.

– Eu cred, dimpotrivă, că semnificația este enormă, impresionantă.

Privirea lui se opri pe buzele ei, pe care Felicite le întredeschise fără să vrea. Făcu o nouă tentativă să se ridice și, spre

surprinderea ei, de data asta el nu mai făcu nici un efort ca s-o rețină. Dimpotrivă, își desprinse brațele cu un gest plin de tandrețe.

Ea își recuperă paharul cu vin.

– N-am văzut încă și restul casei.

Era evident că pe el îl amuza ceva. Începu să râdă, își luă și el paharul și o urmă spre ușa glisantă ce dădea spre terasă.

– Nu trebuie să-ți scape nimic. Vreau să te simți aici absolut ca acasă.

Deblocă încuietaorea ușii și se întoarse s-o privească, făcând una dintre acele mișcări cărora doar el le știa secretul, și care făcea să se afle doar la câțiva centimetri unul de altul.

– Spui că nu există nici un bărbat în viața ta, și totuși te simt în defensivă. Tare aș vrea să știu de ce.

– Astea sunt misterele vieții!... De fapt, în această perioadă a vieții mele, nu vreau să mă leg de nimeni.

– De ce nu?

– Abia mi-am început o carieră. Mi-am deschis un birou. Sunt prea ocupată. De ce mă obligi să-ți repet lucrurile astea?

El împinse ușa glisantă, lăsând să pătrundă aerul proaspăt al serii.

– Nimeni nu este ocupat într-o asemenea măsură încât să nu aibă puțin timp liber și pentru el. Vino, o să cinăm afară.

Ușurată că el abandonează în sfârșit acest subiect, Felicite ieși. La celălalt capăt al terasei, masa era aranjată pentru doi. Tocmai în acel moment sună telefonul.

Cade se duse să răspundă. Spuse câteva cuvinte cu voce înceată, apoi îi întinse receptorul.

– Este pentru tine.

Îi atinse ușor degetele când îi dădu telefonul și pe ea o străbătu un fior pe tot brațul.

– Da... Bună seara Charles. Stai o clipă, să-mi iau carnețelul din poșetă.

Cade îi făcu semn că înțelesese și se duse să-i aducă poșeta.

– Mulțumesc, îi șopti ea.

Scotoci în poșetă după carnețel.

– Iată! Am rezervat un loc pe numele tău la zborul 203 al Panam care pleacă din San Antonio la nouă și jumătate dimineața, miercuri, și aterizează la Des Moines la ora două după-amiază. Spune-mi, îți convine?...

Cade punea în acest timp cartofii pe cărbunii aprinși. Avea un grătar portativ excelent.

– ...Ai întâlnire cu domnul Jenkins la ora patru. Pentru noapte, ți-am rezervat o cameră la Holliday Inn, iar zborul de întoarcere pleacă din Des Moines la ora trei, joi. Ți se pare prea matinal? Bine... Încearcă să-mi telefonezi după întrevedere...

Mai ascultă o clipă, apoi zise la revedere și închise.

– Vreo urgență?

– Nu chiar. Am lăsat numarul tău de telefon pe robotul meu.

– Și eu care speram că nu te vei gândi decât la mine toată seara!

– Nu-mi pot permite să ratez o afacere.

– Va trebui ca îngerul meu păzitor să aibă o discuție serioasă cu al tău. Ai nevoie de mine, Felicite. Nu te bucuri îndeajuns de viață.

– Totuși, nu mă descurc chiar atât de rău.

– Așteaptă-mă un pic, drăgălașa mea...

În ochii lui strălucea o promisiune care o emoționa, dar o și speria în același timp.

– Ia loc și așteaptă până ce fac grătarul.

– Pot să te ajut?

– Nu este nevoie.

Își scoase haina, ceea ce dădu la iveală cămașa lui albă imaculată și șoldurile înguste pe care se mulau perfect pantalonii.

„Auzi! Un înger păzitor! Avea el nevoie de un înger păzitor cum avea ea de un papagal! De parcă n-ar fi fost în stare să-și apere singur cauza..." gândi Felicite.

Dar în viața ei nu era loc pentru Cade, deși acesta pusese totul la bătaie ca s-o seducă: cina la lumina lumânărilor, dormitorul senzual cu patul acela revoltător de „sexy", muzica în surdină, lumina difuză, priveliștea iazului... Nu uitase nimic, dar în ciuda atracției fizice de netăgăduit, ea tot nu avea încredere în el. Ceea ce voia, era să cineze cât mai repede și să se întoarcă acasă.

Își savura vinul în timp ce el supraveghea grătarul și o aromă îmbietoare umplea aerul.

Când masa fu gata, el veni să se așeze în fața ei, aruncându-i în treacăt o privire devastatoare peste flacăra tremurătoare a lumânărilor. Ce păcat că ea nu se afla în căutarea sufletului-pereche!

– Ce faci ca să te distrezi, în afara faptului că observi păsărelele?

– Lucruri foarte simple.

– De ce ar vrea niște neinițiați să observe păsările? Eu n-am auzit nicidoată spunându-se că cineva observă la fel peștii sau insectele.

Ea râse.

– Păsările sunt într-adevăr fascinante.

– Ca multe alte lucruri în viață, de altfel. Am să-ți demonstrez.

– Mulțumesc, nu-i nevoie. Te cred pe cuvânt.

– Trăiești mereu într-un turn de fildeș?

– În acest moment, acord toată atenția carierei mele.

– Înțeleg...

Scuza pe care o invocase părea șchioapă, dar nu se simți în stare să-i spună că se simte copleșită de prezența lui, că semăna prea mult cu Kent, că nu voia să se afle din nou legată de un „buldozer" de sex masculin.

– Ești din Atlanta?

– Nu, din Macon. Rudele mele mai trăiesc încă acolo. Dar tu? Mai ai frați sau surori?

– Mai am doi frați. Cel mai mare locuiește la Fort Lauderdale, cel puțin atunci când este acasă.

– Călătorește mult?

Cade făcu o pauză ca să-i ofere o salată pe care ea o refuză, iar el se servi copios. Apoi îi răspunse.

– În acest moment, Thad face scufundări submarine nu departe de coasta jamaicană. Este pornit în căutarea unui vechi galion dispărut în mare.

– Așadar, este o tradiție de familie?

– Ce anume?

– Furia aceasta de a vă trăi viața.

– Vorbești ca despre un viciu de neiertat! Ce este rău în a face ceea ce-ți place?

– Nimic.

– Atunci, de ce ai privirea aceasta severă? De ce te ascunzi în spatele nu știu cărui scut? Crezi că oamenii n-ar trebui să sară cu parașuta, sau să facă scufundări submarine?

– Nici gând, răspunse ea în grabă.

Trebuia să-l împiedice să-i sondeze propriile sentimente.

– Ai fost căsătorit?

– Nu. Am fost prea ocupat să profit de viață încât să mă las încătușat de responsabilități.

– Și ceilalți din familia ta ce fac?

– Mama este la Belem în Amazonia, împreună cu Jason, fratele meu mai mic. Au obținut o bursă de la un institut de zoologie ca să studieze maimuțele numite „leneșii".

– Glumești!

– Nu, vorbesc într-adevăr despre maimuțe.

– Am înțeles, dar sunt stupefiată că tu ai rămas să lucrezi într-un birou.

– N-a fost întotdeauna așa. Vino, am să-ți arăt fotografiile familiei Rankin. Ne vom întâlni cu toții de Crăciun pentru că vin să petreacă sărbătorile la mine. Mama este văduvă. Tata a murit acum câțiva ani d septicemie în India. Fusese mușcat de un tigru.

– Nu te cred!... Îmi pare rău să aflu asta, adăugă ea repede, dându-și seama dintr-o dată cât de necuviincioasă trebuie să fi părut.

Toată familia lui era formată din niște „săriți" – o familie de liber-cugetători care alergau prin cele patru colțuri ale lumii, în căutarea pericolului.

Cade îi întinse albumul cu fotografii. Ea constată că erau cu toții bronzați, arși de soare.

– Cât de tânără pare mama ta!

– S-a măritat la optsprezece ani. În familia noastră există după cum vezi și romantici incurabili.

– Nu este cazul meu.

– De ce nu? De fapt, văd din privirea ta că nu ești de acord nici cu familia mea nici cu mine.

– Te înșeli. Îmi pun doar niște întrebări în privința lor. Par cu toții mai degrabă... niște originali.

– Sunt mult mai puțin decât drăgălașa tânără cu ochi cenușii pe care o admir în această clipă.

Tonul lui duios o emoționă, dar teama de a nu se lăsa vrăjită crescu. Păreau cu toții la fel de agresivi, la fel de hotărâți în tot ce fac precum fusese Kent.

– Ce gânduri amare rumegi?

– Mă gândeam doar că... mâncarea a fost excelentă. Ești un bun bucătar.

– Mulțumesc. Un asemenea compliment te face să câștigi o viitoare masă la restaurantul Rankin. Nu mi-ai răspuns însă la întrebarea de adineauri. Ce faci ca să te distrezi, în afară de a observa păsărelele?

– Fac și eu alergări... mai fac croitorie...

Ridică din umeri. Ocupațiile ei păreau fără nici un haz.

– Trebuie să-ți lărgești orizontul. Vino sâmbătă să mă vezi sărind cu parașuta.

„Să-l privească, să aștepte... La fel ca Kent!"

– Nu pot. Am o mică slujbă și la Centrul Comercial din Meadowdale.

Era hotărâtă să nu-i dea amănunte. Totuși, continuă:

– Este ceva temporar... Presupun că îți place să lucrezi pe cont propriu?

– Da. Ție nu?

– Ba da. Îți pun această întrebare pentru că mi-a venit brusc în minte o ofertă de serviciu deosebit de interesantă a unei importante întreprinderi petroliere din Houston.

– Cauți cu tot dinadinsul să mă scoți din viața ta!

– De ce n-o avea îngerul tău păzitor în minte și altceva mai bun pentru tine?

În ochii albaștri licări o scânteie.

– În acest caz, cu siguranță că nu s-ar fi străduit să te facă să mergi pe o cornișă!

– O să mai vedem... Așadar, este vorba despre o slujbă excepțională...

– Mulțumesc, dar mie îmi place să fiu propriul meu stăpân.

– ...cu un salariu mare, cu participare la beneficii...

El lăsă să-i scape un fluierat ușor.

– Și care sunt condițiile cerute?

– În mare, o experiență comercială în produse gazoase sau petroliere, o bună cunoaștere a pieții petrochimice, un spirit de conducător. Tu corespunzi profilului cerut, iar trecerea interviului nu te obligă cu nimic.

– Dar... mă iei prea repede!

– Îți ofer o ocazie mică.

– Încerci să mă trimiți la Houston și să și câștigi bani din asta! Văd că nu ți-ai pierdut timpul astă-seară.

– Eu n-am nevoie să recurg la asemenea subterfugii ca să scap de tine.

– N-ai să scapi de mine. Nici să nu te gândești!...

Tonul era foarte provocator. Felicite simți un fior pe șira spinării.

– ...Vântul a trântit ușa biroului tău când nu exista nici un curent de aer pe culoar! Vezi bine că suntem făcuți unul pentru altul.

Îi mai spusese asta, astfel că își adună ultimele puteri.

– Gândește-te la propunerea mea. Am să te sun mâine.

– Eu am să mă gândesc la ochii tăi mari, la pielea ta fină, la irezistibilul tău surâs. Acum că te-am întâlnit, nu pot să mai plec din Atlanta.

– Și Houston este un oraș frumos.

– La fel de frumos ca Atlanta?

– Sunt sigură de asta. Ești liber, nu ai probleme familiale sau de altă natură.

– Îmi place munca mea. Îmi place să fiu independent. Îmi place casa mea și vreau s-o termin.

– Dar participarea la beneficii, cheltuielile profesionale rambrusate, asigurările de sănătate, concedii plătite, pensia asigurată, posibilități de avansare, toate astea reprezintă o serioasă siguranță.

– Eu mă distrez prea mult încât să-mi pese de siguranță.

– Oh! Înțeleg: furia ta de a-ți trăi viața.

– Îmi place provocarea.

– Să nu mai vorbim despre asta. Îți telefonez mâine.

– Nu, n-ai vrea mai bine să-ți continui explicațiile mâine la prânz? Eu înțeleg întotdeauna mai bine atunci când mănânc.

– Te interesează postul ăsta sau nu?

– S-ar putea.

În fața posibilității de a găsi candidatul ideal pentru o asemenea situație, ea uită de hotărârea pe care o luase de a nu-l mai vedea vreodată pe Cade Rankin.

– Foarte bine. Treci pe la biroul meu mâine la prânz. Adu-ți și CV-ul. Vor avea nevoie de el.

– Tot ce dorești.

– Acum, lasă-mi puțin spațiu ca să pot respira.

– De ce? Nici nu sunt prea aproape de tine. Nici măcar nu te ating.

– Nu mă refeream la planul fizic.

Cuvintele îi scăpaseră fără voie. Cade ridică sprâncenele.

– Așadar, te ating pe un alt plan decât cel fizic? Atunci, încetează să mai lupți împotriva sentimentelor.

Vocea lui răgușită o făcea să-și piardă cumpătul.

– Pot să mă controlez foarte bine.

– Dar poate nu într-un mod prea înțelept.

– Lasă-mă pe mine să judec asta.

Cade veni și o prinse de mână.

– Vino. Încă n-ai văzut totul.

Coborâră câteva trepte și porniră pe poteca de lângă iaz. Luna se reflecta strălucitoare pe suprafața apei și împrăștia o lumină argintie.

Felicite era conștientă de dulcea mireasmă a caprifoiului, precum și de foșnetul cămășii lui Cade și de căldura degetelor care le cuprinseseră pe ale ei. Cântecul greierilor însoțea în concertul broaștelor. În noapte, dansau zeci de licurici.

– Ai parte de această frumusețe, de această liniște, și te mai gândești la sporturi violente precum parașutismul sau delta-planorismul?...

– Îmi place totul. Viața este atât de amuzantă.

– Nu întotdeauna.

– Nu, dar atunci când este, trebuie să profiți de ea la maximum. Părinții mei au încercat să ne învețe să explorăm toate posibilitățile pe care ni le oferă viața. Tata vindea mobilă. Când eram mici, nu aveam prea mulți bani, dar reușeam totuși să ne distrăm, dar asta nu ne împiedica să punem cu toții mâna la treabă atunci când era nevoie în magazinul său.

– Adevărat? Tata avea un magazin de muzică. Ani de zile, am lucrat împreună cu sora mea în fiecare vară. De altfel, tata se ocupă și acum de „Centrul lui de muzică", la Macon. Cea mai

mare parte a vieții mele s-a petrecut acolo. Apoi am crescut. L-am întâlnit pe Kent și mi-am terminat studiile la Universitatea din Georgia cu o diplomă de muzică.

– Așadar, cânți la pian?

– Nu prea des.

Se auzea foșnetul pașilor lor în timp ce se îndepărtau înspre pădurice.

– Felicite...

Inima ei tresări. În rostirea doar a acestui nume, el își pusese tot sufletul. Cum ar fi putut să-i reziste? Știa ce voia el. În ciuda tuturor hotărârilor ei, se lăsă cuprinsă în brațe. De îndată ce buzele li se contopiră, se simțiră amândoi străbătuți de un curent electric.

Sărutul lui deveni mai insistent, și ea nu-și dorea decât să-i răspundă pe măsură. Nu mai avea nici un dram de înțelepciune. Nu mai putea să dea înapoi. Se savurau, se devorau, se stimulau reciproc.

Ultimele obstacole căzură și valul fierbinte al dorinței îi inundă. Plăcerea primită și dăruită creștea cu fiecare clipă și-i rupea de lumea exterioară. El îi mângâia părul, îi săruta gâtul, se apropia din ce în ce de decolteul ei.

Deodată, ea se zbătu ca să pună capăt îmbrățișării lor.

– Trebuie să ne oprim, Cade, zise ea gâfâind.

Cum putea s-o sărute într-un mod atât de senzual, atât de tulburător?

– De ce continui să reziști? Ce te reține?

– Sărutările tale sunt chiar mai periculoase decât mersul pe o cornișă! Am încercat o dată și n-am de gând s-o iau de la capăt.

El îi mângâie obrazul cu vârful degetelor.

– În ce fel sunt eu un pericol pentru tine?

– Sunt văduvă doar de un an... Nu sunt pregătită.

– Eu cred că ești pe deplin pregătită și că-ți înfrânezi emoțiile.

– Te rog, trebuie să mă întorc acasă.

O va săruta oare din nou? Fremăta toată sub privirea lui. Degeaba pretindea că nu vrea să mai fie sărutată, trebuia să recunoască faptul că săruturile lui îi tăiau respirația, îi întunecau mintea și o ridicau în al nouălea cer...

Când o luă de braț ca să se întoarcă, ușurarea ei se transformă în dezamăgire. El se duse să-i aducă poșeta, apoi îi deschise portiera înainte să se suie la volan. Pe drumul de întoarcere, vorbiră despre diverse subiecte anodine.

O dată ajunși, Cade opri motorul și se întoarse spre ea. Genunchiul lui o atingea ușor. Cu un deget, începu să-i traseze linii pe mână. Când se simți astfel mângâiată, în venele lui Felicite sângele deveni o lavă fierbinte.

„Gândește-te la ceva nevinovat, impersonal... ieși din mașină... intră în casă...". Încerca să-și dea singură instrucțiuni cum să se miște, dar rămânea lipită de scaun!

– A fost o cină fermecătoare. Ce seară minunată!

Degetele lui urcară de-a lungul brațului, apoi coborâră pe gât, făcând-o să ia foc.

– Ai niște rețineri din motive neîntemeiate.

Ea nu putea să-l contrazică. Ieși din mașină.

– Este mai bine să mă duc acasă.

El o conduse până la ușă. Felicite avu grijă să păstreze o oarecare distanță între ei. Cade zâmbea imperturbabil. Siguranța lui era exasperantă.

– Noapte bună, dulce Felicite. Ne vedem mâine la prânz.

Urcă în mașină și se îndepărtă. Ea nu se putu abține să se gândească la el multă vreme după ce dispăruse.

Capitolul 4

Miercuri dimineața, Felicite coborî din mașina ei în fața Turnului Franklin, sub un soare blând de primăvară. Privi spre fereastra biroului lui Cade dar își întoarse imediat capul. Era o fereastră ca oricare alta. De ce să-i acorde o atenție deosebită? Se grăbi să traverseze strada și intră în imobil.

Ajunsă în biroul ei, își suflecă mânecile, chipurile, deoarece era îmbrăcată într-o rochie de plajă, și se puse pe treabă. Masa era plină de cutii de carton iar pe jos erau fel și fel de lădițe. Plantele fuseseră puse chiar pe mocheta groasă verde. Pereții erau goi. Prin toată harababura asta, se zărea un fotoliu maro-închis cu pernele lui de culoare ruginie și un fișet din metal bej.

Pierdu multă vreme cu despachetatul, cu triatul lucrurilor și cu aranjatul lor. Apoi se opri ca să răspundă la telefon și-și petrecu două ore lucrând pentru clienții ei. După care, mai privi prin încăpere. Mai rămăsese un ghiveci enorm cu un rododendron care-i cam încurca biroul și pe care se hotărî să-l agațe lângă fereastră. Era locul cel mai bun pentru o plantă. Așa că puse un scaun la locul ales, fixă niște cârlige și se duse să ia ghiveciul.

Cântărea o tonă! Clătinându-se sub greutatea lui, aruncă o privire disperată spre scaun. N-o să reușească niciodată să se cațăre pe el, dar să mai și pună rododendronul la locul lui...

– Lasă-mă pe mine!

Cade tocmai intrase în încăpere. Îmbrăcat impecabil, cu o cămașă albă și o cravată bleumarin asortată, degaja același farmec ca de obicei. Felicite se simți străbătută de un val de dorință. El se apropie măsurând-o din cap până-n picioare, de la rochia galbenă ușoară de bumbac până la sandalele crem cu tocuri plate.

– Bună! Ia să văd, ce priveliște ai de aici.

– Aceeași ca a ta, cred.

Cu el, fiecare cuvânt căpăta o rezonanță particulară. Apucă din brațele ei vasul, continuând însă s-o țină de mâini. Peste frunzele verzi ale plantei, el o vrăjea cu privirea-i magnetică, suportând singur greutatea vasului.

– Este prea greu pentru tine.

Remarca aceasta anodină, exprimată cu o voce voalată, părea la fel de seducătoare ca o propunere de un anumit fel...

– Nu pot să-mi trag mâinile...

Vocea nesigură o trădă pe Felicite.

– Și... asta te supără? Ah! Miroși a Chanel nr. 5.

– Ei bine, văd că te pricepi la parfumuri!

– Sunt sigur că și tu știi care este colonia mea!

Se aplecă spre ea printre frunze.

– Nu, nu-mi dau seama.

Privirea lui se îndreptă spre buzele ei. De fiecare dată când o fixa astfel, ea se simțea crispată, incapabilă să respire normal. Ar fi vrut să-și umezească buzele... sau să simtă atingerea buzelor lui. Încercă să se desprindă.

– Nu-ți place să stai așa și să vorbești cu mine?

– Trebuie să termin cu aranjatul lucrurilor.

– Înțeleg...

Îi eliberă mâinile și ridică vasul enorm. Cu o ușurință uimitoare, se cățără pe scaun și puse planta la locul ei.

– Este bine?... Dacă mai ai mici treburi de genul ăsta, nu ezita să mă chemi, fie că este vorba de udat florile, de ascuțit un creion sau să te țin de mână.

Ea nu reușea să se miște, hipnotizată de privirea lui.

Ajunse până la ea un val din parfumul lui. Doamne, ce greu era să scape de vraja asta!... Își privi, preocupată, ceasul.

– Este cam devreme pentru prânz.

– Eu sunt gata de la ora opt dimineața. Nu mai aveam răbdare să aștept. Iată CV-ul meu.

Ea îl luă și se așeză la birou să-l citească. Ce odihnă pentru ochii ei să descifreze litere imprimate! În acest CV era vorba de un anume Kincade E. Rankin, de treizeci și cinci de ani, celibatar.

– Ce înseamnă litera E?

– Elrod. Kincade Elrod Rankin.

Experiența lui era impresionantă. Nu intrase la Universitate decât grație meritelor lui sportive. După care, s-a descucat atât de bine încât în fiecare an a meritat felicitările profesorilor...

– Văd că ai lucrat în fiecare an la construcția de canalizări.

Asta explica faptul că avea un trup atât de musculos. Dar de ce se gândea ea dintr-o dată la mușchii lui Cade?

– În felul acesta am câștigat bani ca să-mi finanțez studiile universitare.

Ea continuă să citească. După ce-și luase diploma, fusese angajat de o mare companie petrolieră. Citi mai departe lista lungă cu promovările lui până când ajunse la momentul când hotărâse să lucreze pe cont propriu.

Când în sfârșit termină de citit, Cade continua să stea liniștit de cealaltă parte a biroului. Picior peste picior, părea foarte sigur pe el și ușor zeflemitor.

– Ești candidatul ideal. Am să-ți explic în ce constă slujba.

El se ridică, indiferent.

– O să putem vorbi la masă. Vino repede, altfel o să ajungem în același timp cu mulțimea.

Fără să mai aștepte răspunsul ei, ocoli biroul și o luă de braț. Era inutil să se lase rugată. Așa că își luă poșeta, porni robotul telefonului, și ieși cu el.

Dar în loc să se îndrepte spre restaurantul aflat la subsolul clădirii, Cade o conduse spre parcarea însorită.

– Dar...

El îi deschise portiera.

– Să nu ne mai gândim la restaurantul de la subsol. Noi nu suntem oameni care să ne mulțumim cu „cantina" Turnului Franklin!

Felicite nu știa dacă să se simtă flatată, supărată, sau pur și simplu alarmată. Lumina soarelui făcea să strălucească reflexe în părul des al lui Cade. Acesta își scoase butonii de la mânșete și-și suflecă mânecile. Iarăși brațele acelea bronzate... Se urcă apoi la volan și demară. Hotărâse s-o ducă să ia prânzul la Plazza Westin, în fabulosul restaurant de la etajul șaptezeci și doi.

Ea comandă o salată de spanac și apoi se cufundă în contemplarea panoramei Atlantei. Traficul era dens și te ducea cu gândul la o activitate febrilă dintr-un furnicar. Felicite se încruntă o clipă, amintindu-și de îngrozitoarea ei „plimbare" pe cornișă. Probabil că, din cauza asta, va suferi de amețeli la înălțime tot restul zilelor ei.

– Câtă gravitate în ochii tăi adorabili!

– Și ce licărire demonică într-ai tăi!

El râse cu poftă.

– Te gândeai la plimbarea ta de pe cornișă?

– Da. Cum ai ghicit? Când eram acolo, mi se părea la fel de sus ca de la înălțimea asta.

– Ai fost azi-dimineață să observi păsările?

– Nu, nu mă duc decât vineri. Azi am alergat puțin.

– Așa este, mi-ai mai spus. Dar, vezi, vreau să știu tot ceea ce o privește pe Felicite McCord. Ce-ți place să citești?

– Meniurile din restaurante, panourile cu reclame, ziarele, revistele, etichetele de pe cutiile cu cereale...

– Ai timp să citești toate astea, între alergări, păsările și recrutarea de personal?

– Când sunt în pat, da, răspunse ea fără să se gândească.

După zâmbetul lui ironic, își dădu seama ce subiect de discuție îi oferise, și se grăbi să adauge:

– ...Să nu cumva să spui ceva!

El râse în hohote.

– Spune-mi mai bine ce autori îți plac.

– Dickens, Mary Stewart, Georgette Heyer...

– Așadar, sub aspectul tău exterior de fată rezervată bate inima unei mari romantice. Dar duci o luptă pierdută dinainte.

– Nu duc nici o luptă!

El se aplecă spre ea, punând în privire tot magnetismul posibil. Ea se simți imediat atrasă ca o frunză. El întinse brațul peste masă.

– Dă-mi mâna.

Ce voce caldă avea!

– Ascultă...

Cade făcu o grimasă ușor iritată.

– Vezi! Ești pornită iarăși să reziști. Te zbați între dorința de a te abandona și teamă.

– Încetează să mă mai analizezi! Termină cu investigațiile.

– Nu pot. Am nevoie de un răspuns... Așadar?

– Cade, soțul meu a murit într-un accident abia în urmă cu un an. Am trecut printr-un infern și acum încerc să lipesc la loc cioburile, să-mi reclădesc viața. Nu pot să-mi creez noi legături. În orice caz nu acum.

Spre deosebire de el, nu-și putea controla vocea în care se simțea o ușoară iritare.

– Draga mea, nu faci altceva decât să clădești ziduri ca să-ți ascunzi emoțiile. Nu în felul acesta te vei vindeca.

Cum putea ea să-i explice adevăratul motiv? El o zdrobea cu vitalitatea lui, exact ca și Kent odinioară. Kent dusese viața pe care el și-o alesese. Cade făcea la fel. Iar ea nu putea să facă același lucru dacă el se amesteca în toate și încerca s-o domine.

Discuția lor fu întreruptă de sosirea chelnerului, care puse în fața ei salata și în fața lui Cade niște cotlete la grătar. Acesta aruncă o privire sceptică înspre farfuria ei.

– Am fi putut la fel de bine să ne oprim lângă un taluz și să culegem iarbă!

– Este delicioasă. Vrei și tu?

– Dumnezeule, nu!

– Este totuși excelentă și plină de vitamine.

– Orice iepure ar gândi la fel. Peste două ore, o să fii lihnită de foame. Ia totuși și ceva mai substanțial.

Îi puse în farfurie unul dintre cotlete.

– Mulțumesc, dar nu-mi place asta.

El o privi surprins, și ea roși când își dădu seama că-i vorbise pe un ton foarte sec. Cade își luă înapoi cotletul. Nu mai era nici o urmă de umor în vocea lui calmă.

– Cred că am atins un punct sensibil.

– Să vorbim mai bine de candidatura ta la postul din Houston. Este vorba despre *United Oil.* Biroul tău va fi probabil chiar în oraș, unde se află și direcțiunea.

Ea îi vorbi în amănunt despre această ofertă de serviciu în timp ce el continua să mănânce.

– Te interesează?

– Nu cred. Îmi place să lucrez singur și Atlanta mi se pare dintr-o dată orașul cel mai fascinant din lume.

Ea nu-i luă în seamă fraza cu subînțeles și continuă pe un ton foarte profesional.

– Dă-mi voie să organizez eu întâlnirea. Vei ști mai bine despre ce este vorba după ce vei vorbi cu angajatorul. Nu lăsa să-ți scape o asemenea ocazie. Vei avea oricând posibilitatea să refuzi după ce-ți vor oferi postul!

El ridică indiferent din umeri.

– Cum aș putea să-ți rezist?

Discuția nu lua întorsătura dorită de ea. El continua s-o privească zâmbind ușor ironic în loc să se preocupe de viitorul lui profesional!

– Este o ocazie prea rară ca să nu profiți de ea.

– Știu, știu...

– Mâncarea a fost delicioasă...

Ea își privi ceasul.

– ...Dumnezeule! s-a făcut târziu. Nici nu mi-am dat seama cum a trecut timpul.

– Este dovada că te simți bine în compania mea.

Ea nu-și putu stăpâni râsul și-i făcu semn chelnerului.

– M-am simțit bine, recunoscu ea.

El o conduse până la ușa biroului ei.

– Pe curând.

– Îți mulțumesc pentru prânz. Am să te țin la curent în privința postului.

Deschise ușa biroului în timp ce el se îndepărta. Era adevărat că petrecuse un moment agreabil... „acum, uită-l", își zise ea cu severitate. Și se apucă de lucru...

*

* *

Puse la punct întrevederea pe care urma s-o aibă Cade la Houston și făcu rezervările necesare: un bilet la zborul de duminică spre Texas, două nopți la hotel, și întoarcerea marți dimineața.

Îi era foarte greu să se concentreze la tot ce făcea. Mintea îi era tot timpul Cade, la trupul lui musculos, la râsul lui profund... Duse o adevărată luptă ca să nu se mai gândească la el și să uite de scânteia magică izbucnită de fiecare dată când se aflau unul în preajma celuilalt.

Când plecă de la birou, strecură pe sub ușa lui Cade un plic ce conținea toate informațiile necesare călătoriei.

O bună parte din noapte, încercă în zadar să adoarmă, și până la urmă se trezi prea târziu ca să mai facă alergarea obișnuită. Totul îi merse pe dos în ziua aceea, și se simți ușurată când veni ora să se întoarcă acasă. Pentru prima oară în

săptămâna asta, își petrecuse ziua fără să-l vadă pe Cade. Consideră că era un semn bun și speră că și dispoziția ei se va mai ameliora.

Seara, alergă până la epuizare și merse încă vreo câțiva kilometri pe jos. După care, adormi ca un prunc. Fu în picioare înainte de ivirea zorilor, pregătită să meargă să observe păsările. După ce luă micul dejun, își atârnă de gât fluierul și binoclul, își adună și celelalte lucruri și porni spre lac.

Răsăritul era superb. Ultimele stele mai licăreau încă spre apus, dungi roz brăzdau cerul albastru. Iarba era presărată cu picături de rouă și aerul era înmiresmat de aroma pinilor. Pământul părea că se odihnește, calm și tăcut.

O luă spre nord și conduse liniștită aproape o oră. În sfârșit, vină pe un drum îngust, pietruit ce ducea la locul de întâlnire cu ceilalți ornitologi amatori, pe malul de sud-vest al lacului Lanier.

Trase mașina în spatele unui șir de mașini și se alătură micului grup. Îi cunoștea pe cei mai mulți dintre membrii asociației lor. Deodată, atenția îi fu atrasă de un cap de acum prea cunoscut, care-i depășea cu mult pe ceilalți. Cade!

Capitolul 5

După ce primul șoc trecu, Felicite fu cuprinsă de un val de exasperare. Privirea ironică a lui Cade era ațintită asupra ei și chiar îi făcu, nonșalant, un mic semn de bun-venit. Cum el se afla în mijlocul grupului, nu era momentul potrivit să-i spună ce gândește.

Domnul Wilkens, un bărbat chel, jovial, de vreo cincizeci de ani, gesticula ca să atragă atenția auditoriului și, încetul cu încetul, discuțiile încetară.

– Cred că a venit toată lumea. Aș dori să vă prezint doi nouveniți, pe domnișoara Whitebridge care va face echipă cu Sally MacNeely...

Se opri o clipă în timp ce domnișoara Whitebridge își agita degetele-i lungi și zâmbea fiecăruia în parte.

– ...și domnul Rankin care va merge cu doamna McCord...

Cade zâmbi la rândul lui.

– ...Ca de obicei, ne întâlnim cu toții aici peste o oră.

Grupul începu să se împrăștie în liniște, în timp ce familia Wilkens rămăsese să mai vorbească puțin.

– Suntem încântați să vă primim în mijlocul nostru, domnule Rankin.

– Eu vă mulțumesc, doamnă Wilkens. Doamna McCord mi-a spus că lumea păsărilor este fascinantă.

Felicite strânse din dinți, în timp ce domnul Wilkens aproba spusele lui Cade.

– Într-adevăr, este fascinantă! Săptămâna trecută domnul Duncan a localizat un vultur...

Se întoarse apoi spre Felicite.

– ...Ce idee bună ați avut să-l invitați pe domnul Rankin!

– Ah, da... L-am invitat...

Cade era întruchiparea însăși a inocenței. Domnul Wilkens părea să nu perceapă furia ei.

– Domnule Rankin, Felicite îți va fi un ghid excelent. Nu trebuie decât s-o asculți.

– Am să fiu numai urechi.

Împărțită între furie și râs, Felicite nu putea să intervină în discuție.

– Să veniți oricând să fiți alături de noi.

– Vă mulțumesc mult. Nici nu-mi pot imagina un mod mai plăcut de a-mi începe ziua decât cu...

Felicite îl întrerupse în grabă.

– O să vă arăt drumul. Pe curând, domnule Wilkens.

Acesta îi strânse mâna lui Cade.

– Veți trăi o experiență pasionantă.

Cade rămase imperturbabil.

– Sper și eu... Ești de aceeași părere, Felicite?

Ea își simți obrajii în flăcări sub privirea convergentă a trei perechi de ochi.

– O să vedem.

– Bineînțeles! Oricum, Felicite cunoaște mai multe specii de păsări decât oricare dintre noi. Nici nu puteați să nimeriți pe mâini mai bune.

– Mi-ați luat vorbele din gură, doamnă Wilkens.

– Haide, să mergem!

De îndată ce rămaseră singuri, Felicite izbucni.

– Tu nu știi nici măcar să deosebești o vrabie de un papagal!

El râse cu poftă.

– Ca să găsim un papagal, poate că ar fi fost mai bine s-o luăm spre sud! Vreau să am o experiență „pasionată"!

– Îmi imaginez! Nu-ți lipsește tupeul, să le spui că eu te-am invitat!

– Vreau să cunosc tot ce te interesează. Ne place amândurora Bach, asta am constatat până acum. Probabil că am fost la aceleași concerte. Poate că și eu o să mă entuziasmez la vederea păsărilor.

– Este singurul motiv pentru care ești aici?

– Crezi că mai există și altul?

Ea știa că nu pierdea nici o ocazie ca să fie cu ea, dar ar fi părut prea înfumurată dacă i-ar spune asta.

– Nu ai venit numai ca să privești păsările!

– Dacă mai trăncănim mult, n-o să vedem prea multe.

– Mai întâi, trebuie să nu mai facem atâta gălăgie.

– Asta cu siguranță.

Ea abandonă discuția și porni fără să facă zgomot spre nord. Constată curând că, în ciuda înălțimii lui, Cade se deplasa la fel de silențios ca și ea. Doar acele pinilor trosneau din când în când sub pașii lor. Suprafața lacului apăru netedă și mătăsoasă în lumina calmă a zorilor. Furia lui Felicite se potolea încetul cu

începutul. Adora dimineţile petrecute pe malul lacului. Aici, lumea părea atât de frumoasă şi de liniştită încât îşi uita toate grijile.

Cântecul păsărilor răsuna limpede şi ascuţit. Nişte şoapte o avertizară că în preajmă sunt şi alte persoane. O ţestoasă care traversa încet poteca dispăru curând sub un tufiş. Felicite ajunse prima pe malul lacului şi se aşeză pe o piatră mare.

– Pot să împart cu tine „scaunul" ăsta?

– Ssst!

Ea se dădu mai la o parte ca să-i facă loc şi lui Cade. Umerii li se atinseră.

– Ar fi trebuit să-mi aduc undiţa. Locul pare ideal pentru pescuit.

– Taci! O să sperii păsările.

– Eu abia dacă şoptesc, iar păsările fac o hărmălaie încât nici nu mă poţi auzi!... Ce vrei să observi? Poate că păsărelele vor şi ele să le respecţi intimitatea. Deşi... dacă ai veni la mine dimineaţa devreme ca să mă priveşti, nu m-ar deranja deloc.

– Nu fi absurd!

– Hei, mai încet acolo! se auzi o voce dintre copaci!

Felicite roşi, stânjenită.

– Vezi! Deranjezi pe cineva.

– Şi tu deranjezi pe cineva: pe mine. De când te-am întâlnit nu mai am somn. Tu dormi bine? La fel de bine ca înainte?

– Cade, taci o dată!

– Eu am vorbit toată viaţa în pădure, şi n-am remarcat niciodată dispariţia păsărilor.

Vocea gravă, bărbătească, se auzi din nou:

– Hei! Faceţi prea mult zgomot.

– Dumneata faci zgomot!

Felicite gemu, enervată.

– Nu te răsti astfel la un „prieten al păsărilor”!

– Nu știu cum de mai are timp să observe păsările când este atât de ocupat să ne asculte discuția. Să căutăm alt loc, o altă piatră.

– Bună idee! zise bărbatul. Vedeți că este una în mijlocul lacului!

– Oh! Ajunge, omule nevăzut!

– Cade, încetează.

– Auzi ce spune doamna? Nimeni nu te dorește aici.

– Nu-i răspunde, Cade. Te rog, hai să schimbăm locul.

– Fir-ar să fie! Să plece el!

Vocea se auzi din nou dintre copaci:

– Dobitocule! Ai speriat pescărușii!

– Ei bine, asta-i prea mult!

Cade se ridică. Deodată, dintre frunze apăru o piatră și zbură peste capul lui în apă.

– Cretinule!

– Am să-ți bag pe gât toate insultele astea!

– Cade!

Speriată de tonul lui amenințător, Felicite se ridicase și-l trăgea de mânecă pe Cade.

– Ieși din tufișuri, fricosule, și vino să-mi repeți în față toate astea!

Felicite se agățase cu disperare de brațul lui.

– Nu! Nu poți să-mi faci una ca asta. Te implor, nu te bate.

Ea privea înspre tufișuri așteptându-se în fiecare clipă să vadă pe cineva apărând. Dar nu se mai auzi decât cântecul zeflemitor al unei păsări.

– Lașule! urlă Cade.

– Încetează, pentru numele lui Dumnezeu!

– Fricosule! Lașuleee!

Ecoul traversă lacul și un stol de păsări zbură zgomotos dintr-un copac. Felicite se lamentă.

– Uite, păsările pleacă.

– Erau doar vrăbii care, oricum, nu te interesau. Ar trebui să te bucuri că au eliberat locul pentru alte specii mai rare... Unde este lașul ăla cu gură mare de adineauri?

Până la urmă, tufișurile se dădură la o parte și apărură două femei.

– Ne batem? întrebă una dintre ele, râzând.

– Oh! Domnișoară Barnes, domnișoară Mason, vi-l prezint pe domnul Rankin.

– Ce mai faceți, domnule Rankin?

– Bună ziua, doamnelor.

Se auzi din nou un trosnet de crenguțe și mai apăru o femeie.

– Ce se întâmplă aici?

– Nimic deosebit, zise Felicite cu obrajii în flăcări. Doamnă Keening, dumnealui este domnul Rankin. Pe Mildred Barnes cred că o cunoașteți deja, ca și pe Jennifer Mason. A fost o mică neînțelegere între „vecini". Cineva a strigat ceva...

– Am auzit un vacarm îngrozitor. Este imposibil să poți observa păsările când oamenii își aruncă în față cuvinte oribile.

– Aveți perfectă dreptate, o aprobă Felicite.

– Bine, dacă nimeni nu are nevoie de noi, plecăm, zise domnișoara Mason. Am fost încântată să vă întâlnesc, domnule Rankin, și sper să nu mai vină nimeni să vă deranjeze.

– Vă mulțumesc pentru bunăvoință.

Cu ochii micșorați în spatele ochelarilor ei de miop, doamna Keening îl observa pe Cade.

– Sunteți sigură că nu aveți necazuri?

– Absolut, îi răspunse Felicite care se ruga în gând ca ele să dispară cât mai repede. După ce acestea se făcură nevăzute, se întoarse furioasă spre Cade.

– Ești mulțumit?

– Nu, dar nu depinde decât de tine ca să fiu.

– Nu conta pe asta!

Ea își controlă brusc vocea, și el făcu la fel.

– ...Sunt îngrozitor de jignită, zise ea în șoaptă.

– Nu ai nici un motiv să fii...

El ridică puțin tonul și continuă:

– ...Lașul ăla n-o să iasă niciodată din ascunzătoare?

– Ssst! Ajunge! O să audă doamnele acelea și vor ști că tu faci toată hărmălaia asta.

Se auzi din nou un zgomot în frunziș, și o a doua piatră, apoi o a treia zburară pe deasupra capetelor lor. Cade sări imediat în picioare.

– Fir-ar să fie!

– Cade! Rămâi aici.

– N-am să aștept să primesc un bolovan în cap!

Sări peste un trunchi de copac căzut și dispăru în tufișuri. Se auzi un foșnet puternic, apoi niște gemete, apoi se auzi cineva care fugea în zigzag printre copaci, urmărit de Cade.

Era inutil să-l mai strige. Apăru câteva minute mai târziu, cât se poate de relaxat.

– Ce i-ai făcut?

– Nimic! A strigat, apoi am auzit un „buf". După baia lui forțată, nu cred că o să ne mai supere.

Felicite avu impulsul să se întoarcă acasă, apoi se răzgândi și se așeză mai bine, cu picioarele întinse.

– Ești în stare să stai liniștit trei minute?

El își privi ceasul.

– Ai trei minute ca să faci ce vrei.

– Mulțumesc!

Ea își ridică binoclul în timp ce el începu s-o mângâie pe umăr. Felicite îi aruncă o privire furioasă. Cu un aer nevinovat, el îi puse un deget pe buze.

– A rămâne liniștit înseamnă să-ți controlezi și mișcările mâinilor! zise ea. Este vorba de concentrarea mea!

Ea fixă din nou lacul și pinii aflați pe celălalt mal. După toată agitația provocată de Cade, cu siguranță că n-o să mai poată vedea nici o pasăre. El tocmai îi gâdila ceafa cu un fir de iarbă când ea remarcă în vârful unui copac o pasăre care se ascunse apoi printre ramuri. Privind mai cu atenție, localiză o ciocănitoare cu cioc verde.

Atingerea degetelor lui Cade o făcu să simtă o mică descărcare electrică pe șira spinării. Ca să-l facă să înceteze, îi întinse binoclul.

– Vezi ciocănitoarea aceea din pin, acolo?

Ea scoase din geantă un aparat de fotografiat și făcu o poză. Cade o bătu pe umăr și dădu din cap negativ. Felicite era exasperată.

– Hai, vorbește!

– Nu văd nimic.

– Urmărește linia malului... Acolo!

– Tot ce văd este o pasăre mai mare care seamănă cu un șoim alb cu negru.

– Aia este. Dacă se întoarce, o să poți vedea o pată violetă pe capul ei. Este o ciocănitoare moțată.

– Eu mi le imaginam mai mici.

Își luă binoclul de la și o privi.

– Priveliștea asta este mult mai interesantă!

– Uf! Strici totul.

– Bine, bine! Continuă-ți observațiile.

Fără să-i lase timp să-și pună iar binoclul, el ridică fluierul aflat la gâtul ei.

– Ăsta la ce folosește? Să chemi păsările?

– Nu vorbi prostii. Este pentru a chema în ajutor la nevoie. Avem fiecare câte unul.

El i-l luă într-o clipită și și-l strecură în buzunar.

– În dimineața asta n-o să ai nevoie de el.

– A plecat ciocănitoarea.

În timp ce pasărea dispărea în înaltul cerului, un bâtlan apăru la marginea apei cu o mișcare alunecoasă și grațioasă. Se îndreptă spre ei cu pași prudenți.

– Este un bâtlan verde.

– Dar nu este verde!

– Ssst! Așa este numele lui.

Foarte încet, pasărea de culoare gri cu brun își ridica pe rând picioarele-i lungi, portocalii și subțiri, și continua să se apropie. Felicite nu-l pierdea din ochi. Deodată, niște buze calde îi atinseră obrazul, gâdilând-o teribil. Bâtlanul se odihnea acum la câțiva metri de ei. Ce fotografie perfectă!

Își luă aparatul, îl puse la punct. În aceeași clipă, Cade o sărută în spatele urechii și răsuflarea lui caldă o făcu să scape aparatul care-i căzu pe genunchi.

– Atenție!

Cu un murmur seducător, Cade îl luă și i-l puse în mâini. Ca prin ceață, ea apăsă pe declanșator. Simțea că pielea o arde, că mii de furnici năvăliseră pe ea.

Mai făcu o fotografie. Cade își strecură un braț pe după talia ei și continuă s-o „tulbure" cu delicatețe. O strânse mai tare lângă el.

– Încetează...

Magnetismul din ochii albaștri o atrăgea ca și cum ar fi fost legați prin fire invizibile. Își pierdu orice control și buzele lor se contopiră.

Simți vag cum el îi ia aparatul din mâini. O sărută apoi din nou, trezind în ea o furtună de senzații și de dorință. Simțea cum prin vene îi circulă flăcări, și la un moment dat se produse o explozie ca un foc de artificii care răspândea steluțe din ce în ce mai strălucitoare.

Sărutul lui îi tăia răsuflarea și făcea ca lumea exterioară să nu mai existe. O luase pe genunchii lui și-i scotea una câte una agrafele din păr. Acesta se răspândi ca o cascadă peste umerii ei.

– Ce bine miroși! Pielea ta este atât de fină, atât de mătăsoasă. Îmi place să te mângâi, Felicite.

Cuvintele lui, la fel ca sărutările, o făceau să ardă de dorință. Flexibilă ca un arc, se lipi iarăși de el fără nici o rezervă. Se simțea purtată spre o lume magică, miraculoasă. Trupul ei parcă cerea din ce în ce mai mult. Cu o mână, el îi mângâia sânii fremătători, cu cealaltă, plimbându-i-o pe spate, îi provoca o succesiune de descărcări electrice. A fost nevoie ca degetele lui să-și caute un drum mereu mai jos pentru ca ea să-și regăsească o fărâmă de bun-simț și să se agațe de ea ca de un colac de salvare.

– Ah! Felicite, nume predestinat pentru fericire...

El își ascunse fața în părul ei bogat, dar ea abia dacă își dădu seama de gestul lui. Înarmându-se cu tot curajul, coborî de pe genunchii lui, se așeză alături și-și puse în ordine hainele.

– Tu o să mă duci la pieire!

– Nicidecum...

El vorbea pe un ton serios și cu convingere.

– Când ne sărutăm, se produce ceva extraordinar. Nu poți să negi asta...

El se întinse pe o parte, sprijinindu-se în cot, cu ochii plini de promisiuni seducătoare. Cât de bine era așa, cuibărită la pieptul lui.

– Vino, dragostea mea.

– Oh... nu!

O cuprinse de talie și o trase spre el înăbușindu-i cu un sărut protestul slab. O lipi mai strâns de el.

Felicite își pierdu capul, trebuia să-l oprească. Se răsuci ca să scape.

– Cade... te rog... Este prea repede.

Se ridică repede și se îndepărtă de el. Respirația i se mai potoli, dar rămăsese buimăcită, pradă dorinței. Își mai aranjă o dată hainele.

– Uită-te la mine! Bluza mi s-a șifonat, părul este ciufulit... Toată lumea o să-și dea seama ce am făcut...

El nu păru deloc rușinat.

– Atunci, nu ne rămâne decât să continuăm!

– Ești un...

– Nu ți-a plăcut?

Ea se întoarse ca să-și pună bluza în pantaloni. Nu-l auzi când se mișcase, dar îl simți deodată în spatele ei. O prinse de umeri și o răsuci cu fața spre el.

– Rămâi cu mine în noaptea asta.

Ea se retrase și scutură din cap.

– Nu pot.

Aruncă apoi o privire la ceas.

– Dumnezeule! Suntem în întârziere. Știi cât este ceasul?

– Nu, și nu-mi pasă. Felicite, nu asta-i important acum. Va trebui să spargi cochilia în care te-ai închis.

– N-am nevoie de sfaturile tale, mulțumesc. Eu știu foarte bine ce simt.

– Și, de exemplu, acum ce simți?

Felicite ar fi făcut mai bine să tacă. El o domina mai mult ca niciodată.

– Te repezi la mine, Cade, într-un mod pe care nu-l pot accepta.

– De ce? Lasă-te în voia simțurilor, și astfel vei profita de bucuriile vieții.

– Vrei să mă supun mereu dorințelor tale, asta vrei!

– Nici gând! Nu este vorba să urmezi neapărat același drum ca mine. Felicite, viața clocotește în tine și tu îți înfrânezi toate impulsurile!

Ea își adună lucrurile.

– Suntem în întârziere. Vino. Probabil că ceilalți ne așteaptă. Nu ne despărțim niciodată înainte să ne fi adunat din nou cu toții.

El nu se clinti, mulțumindu-se s-o privească. Între ei se instalase o tensiune foarte puternică, pe care ea nu reușea s-o risipească. Fără ca el să facă măcar un gest, doar privirea lui făcea să-i bată inima mai tare. Ar fi vrut să-l cuprindă în brațe, și ar fi vrut totodată să-i spună adio pentru totdeauna. Era sfâșiată de emoții contradictorii, inacceptabile.

– Dacă nu apărem cât mai repede, vor porni cu toții să ne caute.

– N-am să te las să-ți petreci restul zilelor într-un turn de fildeș.

– Asta nu te privește.

– Ești prea serioasă, prea reținută.

– Sunt așa cum sunt.

Ea se întoarse și porni înspre locul de întâlnire. Pe măsură ce se apropia de grupul adunat deja lângă mașini, nu se putea împiedica să roșească.

– Este de-a dreptul stânjenitor, murmură ea.

– Spune-le pur și simplu că noi am flirtat în pădure!

– Cade!

– Mâine unde lucrezi?

– La Meadowdale.

– Știu, dar în care magazin?

– Am sosit și noi!...

Vreo duzină de ochi se întoarseră să-i privească. Obrajii ei erau în flăcări.

– ...La magazinul lui Parker. Este pentru prima oară când ei mă văd cu părul pe umeri.

– Era și timpul. Asta le arată pur și simplu că ești o ființă umană. Așadar, vei fi la Parker?

– Nu știu sigur.

Fiecare pas făcut înspre grup devenea din ce în ce mai greu. Doamna Wilkens îi examina cu cea mai mare atenție. Soțul ei în schimb nu remarcase nimic și-i zâmbea larg lui Cade.

– Ai avut o dimineață încununată de succes?

Cade râse, în timp ce Felicite devenea stacojie.

– A fost destul de reușită.

– Ați mai fost deranjați de cineva? întrebă domnișoara Mason. Domnul Cummings a trăit o aventură teribilă. A fost împins în lac.

Cade se arătă extrem de șocat.

– Nu se poate!

Conștientă de felul în care o privea doamna Wilkens, Felicite era nerăbdătoare să urce în mașină, dar n-o putea întrerupe pe domnișoara Mason.

– Ba da! Este într-adevăr îngrozitor. A ajuns aici ud leoarcă, cu părul plin de alge și mușchi. Ne-a povestit totul. Zice că tocmai localizase un sturz când o brută înfiorătoare l-a acostat amenințându-l că-l face terci. S-au bătut și agresorul lui l-a aruncat în lac.

Domnișoara Barnes adăugă și grăuntele ei de sare:

– Îndrăznesc să sper că este pentru ultima oară când niște necioplți vin să ne deranjeze observațiile matinale!

Expresia bănuitoare a doamnei Keening se accentuă.

– Nu cred că ați văzut prea multe păsări în dimineața asta, doamnă McCord, zise ea sec.

Cade interveni înainte ca Felicite să poată deschide gura.

– Mi-a arătat o coțofană moțată și un bâtlan extrem de grațios.

– Este minunat! exclamă domnul Wilkens. Ți-am spus eu că va fi o experiență fascinantă!

– Absolut! zise Cade cu o asemenea sinceritate încât Felicite se simți și mai stânjenită, cu atât mai mult cu cât o auzi pe doamna Keening mormăind: „Îmi imaginez destul de bine ce fel de experiență!" înainte să se ducă la mașina ei.

– Vino cât mai curând să intri în grupul nostru, domnule Rankin.

– Cu cea mai mare plăcere, domnule Wilkens.

Grupul se împrăștie, și Cade rămase singur cu Felicite.

– Doar n-o să te superi acum pe doamna Keening?

– Era verde de invidie!

Cade râse de remarca ei. Ea mai voia însă să-i pună o ultimă întrebare înainte de a se urca în mașină.

– L-ai împins pe Bradley Cummings în lac?

– Îți jur că nu l-am atins.

– Ascultă, Cade...

– Îți spun purul adevăr. Este un nenorocit dacă înșiră asemenea povești! A fugit de mine și s-a împiedicat singur. L-am văzut zbătându-se în apă și ieșind apoi pe mal. Și atunci m-am întors.

– Ești sigur că așa a fost?

El își puse mâinile pe umerii ei și o mângâie cu privirea.

– Ai un păr superb. Este atât de moale încât aș vrea să-l simt răspândit pe pieptul meu.

Felicite se înfioră la această imagine. Se luptă ca să-și păstreze tonul indiferent.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Care? Ah! Cummings. Nu, nu l-am atins. Ți-am spus-o deja. Ca să fiu absolut sincer, l-aș fi împins cu plăcere dacă l-aș fi ajuns înainte să cadă el singur!

– Te cred. Acum trebuie să plec.

El îi închise portiera după ce ea se instală la volan, și se aplecă apoi spre ea prin geamul deschis.

– Este foarte interesant să observi păsările dimineața.

– Cred că nu le-ai privit mai mult de trei secunde!

– Daaa! Dar am petrecut cele mai frumoase clipe din viața mea.

El îi ridică bărbia cu un deget și o sărută rapid.

– Toată lumea va vorbi despre noi o lună întreagă.

– Data viitoare, le vom da motive să trăncănească timp de două luni!

– Cade!

– Pe curând.

Capitolul 6

Spre surprinderea ei, Felicite nu mai auzi nimic despre Cade în ziua aceea. Asta și voia, și totuși se simțea descumpănită.

Sâmbătă, își făcu programul obișnuit: alergări și menaj, până la prânz. Apoi făcu un duș, se îmbrăcă în blugi și o bluză albă, și se duse la Parker, în centrul comercial din Medowdale. Se îndreptă înspre administrație unde fu întâmpinată de o doamnă blondă.

– Pot să vă ajut cu ceva?

– Am vorbit cu doamna Hamilton ca să fiu angajată ca „iepuraș de Paști".

– Ah, dumneavoastră sunteți? Este ziua liberă a doamnei Hamilton. Vorbiți cu domnul Mumphrey.

– Unde-l găsesc?

– Nu prea știu, doamnă. Undeva prin magazin sau prin depozit. Dacă vreți, am să-l chem eu.

– Mulțumesc.

Așteptă până când funcționara își lansă apelul prin interfon.

– Vine acum... Atenție la mâinile lui, este cam libidinos, și Benny la fel.

– Cine este Benny?

– El umflă baloanele mutlicolore.

Tăcu brusc la apariția unui omuleț scund, slab, cu părul negru.

– Da, Tillie, ce este?

– Domnule Mumphrey, dumneaei este „iepurașul".

– Ah! Domnișoara McDonald!...

Ochii îi străluceau pofticioși și-și trecu o mână nervoasă prin părul uns cu briantină.

– ...Eu sunt Jeremy Mumphrey. Ce iepuraș delicios!

Îi strânse mâna. Avea palmele umede și Felicite trebui să se lupte ca să-și elibereze degetele.

– Numele meu este McCord, doamna McCord. Unde găsesc costumul?

El îi privi verigheta.

– Așadar, ești căsătorită?

– Doamna Hamilton mi-a spus că voi găsi costumul la birou.

– Sigur, sigur, o să vedem dacă nu este cumva în depozit.

– Oh! Domnule Mumphrey, este aici o cutie de carton pe care scrie „Iepuraș de Paști".

Buna doamnă blondă puse cutia pe birou.

– Cu siguranță că este costumul. Unde pot să mă schimb?

– Poți folosi foarte bine biroul meu...

Tillie îi făcu un semn discret să nu se ducă.

– Mulțumesc, dar am să mă duc mai degrabă la vestiar.

– Te conduc eu, zise domnul Mumphrey repezindu-se s-o ajute să coboare cele câteva trepte.

– Cred că pot să mă descurc singură.

– Nu vrei să te ajut să-ți închizi fermoarul?

– Nu, mulțumesc.

Un tânăr blond și lat în umeri, îmbrăcat într-un costum de parașutist, se apropie și-i aruncă lui Felicite o privire aprobatoare.

– Tillie spune că eu trebuie să mă ocup de baloane.

– Da, Benny. Vei găsi tot materialul necesar afară pe esplanadă. Dumneaei este domnișoara McDonald, care va fi iepurașul de Paști.

– Oh, oh! Sunt încântat să te cunosc, iepurașule!

– Mă numesc McCord. Vă rog să mă scuzați amândoi, trebuie să mă pregătesc.

Intră în vestiar și închise ușa. Cineva îl strigă pe domnul Mumphrey, și ea îi auzi cu ușurare pașii îndepărtându-se pe culoar.

Găsi în cutia de carton un costum de iepuraș alb și mătăsos, cu o mască ușoară care i se păru foarte simpatică și veselă. Se schimbă repede, apoi se privi în oglinda cu picior. Zări imaginea zâmbitoare a unui iepure uriaș, înzestrat cu doi dinți proeminenți în față. Ea îi răsuci mustățile, desfăcu larg una din cele două urechi lungi și se răsuci ca să poată admira minuscula codiță de pluș. Sări de mai multe ori în sus și începu să râdă. Masca de pe față n-o jena aproape deloc. Își strânse lucrurile și le aranjă într-o pungă mare de hârtie pe care o luă cu ea.

De îndată ce ieși pe esplanada din fața magazinului, o fetiță începu să strige și să alerge spre Felicite.

– Iepurașul de Paști! Iepurașul de Paști!

– Bună ziua, fetițo! zise Felicite aplecându-se spre micuță. Cum te cheamă?

– Stephanie.

– Ce nume frumos! Și câți ani ai, Stephanie?

Copila numără pe degete.

– Patru ani! Patru ani? Și ce păr frumos și ondulat ai! Știi că eu am un coș plin cu ouă de Paști? Spune-i mamei tale să te conducă până la căsuța mea și vei primi ouă.

Stephanie se întoarse către mama ei care zâmbea și o urmă apoi pe Felicite până la o căsuță cuibărită printre lalele de plastic, pe un covor de iarbă artificială. Colțișorul era înveselit și de alte flori, în toate culorile curcubeului.

În spatele unei stânci de mucava, fusese atârnată o draperie pictată destinată fotografiilor, iar puțin mai departe Benny lenevea mestecând gumă după ce agățase câteva zeci de baloane de un stâlp. La sosirea lui Felicite, își controlă un pic poziția și-i zâmbi vesel.

– Iată căsuța mea! îi zise Felicite lui Stephanie. Aici o să găsim ouă de Paști.

Luă fetița de mână și intră. În clipa următoare, un bărbat își vârî capul prin deschizătura ușii.

– Bună ziua! Eu sunt Jack Jones, fotograful.

– Bună ziua! Despre mine știi cine sunt, iar ea este Stephanie.

– Bună ziua, Stephanie. Sunt aici dacă dorești să faci o poză ca amintire.

– Mulțumesc.

Felicite ascunse undeva punga de hârtie cu hainele ei și scoase ouăle.

– Vrei să mă ajuți să umplu coșul?

Fetița se simți măgulită și o ajută cu plăcere.

– Îți mulțumesc mult, zise iepurașul; și acum ia-ți câteva ouă.

– O să mai ai și Duminică, în ziua de Paști?

– Bineînțeles.

Copila ieși bucuroasă, arătând tuturor ouăle primite.

– Ia privește, mamă, ce mi-a dăruit iepurașul!

– Ce drăguț! Ai spus mulțumesc?

– Mulțumesc, zise Stephanie pe un ton cât se poate de solemn.

– Hai acum să alegem un balon, și apoi o să facem o fotografie cu iepurașul.

Stephanie făcu ochii mari în fața atâtor culori strălucitoare și se hotărî până la urmă pentru cel roz, în timp ce Benny îi aruncă ocheade deloc discrete lui Felicite.

Urmă apoi fotografia de pe „stâncă", și Stephanie, copleșită, se îndepărtă țopăind.

Benny profită de momentul de liniște și veni lângă Felicite pentru a-i face curte.

– Ești un iepuraș fericit?

– Foarte.

– Astă-seară, după închidere, sunt liber...

– Eu nu.

– O să pierzi ceva formidabil...

– Păcat!

Un băiețel apărut din senin veni și o scăpă de insistențele lui Benny. Avea niște bucle roșcate și ținea în mână un baton bomboană pe care-l sugea.

– Bună ziua. Cum te cheamă?

– Lonnie. Căsuța ta este din zahăr?

– Nu, dar strălucește ca zahărul candel!

Se aplecă spre el ca să-i dea un ou de ciocolată și profită de apropiere ca să-l mângâie pe obraz.

– Ești grozav de moale! zise copilul.

– Asta pentru că sunt iepuraș. Iepurașii sunt moi și pufoși.

– Pot să te iau în brațe?

Ea încuviință râzând, în timp ce tatăl lui Lonnie, oprit câțiva pași mai departe, îi striga să fie atent la bomboană. Era însă prea

târziu. Lonnie își desprinse brațele, dar bomboana rămăsese lipită de mustățile mari ale iepurașului. Când trase de ea să și-o recupereze, smulse și câteva fire din mustață.

– Te-a durut?

– Nu!

– Uite ce-ai făcut, îl certă tatăl.

– Nu-i nimic! Eu îmi spăl mustățile în fiecare zi!

– Mulțumește-i iepurașului și vino.

– Mulțumesc, zise copilul cu o voce subțirică.

– Mă bucur că te-am cunoscut, Lonnie.

Felicite căută apoi în jurul ei ceva cu care să-și șteargă mustățile lipicioase, când deodată o mână bronzată îi întinse o batistă imaculată. Ea își săltă capul ca să poată privi mai bine prin fantele măștii. Cade! Inima îi tresări în piept.

– Bună ziua, domnule iepuraș!

El îi zâmbea. Ea simțea cum tânjește după el numai auzindu-i vocea gravă.

– Cum m-ai recunoscut?

– Ți-aș recunoaște codița asta delicioasă de pluș oriunde!

– Ah, Dumnezeule! Altul!

– Altul ce?

– Alt individ libidinos...

Domnul Mumphrey se apropia de ei.

– El te supără? întrebă Cade.

– Să nu faci aici vreo „demonstrație de forță"! Mi-ai strica imaginea în fața copiilor.

– Dar n-am făcut nimic!

Doi băieței se opriră lângă ei.

– Bună ziua! Cum vă numiți voi?

– Eu sunt Fred!

– Eu sunt Taylor!

– Bună ziua, Fred! Bună ziua, Taylor! Vreți bomboane?

– Oh, da!

Își cufundară amândoi mâinile în coș.

Tocmai atunci ajunse și domnul Mumphrey și i se adresă lui Cade:

– Ce copilași fermecători aveți!

Cade nu-l contrazise și-și încrucișă brațele.

– Par foarte interesați de ouăle de ciocolată.

– Da, au luat deja destule!

– Ah! Pofta copiilor sănătoși este greu de potolit...

Fred începuse să-și umple buzunarele.

– Am avut și eu un iepuraș, dar l-a mâncat pisica.

– Ce nenorocire! zise Felicite.

– Ție ți-e teamă de pisici?

Cade făcu un pas înainte și o prinse de mijloc pe Felicite.

– Tu cine ești? întrebă Fred.

– Eu veghez ca pisica să nu mănânce iepurașul de Paști...

Spunând acestea, îl fixă drept în ochi pe domnul Mumphrey.

– ...și îi fac terci pe toți cei care nu-l lasă în pace.

– S-o ștergem! murmură Fred, în timp ce Taylor punea la loc un pumn de bomboane.

Domnul Mumphrey păli și o porni repede înapoi.

– Pentru Dumnezeu! Copii, el glumește, n-ar face rău nici unei muște!

– Fred! Taylor!

Copiii o șterseră cât îi țineau picioarele.

– Ești incorigibil, Cade!

– Iar tu, ești adorabilă! Deci, pe unul l-am eliminat! Mai este și altul?

– Copiii ăștia or să creadă că ești un monstru. Cum de m-ai găsit aici?

– Ți-am auzit vocea. De ce nu mi-ai spus că ești iepurașul de Paști al magazinului?

– Credeam că vei fi intrigat dacă-ți spun.

– Ai fi avut dreptate. Mai întâi, te văd mergând pe o cornișă de la etajul cinci, iar acum iată-te transformată în iepuraș! Sub înfățișarea ta obișnuită, rece și prudentă, ascunzi multe surprize!

Felicite era fericită că se putea ascunde în spatele măștii pentru că vorbele lui Cade îi mergeau drept la suflet.

Se mai apropiară și alți copii, mai ales două fetițe care traseră timid cu ochiul spre coș, și pe care Felicite trebui aproape să le forțeze să ia și ele bomboane.

Apoi Fred și Taylor se întoarseră, de data asta cu părinții lor.

– Iată-l, tată! El a zis că-l va ucide pe cel care îndrăznește să se atingă de iepuraș.

Când îl văzu pe tatăl copiilor îndreptându-se spre Cade, Felicite se temu de ce putea fi mai rău. Se grăbi să pună iarăși bomboane în palmele lacome ale puștilor.

– Salut!

– Cu mine vorbiți? întrebă Cade.

– Mda... am auzit că dumneata ești garda de corp a iepurașului.

– Ei bine, de fapt...

– Aveți niște copii foarte drăguți, îl întrerupse Felicite.

– Mulțumesc. Este o remarcă pe care n-o aud prea des!...

Bărbatul se întoarse din nou spre Cade.

– Cauți cumva de lucru? Eu am un bar de noapte și aș avea nevoie de un bodyguard, înțelegi, cineva capabil să mențină ordinea.

Stăpânindu-și cu greu un hohot de râs, Felicite își puse lăbuța de blană pe umărul lui Cade.

– Este omul ideal! spuse ea.

După care, plecă să se ocupe de un băiețel care o aștepta în fața căsuței.

Puțin după aceea veni și Cade.

– E nostim să-i încurajezi cu astfel de idei!

– Ce vrei, dacă peste tot pe unde treci, lași o foarte puternică impresie!

– Nu remarcasem. Eram prea ocupat să te privesc. Mergi să mănânci?

– Nu, lucrez non-stop. După ora cinci, vor fi mai puțini copii.

– Mă duc să-ți aduc o băutură răcoritoare.

Îi zâmbi, și preț de o clipă ea uită de restul lumii. Îl privi coborând esplanada cu pași mari. Continua să-i simtă prezența ca și cum era legată de el prin mii de fire invizibile.

Avu un mare succes cu copiii și curând trebui să se întoarcă la căsuță ca să-și umple din nou coșul cu ouă de ciocolată și bomboane. Tocmai așeza cu grijă ouăle în coș când o mână o mângâie pe spate. Se întoarse brusc și se trezi nas în nas cu Benny.

– Costumul tău cam năpârlește...

– Și ce dacă? Ai face mai bine să stai la distanță.

– Hei, nu te înfuria! Iei prânzul cu mine?

– Nu, mulțumesc.

El continua să-i blocheze ieșirea.

– Mă așteaptă copiii afară. Dă-te la o parte.

– Nu fi atât de grăbită!...

El ridică mâna spre masca ei.

– ...Și ține bine?

– Foarte bine!

Exasperată, trebui să ridice coșul și să-l țină între ei.

– Haide! Fii drăguță! Un iepuraș atât de drăgălaș ca tine! Vreau doar să țin în brațe o clipă iepurașul de Paști.

– Aici, în văzul lumii?

– Vino în mașina mea.

– Ieși!... Număr până la trei și dacă nu ești afară, urlu atât de tare încât or să audă toți cei de la pază, directorul...

– Hei! Să nu faci asta!

– Unu...

– Plec. Am plecat!

El dispăru, și o altă siluetă se profilă în cadrul ușii. Cade intră.

– A șters-o al naibii de repede!

Îi zâmbi și scoase la iveală un imens pahar de carton.

– Dacă ești în stare să te descurci atât de bine singură, înseamnă că ești un iepure extrem de fioros!

– Când este nevoie... Mulțumesc!

Acceptă băutura cu recunoștință și sorbi repede câteva înghițituri. Ieșiră apoi și-l văzură pe Benny tocmai la celălalt capăt al esplanadei, ieșind din parcare.

– Probabil că se duce să mănânce. Mulțumesc pentru răcoritoare. Iată iarăși niște copii, trebuie să mă ocup de ei.

– Rămân și eu prin preajmă.

Cade se îndepărtă fluierând, și Felicite nu-l mai văzu până la ora cinci.

– Bună ziua, iepuraș!

Cu simțurile imediat în alertă, se întoarse spre el.

– Salut!

– Tot mai muncești?

– Nu, am terminat. Cei mai mulți dintre copii au plecat acasă.

– Tu când pleci?

– Când vreau eu.

– Haide!

O prinse de braț și chemă fotograful.

– Aș vrea să fac câteva poze cu iepurașul!

– Sigur că da!

Cade se așează pe „stâncă”, o luă pe Felicite pe genunchi și o strânse în brațe.

– O să fiu dată afară!

– Nici gând! Chiar și adulților le place iepurașul de Paști! Dar unde este Omul cu baloanele?

– Nu s-a întors.

– Zău? Poate de frica ta, iepurașule fioros!

Felicite uită și de prezența fotografului, pierdut în adâncul ochilor lui albaștri.

– Gata?

După ce făcură două fotografii, Cade se ridică să discute cu fotograful, în timp ce Felicite împărțea bomboane la trei fetițe întârziate și un băiețel.

În sfârșit, se întoarse la căsuță ca să-și ia hainele. Nu se știe cum, paharul se răsturnase peste punga de hârtie, și totul era acum ud și lipicios. Încercă fără succes să-și șteargă bluza cu o cârpă. Asta e! Va merge cu hainele ude până acasă.

– Vino, o strigă Cade, te duc să cinezi.

Masca îi permise să-și ascundă un zâmbet de satisfacție. Îi refuză însă invitația.

– Îmi pare rău, dar am muncit toată ziua și sunt obosită. Și apoi, paharul meu s-a răsturnat din greșeală și mi-a udat toate lucrurile; sunt nevoită să mă întorc acasă!

– Te conduc eu.

– Mulțumesc, dar mai bine nu.

– Iarăși ridici bariere în jurul tău...

Ea știa că are dreptate. Deși... se temea mai degrabă că barierele nu sunt destul de solide!

– Nu chiar.

– Mai trebuie să treci pe la biroul lui Parker înainte să pleci?

– Nu, am să mă schimb la vestiar.

Mergeau pe lângă parcare.

– Mașina mea este chiar aici. Aș vrea să-ți arăt ceva.

– Nu, Cade!

Un băiețel trecu pe lângă ei și le făcu semn cu mâna.

– Salut!

– Paște fericit!...

Ea coborî vocea și continuă:

– ...ar fi trebuit să iau cu mine coșulețul cu bomboane!

– Cred că nu vrei să-ți petreci o altă seară singură! La naiba cu purtarea asta, Felicite! Cu un asemenea nume și cu intervenția îngerului meu păzitor, tu nu ești făcută să trăiești astfel.

În clipa următoare, i se păru că lumea se răstoarnă. Se simți ridicată de la pământ, și se trezi în brațele musculoase ale lui Cade, lipită de pieptul lui.

Capitolul 7

– Cade!

– Trebuie totuși să mănânci.

– Lasă-mă! Trebuie să-mi schimb hainele.

– Ah! Nu! Am visat întotdeauna să cinez în compania iepurașului de Paști.

– Nu pot să plec în costumul ăsta. Nu-i al meu!

– O să-l aduci mâine! Nu vor avea nevoie de el în noaptea asta.

– Hei! Ce se întâmplă?

Doi puști le tăiau calea.

– Dați-vă la o parte, băieți. Eu sunt cel mai mare răpitor de iepuri!

– Cel mai ce? întrebă unul.

Celălalt îi dădu un cot.

– A furat iepurașul de Paști!

Copiii făcuseră ochii mari ca două farfurioare. Peste toate astea, mai apăru dintr-o dată și domnul Mumphrey de după o ușă din apropiere.

– Vreau explicații!

Unul dintre copii se grăbi să i le dea.

– El vrea să ia iepurașul!

Apoi mai apăru alergând și o femeie.

– Kevin!

– Mamă! Este un răpitor de iepuri!

– Oh, Dumnezeule! gemu Felicite. Oprește-i mai înainte să anunțe poliția.

Cade își continua drumul.

– Ușurel, oameni buni! Nu-i decât o farsă!

Continuând să-l urmărească pe Cade cu privirea, domnul Mumphrey intră în magazin, în timp ce Kevin, dezlănțuit, se transformase într-o sirenă de pompieri.

– E un răpitor de iepuri! E un răpitor de iepuri!

Mama lui încercă să intervină.

– Kevin, stai liniștit! O să înnebunești lumea!

– A furat iepurașul de Paști! A furat iepurașul de Paști!

Începură să se adune o mulțime de gură-cască, și unii chiar ieșeau din magazine. Se formă o adevărată mulțime. Felicite nu se simțise niciodată mai stânjenită.

Cade în schimb rămânea imperturbabil. Judecând după tonul lui vesel, ea îl suspecta chiar că-i face plăcere scandalul. Copiii mergeau în urma lor strigând.

– V-am mai spus, este o glumă! Îl duc doar pe iepuraș acasă să mănânce...

Spuse apoi într-o șoaptă abia auzită:

– ...Spune-le ceva ca să-i liniștești!

– Descurcă-te singur! Tu ne-ai pus într-o astfel de situație.

– Vrei să le risipești acestor copii toate iluziile?

Ea oftă și până la urmă cedă.

O mamă își luă cu forța progenitura din mulțime. Cade continua să fie foarte nonșalant. Lui Felicite nu-i venea să creadă.

– Toată esplanada este cu ochii pe noi și tu mergi de parcă te-ai plimba singur prin grădina ta!

– Asta înseamnă aplombul.

– Eu numesc asta demență! Pune-mă jos!

– Ce se întâmplă?

Alertat probabil de domnul Mumphrey, un polițist gata să acționeze îi obligă să se oprească.

– A furat iepurașul!

– Kevin! Nu te amesteca.

Polițistul continua să-i privească amenințător pe Cade și Felicite. Oamenii făcură un cerc în jurul lor.

– Ne ducem acasă să cinăm.

Se auzi o voce din mulțime:

– O să ai nevoie de mai multă salată. Este un iepure cam mare!

Polițistul o privi pe Felicite care se răsuci puțin ca să poată să-i șoptească lui Cade:

– Dacă mă lași jos, am să-i explic eu totul.

– Eu am să-i explic tot, tot, tot.

Ea abandonă lupta și spuse:

– Este foarte simplu, domnule polițist. Mă duce doar până la mașină.

– O dor lăbuțele, adăugă Cade.

O voce de copil răsună, indignată:

– Iepurașul de Paști nu este fetiță! Este băiat!

– Ai dreptate, recunoscu Cade. Îl dor lăbuțele.

Polițistul se lăsă convins.

– E-n ordine... Circulați!

Mulțimea se împrăștie. Cade ajunse din câțiva pași la mașină. Se scutura de hohote de râs.

– Cade, dă-mi drumul. N-am de gând să cinez cu tine.

– O să te răzgândești când o să-ți înfigi dințișorii ăștia mari în delicioasa mâncare pe care am pregătit-o pentru tine.

El deschise portiera și o așeză cu forța înăuntru fără să-i pese de frumoasele ei urechi de blană care se turtiseră sub capota mașinii. Împărțită între sentimentul de înfrângere și un mic fior trădător de speranță, Felicite se simțea în același timp stânjenită, încântată și furioasă.

– Unde mergem?

– Este o surpriză.

– Ce mai este? Mă duci în vreo rachetă? Într-un submarin?

– Ah! Ce idee bună. Ce-ai zice de un somptuos pachebot scufundat pe fundul lacului?

– Cade! Pentru Dumnezeu! Nu pot să cinez în costumul ăsta. Cu labele astea, nu pot să-mi folosesc cum trebuie mâinile. Ești într-adevăr...

– Într-adevăr cum?

– Într-adevăr exasperant! Ești de o încăpățânare nemaipomenită. Ești îngrozitor de tiranic!

– Cât suflet ai pus în acest ultim adjectiv!

El trebui să încetinească la un stop, și ea văzu pasagerii dintr-o mașină alăturată râzând și arătând-o cu degetul.

– Mă simt ridicolă în acest costum.

– De ce? Iepurașul de Paști trebuie să împrăștie bucurie în jurul lui. Când eram copil, cântam de mama focului. „Pe potecuța din pădure, iată-l pe iepuraș țopăind...”

Ea râse auzind cântecul acesta pentru copii cântat de o voce gravă de bariton. Deodată, el se opri.

– Eu n-am avut niciodată ouă de Paști. Întotdeauna mi-am dorit, dar n-am avut posibilitatea să-mi ofer decât când aveam vreo nouăsprezece ani!...

El luă lăbuța pufoasă în mâna lui.

– ...Felicite, să nu fii supărată pe mine. Vreau să-mi petrec seara cu tine. Și noaptea... Felicite, mă asculți?

– Te aud.

– Vreau doar să cinez cu tine.

– Adineauri, ai spus și altceva. Și apoi, am mai cinat împreună, și ai mai fost cu mine și la lac...

– Au fost prea puține clipe.

Se opriră din nou la un stop și doi copii le făcură semne cu mâna, iar părinții lor râdeau în hohote. De data asta, Felicite le răspunse la salut.

– Te-ai distrat bine astăzi?

– Ei bine, da! Copiii sunt minunați.

– Chiar și cel care și-a lipit bomboana de superba ta mască?

– Lonnie? Ce drăgălaș era! De îndată ce ajungem, trebuie să-mi spăl mustățile.

– De ce mi-ai ascuns ce urma să faci?

– Pentru că m-am gândit că există riscul să te văd apărând și provocând un scandal... și după cum se vede, aveam perfectă dreptate.

El râse.

– Asta a mai înviorat puțin ziua polițistului!

– Nu știu niciodată la ce să mă aștept din partea ta.

– Tu-mi spui asta? Dar tu ești cea care acum porți costum de iepuraș și care merge din când în când pe cornișa de la etajul cinci!

– Este vorba doar de două excepții într-o viață de obicei foarte... obișnuită.

El intră pe autostradă și Felicite se așeză mai bine pe scaunul ei. Dacă tot nu era altceva de făcut, măcar să se mai liniștească și să profite de ultimele raze ale apusului de soare.

Îl observa discret pe Cade. Îi vedea fața și degetele-i lungi pe volan. Își aminti de brațele lui puternice atunci când o adusese la mașină. Unde mergeau oare? Îi trecu prin minte un gând.

– Este drumul spre lacul Lanier!

– Exact. Ajungem curând. Am o cabană mică pe malul lacului. O să cinăm acolo, și am să te duc acasă când vei vrea.

– Când voi vrea eu, sau când vei hotărî tu?

– Când vei vrea tu, după cină. Îi zâmbi și, ca de obicei, zâmbetul lui era irezistibil. El începu să-i mângâie genunchiul.

– Nici nu-ți poți imagina ce fericire este să fiu cu iepurașul de Paști!... Iată, aici virăm.

O luă pe un drum mai îngust, asfaltat, umbros și singuratic. Pinii cei înalți ascundeau apusul de soare. El o luă apoi pe un drum abia schițat și se opri până la urmă pe malul apei.

– Am ajuns.

El ocoli mașina și se aplecă spre ea ca s-o ia în brațe.

– Pot foarte bine să merg, zise ea clătinându-se.

– Nu și aici. Ți-ai murdări lăbuțele albe. Haide, prinde-mă de gât și încetează să-mi mai reziști măcar cinci minute.

Ea făcu tot ce i se ceru. El urcă apoi pe o pasarelă din lemn care ducea la o căsuță construită pe apă. Un acoperiș înclinat forma un fel de copertină în jurul întregii construcții ușoare.

– Aici vin eu să pescuiesc. Este locul meu de refugiu.

Un țipăt de pasăre traversă lacul, a cărui suprafață rămase netedă ca o oglindă argintie în liniștea înconjurătoare a apusului.

Cade îi făcu onorurile casei.

– Iată dormitorul... aici este bucătăria... aici salonul... baia. Asta-i tot.

Ea clipi pentru a se obișnui cu semiobscuritatea și privi încăperea rustică, șemineul cel mare din piatră, pardoseala de scândură și pereții din trunchiuri de brad. Scaunele și divanul cel larg erau înveselite de perne roșii, verzi, maro. Remarcă un rastel plin cu puști de vânătoare înghesuite într-un colț al bucătăriei.

– Am să fac un grătar pe verandă și vom cina afară.

– Tot ți-ai dorit mereu să stai la masă cu iepurașul de Paști! Dar eu n-am să pot ține furculița cu labele astea, și m-am săturat să tot privesc prin fantele măștii. Hainele mele personale sunt ude. Am fi făcut mai bine să ne fi oprit mai întâi la mine.

– Suntem mai liniștiți aici. Nu mai poți să-ți petreci seara vorbind la telefon! Astă-seară, te vreau numai a mea.

Singură cu el! Felicite era sfâșiată de sentimente contradictorii. Nu mai era însă iritată; era imposibil să rămâi supărată pe cineva atât de cald precum Cade. Dar știa că fiecare clipă petrecută alături de el creștea riscul de a se îndrăgosti de el.

Cade continua să conducă operațiunile.

– În bucătărie este o mașină de spălat și de uscat rufe. Am să-ți pun hainele acolo și am să-ți dau un halat.

Mâinile lui rătăciră cu bună-știință pe spatele ei.

– Hmm... ce blăniță moale!

– Cade, o să provoci complicații.

– Hmm... ce caldă este!

– Ascultă, Cade...

– Și ce codiță adorabilă!

O mângâie ușor pe mijloc.

– Cade! Nu asculți ce spun?

– Dar n-am să sărut totuși dinții ăștia maria din plastic, dinți de iepure mascul!

Ea zâmbi sub mască.

– Poate că acest costum are și unele avantaje...

– Este și părerea mea.

Ea simți cum fermoarul din spate se deschide și aerul serii i se păru dintr-o dată răcoros.

– Oh, nu!

Încercă să prindă fermoarul, dar labele o stânjeneau.

Cade îi scoase cu îndemânare masca și părul ei negru căzu în cascadă pe umeri. El o cuprinse în brațe.

– Acum, vino aici, iepurașule...

Capitolul 8

Inima îi tresări în piept. Fără să-i mai lase timp să refuze, Cade puse stăpânire pe buzele ei, o forță să le întredeschidă, și reuși să-i alunge orice gând din minte.

Costumul îi alunecă până la glezne, lăsând-o aproape goală, doar într-un bikini de dantelă albă.

Sărutul lui Cade devenea din ce în ce mai exigent și ea fu nevoită să reacționeze. Mâinile lui rătăceau pe pielea-i mătăsoasă. Îi simți vârfurile degetelor alunecând de-a lungul coloanei, de la gât până spre mijloc, provocând parcă scântei în drumul lor.

Incapabilă să-i reziste, își înnodă brațele pe după gâtul lui și-i răspunse la sărut cu o dorință înflăcărată. Inima îi bătea din ce în ce mai tare.

Nu-și amintea să fi primit vreodată un sărut atât de încărcat de electricitate ca acela al lui Cade. El singur știuse să aprindă în ea o dorință atât de fierbinte.

– Nu! murmură ea.

Dar trupul ei o trăda. Îi simți catarama rece lipită de pântecul ei, și cămașa aspră de lână frecându-se de sânii protejați doar de dantela englezească.

El îi sărută gâtul, apoi urechea, ceafa. O senzualitate neașteptată se trezi în ea și o făcea să freamăte de dorință nepotolită.

Cade era minunat de atent la mesajele trupului ei.

– Știu ce-ți place, știu ce te face să reacționezi...

El sorbi din cupa sânilor ei și ea gemu de plăcere. Totuși, cu o tresărire, se desprinse.

– Nu vreau... Nu vreau...

Se priviră în tăcere. Amândurora le băteau inimile la fel de puternic.

– ...Te rog...

Ea nu știa ce-i cerea el de fapt. Rugămintea ei suna mai degrabă cu o chemare decât ca o respingere. El însă se întoarse brusc.

– Mă duc să-ți aduc un halat.

Ea respiră adânc, încercând să-și recapete calmul. Își adună costumul de iepuraș și așteptă. Dar să aștepte într-un simplu bikini de dantelă echivala cu o invitație; pe de altă parte, ar fi fost ridicol să-și pună iarăși costumul. Așa că, îl puse pe un scaun, cu părere de rău.

Undeva în încăpere, Cade aprinse o veioză ce lumina slab. Când reveni se opri în prag, și lumina care se afla în spate, îi punea în valoare silueta puternică.
El o privi îndelung din cap până-n picioare, iar privirea lui era la fel de seducătoare ca o mângâiere. Deși încăperea era întunecoasă, Felicite știa că el putea foarte bine s-o vadă și pielea parcă o ardea peste tot pe unde poposeau ochii lui Cade.

– Te rog, dă-mi halatul.

El înaintă spre ea, și cu fiecare pas făcut, ea își simțea pulsul accelerându-se. Cât de atrăgători erau umerii aceștia largi, cât de suplu și puternic îi era trupul!

Vocea lui coborî într-un registru grav care o excită la fel de mult ca și privirea lui.

– Îmi place să te văd cu părul desfăcut...

Ea tremura cu mâinile întinse spre halat, dar el preferă să i-l țină pentru ca să-și poată strecura brațele pe mâneci. Țesătura moale de prosop se lipea plăcut de piele.

El o făcu să se întoarcă încet ținând-o de umeri și-i legă chiar el cordonul. Cu gesturi de o lentoare studiată, mâinile lui întârziau cu dragoste pe trupul ei.

Apoi prinse reverele late și le strânse peste piept. În sfârșit, o închise și la gât. În tot acest timp, privirea îi era ațintită pe buzele ei. Inconștient, ea le întredeschise. Atracția lor reciprocă încărca aerul cu electricitate.

Felicite simțea o dorință nebună să-l sărute. Pleoapele grele abia întredeschise ale lui Cade mărturiseau aceeași dorință fierbinte. Ea încercă să se miște, dar nu reuși. Parcă fusese hipnotizată.

– N-am să te las să pătrunzi astfel în viața mea.

Vocea ei era doar o șoaptă la fel de slabă ca o dâră de fum când ajunse la propriile ei urechi.

– Nu vreau să mă amestec în viața ta. Vreau doar să te țin în brațe, să te sărut, să te privesc...

– A vorbi așa cum o faci tu, sau a face dragoste, este cam același lucru. Știi foarte bine.

– Nicidecum! Am să-ți arăt diferența.

– Nu! Mi-e foame.

– Și mie.

Tonul lui senzual transmitea un mesaj atât de magic încât, în disperare de cauză, ea adăugă:

– Ai promis că o să mâncăm...

– Am promis! De acord să nu grăbim lucrurile. Avem toată seara înaintea noastră.

O atinse ușor când trecu pe lângă ea ca să aprindă lumina. Felicite închise ochii, orbită.

– Încă un sărut, și voi începe să pregătesc cina. Îți dau cuvântul meu.

Ea întredeschise buzele înainte ca el s-o atingă. Trupul ei o trăda fără încetare, acesta neștiind nici de înțelepciune nici de prudență. De îndată ce o cuprindea în brațe, simțea că se topește. Se agăță de gâtul lui și-i răspunse la sărut.

Parcă totuși, o celulă minusculă din creierul ei mai funcționa.

– Cade...

– Știu, cina...

El îi zâmbi și o mângâie pe obraz.

– Eu trec pe locul doi, după grătar și cartofi?

– De fapt, nu. Eu încerc doar să mă apăr.

Ochii lui se micșorară.

– De ce crezi că aș fi o amenințare?

Ea se strădui să-și păstreze stăpânirea de sine, și încercă să schimbe sensul întrebărilor lui. Vru să glumească, dar râsul ei suna fals.

– Nu ești o amenințare. Numai că acum, într-adevăr, treci după grătar și cartofi!

– Deocamdată... prefer să las baltă subiectul ăsta.

Îi oferi un scaun.

– Ia loc. Ce-ai zice de un pahar cu vin?

– Nu, mulțumesc.

– Ah, uitasem! Ție îți plac vitaminele, spanacul, alergările și plimbările în aer liber. Vrei un suc de roșii?

– Asta cu plăcere.

Ea privi mai bine bucătărioara mică. Era foarte simplă, dar perdelele înflorate erau fermecătoare și puneau în valoare mobilierul. Cade îi umplea paharul cu suc de roșii și el își turnă vin.

– Vrei să stai aici să trăncănești cu mine în timp ce pun cartofii la cuptor?

Se duse să aprindă grătarul pe verandă și când se întoarse, ea îi propuse să prepare sosul.

– Prefer să te las să faci cartofii.

Felicite își suflecă mânecile halatului. Încă mai tremura în urma sărutărilor.

Cade scoase din frigider o pungă mare plină cu frunze late de un verde închis.

– Află, doamnă McCord, că mi-am pierdut o parte deloc neglijabilă din prețiosul meu timp învățând cum să fac o salată de spanac aproape convenabilă.

Ea râse cu poftă.

– Sunt nerăbdătoare să gust rezultatul!

– O clipă...

El ieși și se întoarse ținând în mână punga ce conținea lucrurile ude ale lui Felicite. Ea le puse în mașina de spălat și se duse apoi la baie să se spele pe mâini și să se pieptene.

Când se întoarse să se ocupe de cartofi, salata era aproape gata. Lucrară, tăcuți, unul lângă altul, și curând totul fu gata.

– Acum, să ieșim! Iată fața de masă, eu aduc farfuriile.

Se așeză sub copertina largă. O adiere răcoroasă venea dinspre apă. Scaunele de răchită și un șezlong mare de lemn cu perne galbene erau astfel așezate încât să poți contempla peisajul, iar masa era lipită de casă. Felicite despături fața de masă în carouri roșii și așeză tacâmurile. În acest timp, Cade așeza carnea pe grătar.

Curând, în aerul proaspăt al nopții se răspândi o aromă îmbietoare. Cade apăru brusc în spatele ei și o cuprinse în brațe. Ea se trezi fără să știe cum întinsă alături de el pe șezlong, cuibărită confortabil cu capul pe umărul lui.

– Nu te mișca. Vreau doar să vorbesc cu tine. Privește stelele! Ce liniște desăvârșită!...

Rămase astfel lângă el, împotriva oricărei rațiuni. El îi vorbi îndelung despre constelații, iar când ei i se păru că vede o stea căzătoare, el spuse că, de fapt, era doar efectul pe care el, Cade, îl are asupra ei!

– Probabil că adori acest loc. Aș putea crede cu ușurință că-ți petreci aici toate serile de vară.

– Acum doi ani, am dormit aici aproape în fiecare noapte dar de atunci am început să fiu foarte ocupat și n-m mai avut timpul necesar.

Ea se întrebă dacă venise să doarmă aici singur... Cine erau femeile din viața lui? Nu va îndrăzni niciodată să-i pună această întrebare. El făcea imposibilul ca ea să se simtă singura și unica, dintotdeauna și pentru totdeauna, dar ea știa că nu era adevărat.

Trase cu urechea la concertul broaștelor. Dispăruse și ultima licărire a zilei. Luna se înălța peste vârfurile copacilor, scăldând veranda într-o lumină magică și făcând să scânteieze suprafața argintie a lacului. Un pește sări pentru o clipă din apă, ca o săgeată. Mirosul pinilor se îmbina cu cel de cărbuni aprinși. Totul era splendid, de un calm extraordinar, și totuși nervii lui Felicite erau ca niște fire electrice la simplul contact cu trupul lui Cade. El rupse primul tăcerea.

– Este un loc potrivit ca să observ păsările.

– Sunt sigură.

– Am făcut câteva fotografii ieri dimineață.

– Adevărat? Ce fel de fotografii?

– Eu n-am cunoștințele tale despre păsări. Una era cu siguranță un fel de bâtlan: cu picioroange, foarte grațios, cu pene lungi de culoare închisă deasupra capului alb, cu corpul cenușiu.

– Trebuie să fi fost un bâtlan mare albastru.

– Alta semăna cu un pescăruș, cu vârful aripilor închis la culoare, și o pată neagră pe cap.

– Era chiar un pescăruș! Până de curând, nu prea existau pe aici, dar furtunile puternice i-au împins spre interior, și acum revin cu regularitate. Când vor fi gata pozele tale?

– Luni. Vrei să le vezi?

– Aș fi încântată.

Răsuflarea lui Cade îi gâdila urechea. Buzele îi mângâiau tâmpla. Vocea li părea și mai gravă decât de obicei.

– Am văzut de asemenea și o pasăre galbenă.

Îi sărută urechea, apoi se rătăci spre obraz.

– Galbenă în întregime?

Ea știa ce intenționa el, dar tânjea după îmbrățișarea lui. Atmosfera era prea liniștită ca să se certe sau să-i refuze câteva sărutări.

– Nu, avea aripile și capul de culoare închisă.

– Era o pasăre cântătoare.

Buzele lui le atinseră pe ale ei. Ea se înfiora la cea mai mică atingere.

– Cade...

Cât de greu îi era să protesteze! Și totuși, parcă mai devreme avusese puterea asta... Trecuse mai puțin de o oră, și iată că îi accepta sărutările. El se întoarse pe o parte, o strânse la piept și puse stăpânire pe gura ei. Dorința pe care Felicite o resimțea, o chinuia cumplit. Nu știa că așteptarea putea să fie atât de greu de suportat și s-o facă atât de maleabilă în brațele unui bărbat.

Încercă să se opună, să-și stăpânească emoțiile.

– Cade... ai spus că doar o să vorbim.

– Felicite... Nu pot să rezist. Ceea ce se petrece între noi depășește visele mele cele mai nebunești. Fiecare sărut este o încântare. Vrei să negi asta?

– Nu pot s-o fac, dar... știu că n-ar trebui să fac dragoste cu tine.

– Chiar crezi ce spui? Eu vreau să te sărut, să te ating. Mă gândesc atât de mult la tine încât nici nu mai pot să lucrez.

Ea gemu încetișor și-și puse un deget pe buzele lui.

– Ssst... Nu mai spune nimic...

El îi prinse degetul cu buzele, apoi îl sărută, îl mușcă ușor cu vârful dinților. Dintr-o dată, senzațiile ei se accentuară. Era amețită de dorință.

El n-o pierdea din ochi.

– N-am să pot să dorm în noaptea asta. Mă gândesc la părul tău negru, răspândit pe umeri. Îmi amintesc de apariția ta la fereastra mea... Te doresc, Felicite... Vreau să te sărut până când îți voi alunga toate gândurile.

Timpul se oprise în loc. Toate sunetele dispărură.

– Spuneai că n-o să facem dragoste...

– Cum să rezist? Știu că sub această înfățișare rece există o femeie care vibrează de dorință. Vreau să distrug barierele pe care ți le-ai construit. Vreau să te aud râzând, să te văd zâmbind, să-ți văd ochii strălucind de dragoste pentru mine.

O sărută pe ceafă, apoi se întoarse, lacom, la buzele ei. Sărutul lor deveni atât de senzual încât orice îndoială fu alungată de un val de senzații nebănuite.

– Ești senzualitatea întruchipată, Felicite. Nu mai avea rețineri.

Oricum, nu mai era în stare să aibă rețineri! El știa asta. Se ridică ușor și-și apropie mâinile de cordonul halatului. Îi desfăcu nodul și i-l dădu la o parte.

Cruda așteptare se prelungi în timp ce o contempla acum în voie. Apoi, îi mângâie gâtul cu vârful degetului, coborând cu mișcări rafinate spre sâni.

Când vorbi, vocea îi era răgușită.

– Îți bate inima atât de tare..

Ea aștepta, cu răsuflarea tăiată, pradă unor senzații sălbatice. El îi desfăcu sutienul minuscul de dantelă și-l făcu să alunece pe umeri, dezgolindu-i în totalitate bustul.

Felicite era ca o torță, arzând de dorință până în cele mai mici fibre ale trupului ei. Rămase însă nemișcată.

– Ți-am spus că n-am să te bruschez. Îmi țin promisiunea.

Cu capul dat pe spate, ea era în continuare incapabilă să se miște.

– Ești amețitoare...

El urmări cu vârful degetelor contururile trupului ei. Scuturată de fiori, ea închise ochii.

– Felicite...

Vocea lui Cade degaja o autoritate calmă. Ea își ridică pleoapele.

– ...N-am mai întâlnit niciodată o femeie ca tine. Uneori ești rece, sigură pe tine. Și deodată, te descopăr pasionată, plină de dorință. Vreau să fac dragoste cu tine.

Ea își strânse brațele în jurul gâtului lui și el o acoperi cu sărutări până când ea avu impresia că se transformă în cenușă. Atunci, el se ridică să se dezbrace la rândul lui. Își lăsă cămașa să-i cadă la picioare.

Era pentru prima oară când îl vedea cu bustul gol. Un puf brun îi acoperea pieptul larg, musculos. Îi urmări cu privirea șoldurile înguste și picioarele încă în blugi. El îngenunche atunci lângă șezlong și o dezbrăcă în totalitate.

Mâinile și buzele lui Cade nu mai conteneau să-i mângâie corpul, făcând-o să freamăte de extaz. Își cufundă apoi fața în părul ei moale și mătăsos.

– Miroși atât de bine...

Vocea lui era plină de promisiuni.

– Spune-mi, te-ai urcat vreodată, la bâlci, în roata mare?

Cu pleoapele închise, ea abia dacă-i auzi întrebarea. El îi acoperea tot corpul cu o ploaie de sărutări care o înfiorau.

– Roata mare... Da...

– Îți amintești de accelerația aia rapidă, de senzația aceea că plutești?

– Hmmm...

– Aceea nu-i nimic față de ceea ce simt eu în acest moment. Când te sărut, îți simt pulsul tresărind la fel ca al meu, și vreau să te sărut până când și dorința ta va fi egală cu a mea!

Ce bărbat îi mai făcuse vreodată o asemenea promisiune? Și nu mai era vorba doar de „roata mare", ci chiar de „montagnes russes"! Simțea cum ajunge în vârf, nu era chip să se oprească. Depășise punctul din care s-ar mai fi putut întoarce.

Cu o artă deosebită, el îi trezea senzații mereu mai puternice, provocându-i adevărate furtuni de senzualitate, și aducând-o în pragul abandonului. Atunci, el își aruncă cizmele și se dezbrăcă de ultimele veșminte.

Se sărutară până când dorința îi cuprinse ca o flacără pe amândoi.

– Te vreau acum, Felicite...

Urmă o dezlănțuire pătimașă până la focul de artificii final.

*

* *

Inimile lor băteau acum la unison.

– Oh, Felcite! Dragostea mea... Nici nu știi cât de fericit m-ai făcut...

Cuvintele lui o umplură de bucurie și continuă să-l țină strâns la piept. El îi dădu la o parte șuvițele umede care-i acopereau fața și o sărută cu tandrețe.

– Am trăit clipe extraordinare. Dar tu?

Cuprinsă brusc de timiditate, ea îi mângâie bărbia cu vârful degetelor.

– Niciodată n-am mai simțit ceva asemănător.

– Ești supărată pe mine?

Ea scuturǎ din cap. Refuza ca aceste clipe minunate să fie umbrite de griji. Pasiunea arzătoare de adineauri lăsa locul încetul cu încetul unei senzații de mulțumire.

El se lăsă să alunece alături și-și strecură brațul sub capul ei.

– Tu îmi vei ruina afacerea, mă gândesc tot timpul la tine în loc să lucrez. Mai simt și acum parfumul tău din prima zi. Te revăd în clipa când ai descoperit cuvintele pe care le zugrăvisem pe casa ta. Îmi amintesc de privirea ta atunci când ți-ai dat seama că te voi săruta...

Conștiința ei însă se trezi mai devreme decât era prevăzut. Cade era bărbatul cel mai seducător pe care-l cunoscuse vreodată, dar era devastator. Faptele îi confirmaseră presimțirile: în ciuda prudenței ei, Cade parcă o înghițise ca o avalanșă și o conduse spre abandonul total.

– De ce taci?

– Sunt buimăcită.

– Sper că ești fericită. Vreau să te fac fericită, Felicite. Vreau să simți și tu ceea ce simt eu. Am atâta nevoie de tine!

Fiecare cuvânt era ca un balsam care o conducea indiscutabil spre o nouă dezlănțuire de pasiuni, dominată tot timpul de acest bărbat. Dar nu era pregătită pentru un bărbat cum era Cade. Își cucerise în sfârșit un loc al ei sub soare, își cucerise propria identitate. N-o să abandoneze acum totul ca să devină doar o umbră în viața lui Cade, așa cum fusese în viața lui Kent!

Cade o mângâie din nou, și ea se simți pierdută. Cum să se lupte cu sentimentele ei pentru el? Cum ar putea să-l refuze când o simplă privire de-a lui o făcea să tremure?

– Haide, explică-mi... La ce te gândești?

– Sunt dezorientată.

– Dezorientată?...

El se încruntă și se întoarse ca s-o poată privi mai bine în ochi.

– ...De ce?

– Nu vreau să mai am inima frântă încă o dată. Nu vreau să mai sufăr.

Nu găsea cuvintele potrivite care să-l facă să înțeleagă că refuza să se lase dominată și absorbită de el.

El o sărută tandru.

– Vrei să încetezi să te mai chinui? Eu n-am să-ți fac niciodată vreun rău.

Felicite ar fi vrut să creadă... Oftă când el o strânse mai tare la piept.

– ...Zâmbește... Haide, zâmbește-mi, draga mea Felicite, și uită-ți toate grijile.

Ea nu putea să-i reziste. Imaginația nestăvilită a lui Cade o stimula și pe a ei. Sărutările lui o purtau spre extaz. El...

Brusc, avu un șoc când își dădu seama că nu era vorba doar de atracție fizică, și că de fapt se îndrăgostise de el.

Dar un miros caracteristic o făcu să-și piardă șirul gândurilor.

– Cade, grătarul!

Capitolul 9

– Dumnezeule!

El se ridică repede, sări de pe un picior pe altul ca să-și pună cât mai repede blugii și se repezi la grătar. De îndată ce sălta capacul, o spirală de fum negru se înălță spre cer. Cade tuși și agită mâna ca să-l împrăștie. Apoi se repezi în bucătărie.

Felicite abia avu timpul să-și pună halatul și să-și suflece mânecile când reapăru Cade în pragul ușii. Flutura în vârful unei furculițe un cartof ars și încă fumegând.

– Ce bucătari grozavi!

– Mai rămâne salata de spanac...

– Nu, mulțumesc. Tu n-ai mâncat nimic toată ziua.

– Nu-mi este foame.

– Adevărat?

El nu părea prea convins. Puse cartoful ars pe masă, se apropie de ea și o prinse în brațe cu înflăcărare. Ea îi răspunse la sărut fără nici o reținere, lipindu-și, lacomă, buzele de ale lui. Ce bine era să fie în brațele lui! Orice gând rațional se evaporă, se simțea antrenată într-o cursă ametitoare și sălbatică!

În sfârșit, el îi dădu drumul.

– Ar trebui să fii moartă de foame! Ce se întâmplă?

– Nu știu. Tu ai de prins un avion mâine dimineață, așa că aș face mai bine să mă duc acasă.

– Rămâi cu mine în noaptea asta, Felicite. Te conduc eu acasă mâine dimineață, devreme.

Cum să spună nu? Și totuși se simțea sfâșiată de o nevoie subită de singurătate. Trebuia să se ducă acasă și să-și descurce ghemul încurcat al gândurilor.

– Te rog...

– Va fi cum vrei tu, dar trebuie mai întâi să mănânci măcar salata de spanac. Am putea de asemenea să așteptăm până prind eu un pește.

Ea zâmbi.

– Mi se pare mai sigur să înfulec imediat salata de spanac.

– Ei bine, să mergem să savurăm verdeața ta preferată!

El îi ținu ușa să intre. Ea ezită o clipă, apoi hotărî să lase de o parte orice gând morocănos și să profite din plin de fiecare clipă petrecută în compania lui Cade. În stadiul la care ajunsese, ce rău putea să fie dacă mai rămânea o oră în plus?

Mâncară la lumina lumânărilor. Cade umplu două pahare cu vin, îi întinse unul și-l ridică pe al lui ca să rostească un toast.

– Pentru dragostea noastră, Felicite!

Ea ridică paharul cu o mână tremurândă. Oare chiar o iubea? Băură amândoi vinul.

Mâncară salata de spanac cu feliuțe de pâine. Vinul băut începu s-o amețească pe Felicite... doar dacă nu cumva cauza era prezența lui Cade! Lumina slabă a lumânărilor forma un fel de aureolă în jurul capului lui, și o sărută pătimaș. Apoi o ridică pe brațe și traversă veranda strângând-o la piept.

Curând, se trezi întinsă pe șezlong și-și înnodă fără rezerve brațele în jurul gâtului lui în timp ce se întindea și el alături murmurându-i cuvinte tandre.

Începu prin a-i mângâia umerii, apoi dădu la o parte halatul. Ea nu-i rezistă. Vinul, lumina lunii, propriul ei corp care o trăda neîncetat, spulbera orice logică. Inconștient, începu să urmărească cu degetele conturul mușchilor lui puternici. Atunci, el îi prinse fața în mâini și-i vorbi cu gravitate.

– Nu lași garda jos decât în momentele de pasiune, dar într-o zi, Felicite, vei înceta să-ți ridici scutul împotriva mea.

Tonul lui Cade era atât de hotărât încât se simți foarte tulburată și se înflăcără mai tare. Cu un geamăt de disperare aproape, ea îi zdrobi buzele cu ale ei.

Cade știu să găsească noi mângâieri rafinate și o conduse până la abandonul total.

*
* *

Mai târziu, întinși unul lângă altul, priveau cerul. Cade îi rosti încetișor numele...

– Felicite, dulcea mea Felicite...

Ea nu putea să vorbească. Era încă sub șocul intensității cu care reacționase la mângâierile lui.

– ...Privește acolo sus. Noaptea este minunată, excepțională. Și tu, frumoasa mea Felicite, în brațele mele...

Inima ei revenea încet la ritmul normal. Nu trebuia să se gândească la ziua de mâine.

– ...Ești atât de tăcută, draga mea! Nu ești fericită?

– Ba da. Dar mă simt ușor confuză...

– Te cred... Ești atât de frumoasă... Visez doar la tine... Orice ai gândi, și chiar dacă începi deja să-ți clădești zidurile în jurul tău, eu știu că ceea ce trăim noi acum este unic, și că într-o zi vei recunoaște și tu asta. Știu că asta simți când suntem înlănțuiți, când eu îți alung din minte toate gândurile timorate.

Incapabilă să-i răspundă ceva, ea rămase nemișcată, cu ochii ațintiți spre stele, până când îi auzi respirația lui regulată. Se așeză atunci cu grijă astfel încât să-l poată observa. Părul lui căzuse în bucle rebele pe frunte. Imaginea trupului lui atât de puternic abandonat acum somnului o emoționă extraordinar. Se întinse la loc. Brațele lui Cade o cuprinseră iar, dar continua să doarmă profund.

*
* *

Felicite se trezi la prima licărire a zorilor. Cade se mișcă ușor și-i zâmbi.

– Bună dimineața!

– Bună dimineața!

Înainte ca el să poată s-o prindă, ea se ridică și-și puse halatul. El întinse o mână posesivă spre coapsa ei și contactul degetelor lui îi provocă o senzație de arsură pe tot piciorul. Tremurând de dorință, reuși totuși să vorbească pe un ton stăpânit.

– Acum ar fi mai bine să mă conduci.

Intră în cabana cea mică înainte ca bunele ei intenții să se topească precum zăpada la soare. Își puse hainele ei curate în uscător și se duse să facă un duș. Când ieși, învelită într-un prosop moale de baie, adulmecă mirosul îmbietor de șuncă prăjită.

Cade, îmbrăcat în blugi și o cămașă albastră, era în fața aragazului. Se întoarse și o învălui într-o privire arzătoare.

– Trebuie să-mi scot lucrurile din uscător.

– Micul dejun este gata în două minute.

– Voi fi și eu gata. Ce aromă îmbietoare!

El întinse brațele.

– Vino încoace.

Ca întotdeauna, scânteia magică dintre ei transformă îmbrățișarea într-un incendiu, fiecare sărut fiind urmat de un altul, și de un altul...

Pentru o clipă, el își ridică privirea ca să-i contemple ochii, părul, buzele...

– La naiba cu micul dejun!

– Ah, nu!

Adunându-și toate puterile, ea își strânse mai tare prosopul pe lângă corp și se eliberă.

– Ajunge o masă arsă! Tu trebuie să te pregătești pentru Houston iar eu trebuie să merg acasă...

Îi zâmbi, ca să mai îndulcească puțin efectul cuvintelor.

– ...și apoi, sunt pur și simplu lihnită de foame.

– Și eu.

Privirea lui gravă o emoționa. Se grăbi să-și scoată hainele din mașină și se întoarse în baie. Aici, se sprijini cu spatele de ușă și duse o adevărată luptă interioară. Când în sfârșit își consolidă intenția de a se întoarce cât mai repede acasă, se îmbrăcă, își pieptănă părul și se întoarse la Cade.

Așezați pe verandă, mâncară ouă cu șuncă, pâine prăjită, dulceață, suc, privind în tot acest timp răsăritul de soare peste apele albastre ale lacului Lanier. După care, Cade o conduse. Pe măsură ce se îndepărtau de cabană, Felicite se închidea în tăcere.

Ajunsă în fața ușii, ea puse jos pachetul în care se afla costumul de iepuraș și scoase cheia din poșetă.

– Poți să mă suni să-mi spui cum a decurs întrevederea?

– Bineînțeles, am să te țin la curent.

El îi luă cheia din mână, deschise ușa, o lăsă să intre și o urmă înăuntru.

– Când urmează să te muți?

– Pe treisprezece.

– Eu am să mă întorc înainte. Astăzi faci din nou pe iepurașul?

– Nu.

O grimasă de suferință apăru pe chipul lui Cade.

– Oh! Felicite, de ce ești atât de încordată? Când mă voi întoarce, vom mai vorbi despre asta, îți promit. Până atunci însă...

O învălui cu brațele, și sărutul lui fu de această dată dur și exigent. Îi zdrobi buzele, obligând-o să reacționeze cu brutalitate, provocând în adâncul ei un nou val sfâșietor de dorință. Îl simți însă cum se retrage, apoi îl auzi împingând ușa și încuind-o cu cheia.

– Cade... Trebuie să pleci.

– Nu mă mai satur de tine...

– Cade, te rog, nu-mi cere atât de mult, și atât de repede.

El îi dădu drumul cu părere de rău.

– Ei bine, dacă așa vrei tu...

– Da.

Răspunsul ei fu doar o șoaptă. Știa că în mare parte este o minciună. Îl dorea cu disperare, sălbatic. Îl dorea prea mult. Ezita... Trebuia însă să se gândească, să fie absolut sigură de sentimentele ei, înainte să înceapă o relație serioasă cu un asemenea bărbat.

– Mai dă-mi timp, te rog.

– De acord, dar cred că-ți faci niște griji absolut inutile. Am să te sun.

Îi ridică bărbia și o sărută ușor pe buze. O clipă mai târziu, ieși pe ușă și plecă.

Capitolul 10

Felicite închise ușa în urma lui Cade și ascultă îndepărtându-se zgomotul de motor.

Cu gesturi automate, se duse să atârne într-un cuier costumul de iepuraș. Mângâia ușor blana albă și moale când privirea îi căzu pe fotografia lui Kent pusă pe o comodă.

Se duse să ia poza și o contemplă îndelung. Cade îi semăna și în același timp era diferit. Kent înfruntase pericolul ca să-și dovedească lui însuși virilitatea. Lui Cade, pur și simplu îi plăcea viața, dar se comporta într-un mod la fel de copleșitor.

Puse fotografia la loc și se gândi la căsătoria ei și la felul în care întreaga ei existență se concentrase în jurul lui Kent. Cade va acționa oare în același mod?

Acum, ea începuse o afacere proprie. El la fel. Dar mai existau atâtea alte activități! Aflase că mama lui trăia în Amazonia...

„Dumnezeule! Ce familie...", murmură ea lăsându-se să cadă într-un fotoliu. Privea distrată niște vrăbii instalate în magnolia de lângă fereastră, încercând să-și imagineze familia lui Cade.

Dacă va acepta să-și lege viața de a lui, ce va face dacă el va voi brusc să plece în Amazonia, sau să se consacre scufundărilor

submarine? Cade era omul care n-ar ezita să vândă totul și să plece la celălalt capăt al lumii, dar ea nu se simțea în stare să trăiască astfel.

O cucerise cu atâta ușurință! Nu ținuse deloc seama de protestele ei pe esplanada centrului comercial. Dimpotrivă, o răpise pur și simplu în acel ridicol costum de iepuraș... Vitalitatea, exuberanța lui erau prea puternice pentru ea.

Trebuia să rupă orice relație cu el.

Abia luase această hotărâre și simți o durere ascuțită în inimă. Cât de greu îi va fi! Nu mai era sigură dacă voia cu adevărat să-l lase pe Cade să iasă din viața ei pentru totdeauna. O cuprinseră disperarea, regretul, remușcările. Își aminti de brațele lui puternice, de privirea poznașă, de vocea lui profundă și ușor răgușită... Dar ce va face în ziua când el va dori să acosteze în Antarctica sau să se lanseze în cine știe ce expediție la capătul lumii, în ținuturi sălbatice?!

Oftă și-și desfăcu părul după care-l legă mai strâns într-un coc în creștetul capului.

Poate că el va obține acel post în Houston, se va muta și o va uita... Ea nu-și făcea iluzii în privința asta, pentru că era îngrozitor de încăpățânat, și-i mai spusese că petrecuse o noapte excepțională alături de ea... Era profund convins de asta.

Felicite nu mai știa ce să facă. Orice hotărâre ar fi luat, însemna să-și asume niște riscuri enorme.

Petrecu o duminică neliniștită și o noapte fără somn, iar luni dimineața se duse istovită la birou.

Toată ziua îi trecură prin minte numai imagini cu Cade. Îl vedea venind surâzător în costumul lui impecabil. Îl vedea așezat în fotoliu, relaxat, cu mâinile-i bronzate puse pe genunchi. Îl vedea întins pe patul lui de la hotel, cu umerii arămii sprijiniți de pernele albe... Își acoperi ochii cu palmele într-o tentativă zadarnică de a-și stăvili imaginația tumultuoasă.

Trecură astfel câteva ore. Vorbea la telefon cu clienții și pierdea șirul conversației. Nu fu în stare să mănânce, uită să dea un telefon important. Și gândul la Cade n-o părăsea...

Și-l imagina atât de bine înaintând cu pași siguri spre Jordan Nethers, întinzându-i ferm mâna caldă... Se ridică, se plimbă prin birou, se așeză la loc, fără să reușească să-l uite vreo clipă.

După-amiază, pe la ora cinci, primi un telefon de la șeful personalului intreprinderii din Houston.

– Felicite McCord? Sunt Jordan Nethers. Ne-am întâlnit cu Cade Rankin.

– Și cum a decurs întrevederea?

– Este un candidat excelent.

– Mă bucur să aud asta...

Dar oare chiar se bucura? Descumpănirea se amesteca oarecum cu un sentiment de ușurare. Era împărțită între speranța că el va accepta această slujbă și dorința arzătoare s-o refuze.

– ...Are toate calitățile cerute?

– Este perfect. Am vorbit îndelung cu el. S-a întâlnit și cu cei doi vicepreședinți. Am aranjat o întâlnire suplimentară diseară, iar mâine dimineață vom vizita împreună cu el birourile și rafinăria.

– Este în ordine. Am să te rog, Jordan, să mă suni după ce veți termina toate astea.

– De acord. Suntem grăbiți și vom lua cât de repede o decizie. Așa că voi avea un răspuns definitiv în acel moment. Mai sunt alți doi candidați interesați, dar al tău pare să fie cel mai bun. Ne-a impresionat pe toți.

– Îți mulțumesc că mi-ai telefonat. Aștept să mă ții la curent cu noutățile.

Abia dacă auzi când Jordan îi spuse la revedere. Era sigură că Rankin va câștiga postul. Dar va acepta el oare până la urmă să plece acolo? Și dacă da, va putea să-l uite atât de ușor?

Cade îi promisese că-i va telefona, dar următoarele trei apeluri veniră de la alte persoane.

Își închise biroul și se întoarse acasă, nefericită și incapabilă să mănânce ceva. În cursul nopții, luă o hotărâre: nu numai că va trebui să rupă relația cu el, dar va trebui s-o facă de îndată ce se va întoarce, sau n-o va face niciodată.

Cade nu telefonă în seara aceea, nici în dimineața următoare, dar spre prânz primi un alt telefon de la Jordan Nethers care-i spuse că tocmai îi oferise postul lui Cade, și-i precizase și diferite elemente cum ar fi salariul, prima de mutare, participarea la beneficii etc. Salariul era chiar mai mare decât prevăzuse ea, astfel că și ei îi va reveni un comision mai mare dacă el va accepta. Cade trebuia să dea răspunsul a doua zi dimineață.

Felicite îi mulțumi lui Jordan și închise telefonul. Simțea o apăsare de parcă o greutate enormă îi căzuse pe piept. Se dojeni cu voce tare: „Asta ai vrut! Dacă se mută, nu va mai trebui să iei acea teribilă hotărâre de a rupe relația cu el și de a nu-l mai vedea vreodată."

Strânse din dinți și-și îndreptă spatele. Va fi atât de bine dacă el se va îndepărta! O asemenea ocazie nu se ivește de două ori în viață. Se uită la ceas. Cade era acum în avionul cu care se întorcea acasă.

De ce nu-i telefonase însă? Oare îl măcinau și pe el gândurile?

Își pregăti o cană de ceai și se forță să lucreze ca să nu se mai gândească. Știa că acum el aterizase la Atlanta și că probabil a și ajuns acasă...

Dar nu auzi nimic de el toată ziua. Întoarsă acasă, își puse blugii și o bluză albastră. Se părea că pofta de mâncare îi

dispăruse cu totul, dar bău forțat o ceașcă de cafea și ronțăi o bucățică de pâine prăjită înainte să înceapă să-și împacheteze lucrurile. Trebuia să se întoarcă în apartamentul ei în vinerea următoare.

Ceva mai târziu, spre seară, auzi un zgomot de motor și-și ținu respirația pe măsură ce zgomotul se apropia. Mașina o luă pe alee. Felicite simți cum îi tresare inima în piept. Se auzi apoi o portieră trântită și pași apropiindu-se. Când sună soneria, alergă să deschidă și se trezi nas în nas cu o vază plină cu mai multe duzini de trandafiri.

– Bună seara, inimioara mea.

El îi zâmbi malițios și-i oferi florile. Inima ei bătea nebunește. Simțea o bucurie fără margini doar privindu-l.

– Sunt minunate.

Dar nu se gândea doar la trandafiri. Cât de elegant era Cade! Cu siguranță că nu va putea renunța niciodată la el. Cea mai mică atingere a degetelor lui îi provoca reacții sălbatice! Simplul lui zâmbet era irezistibil.

– Culoarea asta roșie, foarte închisă, este încântătoare! Și ce miros suav! Sunt într-adevăr superbi! Mulțumesc.

El puse vaza jos, închise ușa în urma lui și se apropie de ea. Felicite fu năpădită de emoții confuze. Avea un sentiment de pierdere și de regret, dar și de fericire și speranță în același timp. Și totuși, era hotărâtă să-și mențină decizia luată. Așa că, se retrase în grabă.

– O clipă! Stai ușor. Spune-mi mai întâi cum a decurs întrevederea.

El se încruntă, descumpănit.

– Bine. Sunt niște oameni fermecători.

– M-a sunat domnul Nethers. I-ai impresionat puternic. Mi-a spus și ce ofertă ți-au făcut. Este o oportunitate formidabilă.

– Știu.

– Te interesează, nu-i așa?

De ce oare își ținea respirația așteptând răspunsul lui? Era o întrebare pe care o punea de obicei candidaților fără să simtă asemenea palpitații.

– Când mi-au prezentat situația, le-am spus că am nevoie să mă mai gândesc.

– De ce n-ai acceptat pur și simplu?

Intensitatea privirii lui parcă o străpungea.

– Asta dorești tu?

– Da.

– De ce?

– Pentru că este o ofertă excelentă.

– Nu-i acesta motivul.

Felicite își găsi cu greu cuvintele.

– Nu vreau să refuzi din cauza mea. Cred că nu vom mai continua să ne vedem...

Spunând acestea, se pregăti mental de o luptă. El o privi atât de îndelung înainte să vorbească încât începu să simtă o teribilă durere în piept.

– De ce? Între noi totul s-a petrecut minunat.

– Nu. Noi doi nu vedem deloc lucrurile în același fel.

– Cum adică?

Era îngrozitor să să înceapă niște explicații, să rostească niște cuvinte neplăcute, dar era absolut necesar.

– Poate că este greu de înțeles, dar simt că mă zdrobești cu personalitatea ta. Ai intrat cu forța în viața mea. În momentul acesta, eu sunt vulnerabilă. Încerc să-mi găsesc un loc, să-mi descopăr propria identitate.

El o luă de braț, o conduse spre salon și-i spuse cu o voce blândă:

– Dacă ne așezăm, o să putem să vorbim mai liniștiți.

Ea insistă să ia și vaza cu trandafiri, după care o puse pe o măsuță joasă. Când se ridică, el se așeză pe divan și o trase ușor spre el, așezând-o pe genunchi. Felicite încercă să se elibereze, dar brațele lui Cade erau puternice.

– Stai liniștită. N-am să-ți fac nici un rău.

– Nu pot să-ți vorbesc dacă stau pe genunchii tăi.

– De ce?

El luă un aer nevinovat care o neliniști.

– Știi la fel de bine ca și mine!

Făcu o nouă tentativă să se elibereze, dar el o ținea prea strâns.

– Nu te mișca. Dacă faptul că te afli pe genunchii mei te tulbură atât de mult, de ce vrei să mă părăsești?

Enervarea o cuprindea încetul cu încetul.

– Pentru că... pentru că mă zdrobești, ți-am spus!

– Mai bine spune că îți ascunzi emoțiile. Nu reușești nici să te aperi, nici să profiți de viață. Oare știi cu adevărat ce vrei?

– Dacă îți voi vorbi despre viața mea de femeie măritată, poate vei înțelege. Kent îți semăna în multe privințe, chiar dacă motivațiile voastre erau diferite. Ca și el faci lucruri nebunești, pentru distracție, pentru că iubiți viața. Kent avea nevoie să se pună mereu la încercare pentru a-și păstra imaginea de virilitate. Dar activitățile lui extreme mă copleșeau...

Ridică privirea spre Cade și inima îi tresări imediat. Consideră că este mai prudent să fixeze un tablou agățat pe perete.

– ...Am început să ies cu el încă din liceu. Ne-am căsătorit în timp ce eram la universitate. El hotăra tot ce aveam de făcut. Eu îl urmam. Îl priveam. Îl așteptam...

Își dădu seama că el începuse s-o mângâie pe spate. Simți mici descărcări electrice pe șira spinării, dar se străduí să-și continue explicațiile.

– ...Toți acei ani au fost plini de veselie dar goi de conținut. El nu voia copii, nu voia să-și asume responsabilități. Eu mă supuneam pentru că eram îndrăgostită de el. Moartea lui m-a lăsat complet pierdută. Nu aveam nici o activitate personală, nu mă interesam de nimic. Aș fi putut să dau lecții de pian. Era singurul lucru pentru care eram pregătită. A trebuit să-mi găsesc o ocupație care să-mi încep propria afacere.

– Draga mea, dar de la acea dramă tu ai evoluat. Eu vreau să te fac fericită.

– Știu, tu te preocupi mult de mine, dar parcă ești un vulcan. Ai o vitalitate excepțională. Nimic nu te oprește. Și acesta nu este un mod de viață care să mi se potrivească. Așa că, ori accept să te urmez, oriunde și orice ai face, ori trebuie să te părăsesc imediat.

– Și să rămâi în turnul tău de fildeș! Eu încerc prin toate mijloacele să-ți fiu pe plac. Am învățat să pregătesc și salata de spanac și chiar s-o apreciez. M-am dus până la Houston. Am mers să observ păsările.

– Ai venit să observi păsările și pe unde ai trecut ai creat panică! M-am gândit bine, Cade. Dacă vei primi o propunere să studiezi flora din Patagonia, și vei vrea să mergi....

– N-am să merg dacă asta ar însemna să te pierd.

Degetele lui își croiau drum spre sânii ei. Ea îl prinse de încheietura mâinii.

– Stai liniștit! Doar atracția fizică a făcut să fim împreună.

Răspunsul lui o deconcertă.

– Ce crezi tu despre o femeie care-mi cade din cer și care apoi se deghizează în iepuraș? Nu vezi că și tu iubești viața la fel de mult ca și mine? Firește, ai avut o experiență nefericită, dar moartea lasă pe oricine descumpănit, iar tu, iată, ai reușit acum să-ți cucerești independența. Nu mai ai nevoie să te protejezi astfel.

Ea se ridică brusc și puse între ea și Cade toată întinderea salonului înainte să găsească puterea să-i înfrunte privirea.

– Dacă vom continua să ne vedem, mă voi lega atât de puternic de tine încât nu voi mai putea să mă desprind. Voi redeveni cea care am fost odinioară. Nu pot să mă leg acum, și nici măcar să rămân în relație cu un bărbat ca tine.

Privind-o fix, el părea că-i urmărește frământarea interioară. În sfârșit, se hotărî să vorbească.

– Am refuzat postul din Houston.

Ei i se tăie respirația.

– Din cauza mea?

– În parte. Nu vreau să te părăsesc. Și nu vreau nici să-mi abandonez afacerea.

– Te rog, nu refuza postul din cauza mea! Acceptă oferta. Noi doi nu avem un viitor comun.

El se ridică și, din câțiva pași, fu lângă ea. Felicite ridică mâinile ca să-l îndepărteze.

– Nu mă săruta!

– Felicite! Pentru Dumnezeu! Încetează să te mai temi de viață.

– Știu că explicațiile mele nu ți se par credibile pentru că tu n-ai trecut niciodată printr-o experiență ca a mea. Tu ți-ai urmat propria cale, ai acționat întotdeauna cum ai vrut. Mă întreb dacă ai cea mai mică idee despre ceea ce vorbesc eu.

– Nu pot să cred că vrei să alungi orice bucurie din viața ta.

Privirea lui se înduioșase și vru s-o cuprindă în brațe, dar ea îl respinse.

– Nu, nu, și nu! N-ai să-mi înlături argumentele cu un sărut. Ești pe cale să încerci orice pentru a mă face să fiu de părerea ta...

El își încleștă maxilarele, și ea își aminti cât putea să fie de încăpățânat. Se străduí să-i vorbească pe un ton optimist.

– ...Acum, este timpul să ne luăm la revedere înainte să ne facem unul pe altul să suferim. Tu trebuie să-ți trăiești viața și eu pe a mea. Din păcate, drumurile noastre sunt prea diferite.

– Nu-i adevărat, s-au încrucișat la un moment dat!

– Te rog. Nu face ca lucrurile să fie și mai dificile decât sunt deja.

– Am să le fac să fie mai înspăimântătoare decât iadul!

O trase spre el și începu s-o sărute. O forță să întredeschidă buzele pentru a o obliga să reacționeze.

Curând, ea nu mai fu în stare să-i reziste. Cu nervii întinși la maximum, cu trupul arcuit înspre el, nu mai încerca să-și ascundă sentimentele. El își puse în aplicare amenințarea făcând ca despărțirea lor să devină insuportabilă.

Până la urmă, el se desprinse, iar ea deschise ochii. Avea inima sfâșiată de durere, de dorință și de furie.

– N-am să mă răzgândesc!

Acum, era la fel de furios ca și ea.

– Nu ești în stare să recunoști ce lucru excepțional se petrece între noi? Vrei să pui capăt acestei fericiri?

– Știu foarte bine ce simt.

– Eu n-am să abandonez lupta! N-am să-ți spun adio și n-am să te uit. Nu pot.

– Ba da, ai să poți. Ne cunoaștem de foarte puțin timp.

– Timpul n-are nimic de-a face cu toate astea!

Deși tulburată de cuvintele și de sărutările lui, ea se menținu ferm pe poziție. Trecutul era încă prea aproape și prea dureros ca să-și mai asume asemenea riscuri.

– Cade, pleacă te rog. Ieși din viața mea!

El strânse din dinți, privirea i se întunecă. Felicite crezu o clipă că o va cuprinde din nou în brațe, dar el se întoarse și

plecă. Înainte să treacă pragul, se opri o ultimă oară, o privi în ochi și-i vorbi cu un calm perfect și în același timp cu cea mai mare convingere.

– În tine există o femeie care vibrează de viață, de dorință, dar tu ai închis-o între ziduri de piatră.

Ieși apoi trântind ușa în urma lui. Pașii lui repezi se stinseră încetul cu încetul pe alee.

Rămasă în picioare în casa goală, Felicite era încremenită, ca și cum pământul ar fi încetat să se mai învârtească și nici un răsărit nu va mai exista niciodată peste o lume pustie...

Îl alungase pe Cade și el plecase. Gândul că ea alesese calea cea mai înțeleaptă nu-i aduse nici o consolare.

Se întoarse în salon și privi minunații trandafiri. Durerea se va stinge într-o zi... Timpul îi va vindeca rănile. Îi va fi mult mai ușor acum decât dacă ar mai fi așteptat până să-l părăsească.

Dar, în timp ce se pregătea de culcare, cu capul încă plin de gânduri, cu ochii încă umezi, îi apăru cu o claritate evidentă faptul că îl iubea deja și că va suferi cumplit după despărțirea aceasta.

Era limpede că așteptase prea mult până să-i spună adio.

Capitolul 11

Timpul se scurgea interminabil. Felicite începuse să folosească intrarea din partea de vest a Turnului Franklin ca să evite să treacă prin fața biroului lui Cade. Într-adevăr, el refuzase postul de la Houston, și Jordan Nethers îi telefonase ca s-o anunțe.

Vineri, își luă o zi liberă ca să se mute. Îmbrăcată în bermude și un tricou, cu părul strâns la spate, termină de împachetat lucrurile și începu să le încarce în mașină. Sora ei urma să se întoarcă sâmbătă, iar părinții ei își anunțaseră sosirea de Paști. Ea trebuia deci să se întoarcă în apartamentul ei ca să lase casa liberă până se întorcea Jane.

Puse cu grijă trandafirii pe podeaua mașinii, în fața scaunului de alături și se întoarse în casă după încă niște lucruri. Câteva clipe mai târziu, ieși cu brațele încărcate de dosare, împinse ușa cu un picior, rămânând o clipă în echilibru instabil pe celălalt.

– Cucu! Ai nevoie de ajutor?

Vocea lui Cade răsună la câțiva centimetri de urechea ei. Felicite scoase o exclamație de surprinză și scăpă din brațe toate dosarele. Ridică apoi privirea spre el. În fața eleganței obișnuite

a lui Cade, avu neplăcuta certitudine că este îmbrăcată aiurea și nepieptănată. Abia apoi își dădu seama că vântul îi împrăștia hârtiile pe iarba peluzei.

– Oh, nu!

Alergă să le adune, cu Cade pe urmele ei, și recuperă ultima foaie dintr-un tufiș de azalee. Priviră apoi amândoi în jurul lor. Se părea că recuperaseră totul.

– Încă o dată, salut! Îmi pare rău că te-am speriat.

În ciuda hotărârii ei de a se purta distant, o cuprinse un val de căldură.

– Bună! Îți mulțumesc pentru ajutor.

Cât ar fi dorit să se fi pieptănat mai cu grijă! El se apropie și-i strânse panglica cu care-și legase părul.

– Mi-a fost greu să te recunosc.

– Nu știam că vei veni.

– Dacă ai fi știut, ai fi făcut în așa fel ca să dispari! Se pare că ești pe cale să te muți...

– Mâine se întoarce Jane cu mica ei familie.

El privi teancul de dosare.

– Vrei să le pui în mașină?

– Da.

Știa foarte bine că ar fi putut să-i spună politicos mulțumesc și la revedere, dar nu era în stare. Era atât de fericită că-l vede. De marți, nu mai luaseră legătura. Trei zile cât o veșnicie...

După câteva drumuri, mașina se umplu. Cade căra cu ușurință cutiile cele mai grele, și ea se străduia să le înghesuie în mașină.

– Spune-mi, sora ta mai are ceva al ei personal în casă?

– Eu nu călătoresc cu mâinile goale! Mi-am adus cu mine tot ce aș fi putut avea nevoie. În plus, am obiceiul să lucrez seara la dosarele mele.

Dacă el ar ști ce efect are asupra ei! Ce se alesese de hotărârea ei de a nu-l mai vedea? Iată, îl lăsase să-i care cutiile de carton, să reintre în viața ei...

Se priviră îndelung în tăcere. Ochii lui albaștri erau parcă și mai calzi, și mai pătrunzători.

– Mi-ai lipsit...

– Cade... Acum trebuie să-mi împachetez hainele.

– Am să te ajut și eu.

El intră primul în cameră, și ea îl urma privindu-i spatele puternic cu o exasperare îndreptată atât împotriva ei cât și a lui. El nu-i dăduse nici un motiv care să-i justifice sosirea inopinată și ea nu voia să-l întrebe.

Cum în mașina ei nu mai era loc, Cade începu absolut firesc s-o încarce pe a lui. În doi, treaba se termină curând.

– Cred că asta-i tot. Dacă vrei să pleci acum, eu încui casa cu cheia și te urmez.

– De acord. Care este adresa apartamentului tău?

Ea i-o dădu și-l privi plecând, gândindu-se că după ce va descărca totul, îi va fi greu să-l respingă iarăși. Dar trebuia să fie fermă, foarte fermă.

Când ajunse acasă, el o aștepta deja în fața șirului de căsuțe cu un etaj din cărămidă roșie.

Felicite îl claxonă și-i făcu semn s-o urmeze în spatele clădirilor. Ajunsă acolo, deschise poarta ce dădea într-o grădină mică. Fiecare casă avea grădinița ei. Iar ea instalase aici o masă din fier forjat, două scaune și ghivece cu flori.

– Pe aici.

– Este fermecător!

– Mulțumesc.

Ea descuie ușa de la bucătărie.

– Oh! Ce aer închis. Dă-mi puțin timp să deschid ferestrele.

El o urmă în mica bucătărie în care soarele după-amiezii pătrundea în valuri. Apoi, ea îi arătă drumul spre camera din față, un salon-sufragerie cu mobilă din răchită, masă de sticlă, plante verzi și perne din catifea în culori vii. O mochetă groasă verde-deschis acoperea pardoseala. Cade privi în jurul lui, și ceea ce văzu îl făcu să zâmbească.

– Ce părere ai?

– Îmi place mult, dar nu este deloc ceea ce-mi imaginam.

– Ah?

– Nu. Eu îmi închipuiam un apartament modern, cu mobilier elegant și rece, ceva cam cum ești tu uneori.

– Ar trebui să-ți mulțumesc sau să scrâșnesc din dinți de furie?

El râse.

– M-am înșelat.

– După cum vezi, ascund încă multe secrete.

Cade își cufundă ochii în privirea ei cu puterea unei ghiulele de tun!

– Știu, zise el liniștit, cu subînțeles.

Ea se grăbi să schimbe subiectul.

– Este momentul să despachetez.

Când ajunseră la haine, Felicite urcă scara până în camera ei. Cade puse pachetele pe pat, și iarăși privi prin încăpere.

Felicite își regăsea camera cu o nouă înfățișare. Deși apartamentul era mic, îi plăcea aici și se străduise să-l aranjeze confortabil. La etaj, mobilierul era de culoare brună, mocheta albă și cuvertura albastru-deschis. La fereastra ce dădea spre sud, se lăfăiau ferigile și rododendronul.

– Ne plac la amândoi plantele.

– Ca și multor altor persoane.

El stătea în picioare între ea și ușă, și brusc, Felicite își dori cu disperare ca el să iasă cât mai repede din încăpere. Se simțea stânjenită și încordată.

– Nu te-am văzut azi-dimineață la lac...

– Doar nu vrei să spui că ai fost?

– Ba da! Am făcut și câteva fotografii. Tu de ce n-ai venit?

– Am uitat complet! Cu lucrările de la birou, cu mutarea...

Simțea cum obrajii încep să-i ardă.

– Când domnul Cummings a coborât din mașina lui, m-a văzut și și-a amintit dintr-o dată că a uitat ceva acasă...

– Bietul om!

– Bietul om... ia mai lasă-l! Apoi, pentru că tu nu erai acolo, doamna Keening a propus să mă însoțească!

Felicite izbucni în râs.

– Și ai acceptat?

– N-are același farmec să mă plimb prin pădure cu doamna Keening în locul tău!

El făcu un pas și ea se retrase, prudentă, ceea ce nu-l împiedică totuși să pună mâna pe gâtul ei, cu degetul mare chiar pe jugulară.

– Ce puls rapid ai!

– Este normal, după ce mi-am petrecut ziua cărând pachete!

– Bineînțeles...

– Parcă ai mai slăbit?

– Probabil din cauza alergărilor. Haide să terminăm descărcatul lucrurilor.

Coborâră din nou. Gândurile se învălmășeau în mintea ei. Pielea o ardea acolo unde el o atinsese. Când ieși afară, soarele era deja la asfințit. Cade o urmă.

– Ți-a mers bine săptămâna asta?

– Foarte bine. Am reușit să plasez doi candidați.

– Felicitările mele.

– Am fost foarte ocupată. Am mai primit ieri o ofertă de serviciu pentru un post foarte interesant la Denver. Pentru Colorado, este în general ușor să găsești, candidați; toată lumea vrea să meargă acolo din cauza munților și a pârtiilor de schi... De ce ai venit să mă vezi?

– M-am gândit că ai putea avea nevoie de ajutor.

Așadar, își amintise data când urma să se mute. O adiere ușoară ciufuli părul ondulat al lui Cade. Între ei domnea o stare de încordare teribilă, o atracție reciprocă pe care era imposibil s-o înlăture.

Felicite se întoarse repede și urcă pe bancheta din spate a mașinii ca să încerce să scoată o cutie care se înțepenise între scaune. Fără succes însă.

Cade o prinse de talie și o trase afară.

– Apreciez enorm priveliștea pe care mi-o oferi, dar cred că ai face mai bine să mă lași pe mine să mă descurc.

El ridică de jos cutia cu o ușurință revoltătoare.

– Unde vrei s-o pun?

– Este bine să ai asemenea mușchi! În bucătărie, te rog.

El o privi, surâzând.

– În schimb, tu... ai alte avantaje.

Munciră cot la cot o vreme. El descărca și ea despacheta cutiile. În tot acest timp, nu se gândea decât la el, la cea mai mică atingere de umăr, la auzul vocii lui grave, la degetele lui fine...

Era îngenuncheată pe podea, așezând discurile în rafturile lor, când Cade puse lângă ea ultima cutie.

– Mașinile sunt goale. Acum trebuie să plec.

Ea se ridică și-l conduse până afară.

– Îți mulțumesc pentru ajutor.

– Cu plăcere...

El își trecu brațul pe după umerii ei.

– Când vei mai dori să mănânci spanac, să știi că mai am în frigider.

Ea își aminti de noaptea magică petrecută pe malul lacului, când mâncaseră salată de spanac și... Își plecă privirea pentru ca el să nu-i poată citi gândurile.

– Nu te obosi prea tare.

O sărută pe frunte și se așeză la volan.

– Mulțumesc încă o dată.

Apartamentul părea îngrozitor de gol fără el. Seara, mâncă la repezeală ceva, după care fu prea ocupată cu aranjatul lucrurilor ca să se mai gândească la Cade.

*

* *

Luni dimineața, Felicite se trezi devreme și îmbrăcă ținuta de jogging. Aerul era proaspăt, împrejurimile liniștite și doar păsările tulburau liniștea matinală. Ea începu să alerge.

În depărtare, se auzi un fluierat prelung căruia nu-i dădu atenție. Urmă apoi un al doilea fluierat și în spatele ei răsunară pași. Aruncă o privire peste umăr și-l recunoscu pe Cade care se apropia într-o alergare ușoară. Acesta îi zâmbi.

– Bună dimineața!

– Dar... tu locuiești la kilometri de aici!

– Alerg mult.

– Nu până aici!

– Este o activitate excelentă și foarte sănătoasă. Crede-l pe un bătrân alergător care-ți spune asta.

Ea se concentră asupra ritmului cursei.

– Nu ești prea vorbăreață astăzi!

– Nu pot să vorbesc și să alerg în același timp.

– Înțeleg. Dar să alergi și să asculți poți?

– Cade!

– Iată o activitate care te menține în formă! Este de ajuns să te privesc ca să-mi dau seama de asta.

– Mă deranjezi!

– Și totuși, nu fac decât să alerg alături de tine. Știi că suntem urmăriți de un câine enorm și înfricoșător?

– Este Prince. E inofensiv.

– Mă bucur să te aud spunând asta. Pentru că are un mod de a-mi privi gleznele... Și are și bale! Sper că și-a luat deja micul dejun.

Ea era amuzată și agasată în același timp.

– Trebuie neapărat să mă opresc și să mă întorc acasă din cauza ta?

– Nu știu. Dar pari încă în stare să mai faci de vreo două ori înconjurul caselor. Vrei să-ți ascult bătăile inimii?

– Cade! Eu am nevoie să mă concentrez când alerg.

– Unde este plăcerea?

– O fac pentru plămânii mei... Oh! Dumnezeule!

Strânse cu furie din dinți. El acceleră, o depăși, apoi începu să alerge cu spatele.

– Acum pot să te și văd când îți vorbesc.

– Pleacă!

– Mă întreb care este priveliștea mai frumoasă, cea din spate sau cea din față?...

Ea își dădu ochii peste cap, furibundă.

– ...Cred că din față. Ah! Ce modalitate minunată de a-mi începe ziua!

El părea că nu face nici un efort.

– Nu te deranjează să alergi astfel?

– Ba da! Mi-ar plăcea mult mai mult să mă opresc și să te țin pe genunchi...

– Nu asta te-am întrebat.

– Ai terminat cu despachetatul? Răspunde-mi doar printr-un semn din cap.

– Nu pot să alerg și să mișc capul cum vrei tu!

– Dar este foarte ușor! Privește.

El începu să dea din cap, continuând să alerge cu spatele. Ea trebui să încetinească pentru că râsul îi tăie respirația.

– Încetează!

– Ce? Să alerg și să dau din cap?

Ea nu-i răspunse și privi drept înainte, adică înspre trupul atletic al lui Cade.

– Ai prea multe activități solitare; alergi singură, observi păsările singură....

– Ajunge!

– Nu trebuie să vorbești, ți-am spus. Este de ajuns doar să asculți. Nu crezi că ar fi mai amuzant să faci toate astea împreună cu cineva?

– Chiar vrei să știi părerea mea?

– A fost chiar atât de îngrozitor, în ziua în care am mers împreună să observăm păsările?

Ea refuză să-i răspundă. Treceau deja pentru a doua oară de colțul străzii.

– Dacă nu te uiți pe unde claci, riști să cazi într-o groapă.

– Îngerul meu păzitor mă protejează.

– Îngerul ăsta...

– Nu te lua de îngeri! La urma urmei, mulțumită lor ne-am cunoscut. Nici nu poți să-mi imaginezi ce am simțit când am ridicat privirea și te-am văzut la fereastră!

– Nici tu pe ale mele când te-am zărit... Gata! Abandonez... Nu pot să alerg, să vorbesc, să ascult.

Reveniseră la punctul de plecare.

– Mi-ai stricat antrenamentul!

– Este un mod de a vedea lucrurile. Ai câștigat însă un însoțior. Pe curând, draga mea.

– Unde îți este mașina?

– Nu prea departe.

Și plecă. Ea oftă și se întoarse acasă.

Era pentru a doua oară când apărea pe neașteptate, și pleca fără să stabilească vreo întâlnire. Nu știa ce urmărește, dar acest mod de a acționa o obliga să se gândească neîncetat la el și să tânjească după următoarea lui apariție.

*
* *

Zilele următoare, Felicite le petrecu având neplăcuta senzație că este suspendată în gol. Fără Cade, timpul i se părea interminabil, lumea i se părea cenușie.

Într-o după-amiază, ieși pe palier și privi înspre ușa lui Cade. El era cu mâna pe clanță, gata să intre, dar când o văzu se apropie de ea. În ciuda ținutei lui ceva mai neglijente, cu gulerul cămășii desfăcut și cu părul ciufulit, era totuși incredibil de seducător.

– Bună ziua, draga mea. Tocmai mă gândeam la tine. Aș fi putut de altfel să-ți spun același lucru și acum o oră, și acum două ore, și...

– Este ridicol!

– Absolut absurd.

Ea nu vru să-i mărturisească faptul că și ea ar fi putut să-i spună același lucru, dar îi zâmbi când el ridică mâna și, cu vârful degetelor, îi mângâie colțul gurii.

– Ah! Așa este mai bine. Îmi place să te văd zâmbind.

Felicite fu atât de emoționată de această simplă atingere încât preferă să plece.

– Am de făcut un drum urgent.

Se mai întoarse înainte să intre în ascensor. El nu se clintise din loc și-i făcu un semn cu mâna înainte să se îndepărteze la rândul lui.

Era profund tulburată de această întâlnire. Îl iubea, acum trebuia să recunoască, din tot sufletul. Dar încă nu era prea târziu să înceteze orice relație cu el...

Capitolul 12

Restul săptămânii nu-i adusese nici o ușurare lui Felicite. Vineri seara și-o petrecu făcând ordine prin casă, gândindu-se la Cade și încercând să se convingă că acționase bine.

Se străduí să coasă câte ceva, dar gândurile îi hoinărireau aiurea. Atunci se apucă să facă niște biscuiți de ciocolată, descărcându-și nervii pe mixerul cu care bătea albușurile. Uită biscuiții în cuptor și aceștia, firește, se arseră. Pentru a doua tavă, puse termostatul în funcțiune.

Apoi, făcu o baie caldă lungă, își puse cămașa de noapte și se întinse în pat cu ochii larg deschiși în întuneric. Se zvârcolea fără încetare și privea pendula fosforescentă la fiecare două minute.

La ora două și opt minute exact, închise ochii și începu să numere oile.

Prin fereastra deschisă, ajunse până la ea sunetul unei chitare. Deschise ochii. Visase sau era într-adevăr o chitară? Apoi se auzi o voce gravă bărbătească fredonând un cântec. Felicite se așeză pe pat. Deodată, înțelese. Cade venise să-i cânte o serenadă!

Alergă la fereastră. Nedumerită, privi afară. Într-adevăr, Cade era acolo, cu piciorul pe unul din scaunele din grădină. Lumina lunii îi scălda cu raze argintii părul negru și cămașa albă. El ridică ochii spre ea și cântă privind-o.

Avea o voce frumoasă, frumoasă și puternică. În liniștea nopții, Felicite era sigură că se auzea până la câțiva kilometri! Totuși, oricât de frumoasă ar fi fost, era ora două noaptea!

– „Nopțile mele sunt pustii fără tine, iubitooo..."

– Cade!

El continuă să cânte cu însuflețire.

– ...Cade, vecinii!

În clipa aceea, se deschise o fereastră și o voce bărbătească tună:

– Liniște!

– „Nopțile mele sunt pustii, și brațele mele la fel..."

Înspre stânga, se aprinse o lumină.

– Oh! Încetați o dată!

Se deschise și o altă fereastră:

– Terminați o dată tapajul ăsta?

– Sparge discul ăla!

O femeie se alătură corului protestatarilor:

– Știți cât este ceasul?

– Cade! Încetează!

El însă continua să cânte fără să-i pese câtuși de puțin de vecinii exasperați. Interveni o altă femeie:

– Lăsați-l în pace! Îmi place cum cântă!

Cineva fluieră și aplaudă. Cade își termină cântecul și se înclină. Felicite izbucni în râs și se aplecă peste pervazul ferestrei.

– Cade, intră.

El privi spre ea.

– Să mergem la lac!

– La ora asta? Nici gând!

– Du-te, domniță! strigă un vecin.

– Hei, Felicite! Dacă tu nu mergi, eu mă duc.

– Cade!

– Ești de acord? o întrebă el fără să țină seama de protestele ei.

– Nu, dar poți să intri.

El începu un alt cântec. Avea oare de gând s-o țină tot așa până ce va spune da?

– Dacă nu încetezi imediat, vin și-ți sparg chitara aia în cap! zise o voce groasă.

– Cade, te rog...

– „Tremur de dorință în fața taaa..."

– Du-te naibii, tu și afurisitul tău de instrument!

– Eu vreau să-l ascult. Tăceți din gură! strigă o femeie.

Cade își continuă cântecul până la ultima notă.

– Felicite! Să mergem la lac.

– Vin eu! zise o altă femeie. Felicite, prezintă-ne.

Ea recunoscu vocea vecinei și prietenei ei Julie Harkin. Cade începu o a treia serenadă, în timp ce în depărtare se auzea sirena unei mașini de poliție.

Un bărbat apăru în colțul străzii și se îndrepta cu un pas amenințător spre grădiniță.

– Dumnezeule!

Felicite coborî în grabă scările în timp ce sirena poliției se apropia și deschise ușa bucătăriei exact la timp ca să-l vadă pe bărbatul furios trecând de portiță.

– Am să-ți bag pe gât chitara aia!

Cade se opri o clipă.

– Dumneata îmi întrerupi serenada.

În spatele copacilor, clipea deja girofarul mașinii de poliție. Neștiind cum să evite catastrofa și să-l facă pe Cade să intre înăuntru, Felicite vorbi cu vocea ei cea mai seducătoare.

– Cade, dragule, nu vrei să intri în casă?

Cei doi bărbați înfuriați se întoarseră spre ea. Noroc că nu aprinsese lumina pentru că în graba ei, uitase complet să-și pună pe ea un capot.

Domnul furibund se calmă ca prin minune.

– Dacă aș avea și eu o chitară....

– Cade, intră, te rog...

Mașina de poliție se opri în apropiere într-un scrâșnet de pneuri.

Cade îi zâmbi și se apropie. Felicite profită și-l trase repede înăuntru. Abia avusese timp să încuie ușa că el o și cuprinse în brațe.

– Hei! Este chiar mai bine decât speram!

– Aiuritule! A venit poliția.

– De ce nu ne ducem în pat? Am putea să le spunem că dormeam.

Ea râse nervos.

– Ai chef să te trezești la poliție?

– Nu. Voiam doar să-ți fac o serenadă. Ți-au plăcut cântecele mele?

– Au fost minunate. Probabil că poliția este pe cale să scotocească împrejurimile în căutarea ta. Ai băut ceva?

– Doar nu crezi asta? Hmmm! Ce bine miroși!

Era un pretext bun pentru el să-i atingă gâtul...

– Nu începe să mă vrăjești.

– Este o noapte splendidă...

Ea era deja în brațele lui. Așa că i se păru lucrul cel mai firesc din lume să-l sărute.

Fu cuprinsă de furtuna dorințelor lor reciproce. Își alungă temerile, reticențele, totul, rămânând doar emoția de a se afla la pieptul lui și de a-i simți buzele. Se simți ridicată în brațe și dusă în salon. Tot scandalul, sirenele poliției, totul dispăruse. El își strecură mâinile pe sub cămașa ei de noapte care, ajunse curând la podea. Îi acoperi trupul cu sărutări, cu mângâieri, făcând-o să amețească în brațele lui. Apoi se dezbrăcă și el și se prăbușiră amândoi pe mocheta groasă. Felicite se simțea atât de „înfometată" de parcă ar fi petrecut opt zile în deșert fără hrană și apă.

– Nu pot lupta împotriva ta, murmură ea.

– Felicite, înțelege, ești a mea! Am să te fac a mea pentru totdeauna. Dragostea mea! N-am să te abandonez niciodată.

– Cade! Tot timpul am visat la tine.

– Și vrei să privești doar în urmă?

– Nu mai pot! Mi-ai distrus toate mijloacele de apărare de care avem atâta nevoie...

– Nu de așa ceva ai tu nevoie...

Îi acoperi din nou trupul cu sărutări și mângâieri până când și ea începu să-l sărute și să-l mângâie la rândul ei, până când atinseră împreună extazul.

*
* *

Rămaseră mult timp întinși unul lângă altul, îmbrățișați tandru.

– Te iubesc, Felicite.

– Cade...

– Am nevoie de tine. Nu pot să mi te alung din minte. Te visez necontenit.

Ea era istovită, incapabilă să se miște. Casa era întunecată și tăcută.

– Ai evitat în ultima clipă să fii arestat!

– Nu m-ar fi arestat pentru o serenadă, mai ales dacă te-ar fi văzut pe tine.

Ea nu fu în stare să zâmbească. Abia revenea la realitate, și o dată cu asta și remușcările. Ce se alesese de bunele ei hotărâri? Nu era în stare să reziste când o lua în brațe. Dar asta era oare de ajuns? Ea știa bine că nu. Atracția fizică nu era suficientă pentru a forma un adevărat cuplu. O cuprinse o profundă disperare și oftă.

– Ce te neliniștește?

– M-ai luat din nou pe nepregătite. Tocmai de aceea nu pot avea încredere în tine.

– Nu te grăbi să hotărăști! Așteaptă cel puțin până dimineață. Noaptea e un sfetnic bun. Ai tot timpul să te gândești. Nu te mai teme de viață!

– Dar nu mă tem de viață!

– Ba da.

El se ridică și-și adună hainele. Își puse și ea cămașa de noapte. Când îl privi din nou, el își închidea deja cureaua. Se aplecă apoi să-și ia chitara.

– Acum, te las, dar gândește-te în noaptea asta la noi și la ce ești pe cale să strici.

– Am înțeles, dar ai putea face și tu un efort să mă înțelegi. Ești ca un uragan iscat în viața mea liniștită.

– Liniștită sau inexistentă?

– Fir-ar să fie, Cade!

– Am plecat.

Ieși și închise liniștit ușa în urma lui, dar o clipă mai târziu, bătu iarăși în ușă. Ea se duse să deschidă. El avea în mână un pachet.

– Îți adusesem un cadou, dar l-am uitat în grădină.

– Întoarce-te...

– Nu. Ne vedem mai târziu, Felicite.

Deși se stăpânea, ea simțea că era furios.

– Îți mulțumesc pentru cadou.

Se îndepărtă și ei nu-i mai rămase decât să încuie ușa cu cheia. Urcă scara spre dormitor simțindu-se parcă jefuită de ceva scump. Desfăcu panglica și rupse hârtia de ambalaj.

Înăuntru era o ramă. O întoarse și văzu o splendidă fotografie a unui bâtlan albastru, stând într-un picior, în ceața dimineții, cu penele ușor zbârlite de o adiere, cu celălalt picior adunat sub el. Planul doi era neclar și culorile voalate. Ai fi zis că este un tablou.

Își aminti că îi spusese că făcuse câteva fotografii la lac, săptămâna trecută. Fotografia asta era de toată frumusețea. O strânse la piept, simțind în același timp o durere sfâșietoare.

Se duse la fereastră ca să privească în grădină. I se păru insuportabil de goală. Cade se afla undeva afară, rănit și furios pe ea.

*

* *

În dimineața următoare, Felicite atârnă rama pe peretele salonului. Avu impulsul să-l sune pe Cade și să-i mulțumească, dar până la urmă îi scrise două vorbe și puse scrisoarea la cutie în drum spre birou.

Era consternată de comportarea ei din noaptea trecută. Gândindu-se la săptămâna ce trecuse, înțelegea în sfârșit că el se purtase astfel, apărând pe neașteptate și apoi dispărând, tocmai ca să-i lase ei timp de gândire. Oare avea dreptate? Se comporta oare cu lașitate în fața vieții?

Se simțea ca o citadelă asaltată, asediată, și totuși era pierdută când el nu era aici. Nu găsea nici o justificare existenței ei decât când se afla în brațele lui.

Așezată la masa de lucru, avu senzația aproape fizică a prezenței lui Cade la doar câțiva metri de biroul ei. Nu reușea să se concentreze și-i fu cumplit de greu să se abțină să se ducă personal la el să-i mulțumească. Și totuși, încă era convinsă că, în timp, va sfârși prin a-l uita.

*
* *

Sărbătorile de Paști trecură. Sora și cumnatul ei reveniseră acasă. Părinții se întorseseră și ei, la Macon. Nu mai primi nici o vizită surpriză de-a lui Cade, nici măcar n-o mai sunase la telefon. Nu-l zări nici chiar pe culoarul de la birou.

Dar sentimentele ei pentru el nu se schimbară dintr-atât și începu să fie cuprinsă de îndoieli. Avea oare Cade dreptate? Se închidea ea într-adevăr în spatele unor ziduri iluzorii? Ar fi trebuit oare să se lase în voia sentimentelor și să profite mai mult de bucuriile vieții?

Capacitatea ei de concentrare scăzu periculos de mult. Uita să-și mai sune clienții și agenția ei de recrutare de cadre se resimțea. Veni și prima zi de mai fără să-l revadă pe Cade.

La jumătatea lui mai, se afla la biroul ei contemplând tristă cerul albastru. Erau exact trei săptămâni și patru zile de când nu-l mai văzuse pe Cade.

Avea impresia că trecuse prin mai multe războaie. Bătălia ei interioară era zadarnică și îngrozitor de dureroasă. Starea ei de confuzie creștea pe zi ce trece. Era sfâșiată între pasiune și rațiune. Nu se putea abține să compare ceea ce trăise odinioară alături de Kent și ceea ce resimțea astăzi pentru Cade.

Un singur lucru ieșea clar din toată ceața care o înconjura: îl iubea pe Cade Rankin. În ciuda tuturor argumentelor, pro și contra, trebuia să acționeze în funcție de acest adevăr indiscutabil. Nu putea trăi fără Cade. Prin urmare trebuia să facă ceea ce trebuia făcut ca să trăiască alături de el.

Această descoperire bruscă îi aduse o imensă ușurare. Vru să meargă imediat la el să-i spună că-l iubește, dar în același timp voia mai întâi să-i dovedească faptul că nu se teme de viață. Și poate că avea nevoie să-și dovedească ei însăși asta. Rămânea doar să găsească modalitatea s-o facă. Începu să se gândească profund.

Se ridică, se apropie de fereastră și-și trecu degetul fără să-și dea seama peste pervazul prăfuit. Apoi observă o pasăre care-și lua zborul în depărtare. Cu aripile desfăcute, aceasta plonjă brusc spre pământ.

Răspunsul la întrebarea ei venea din cer. Trebuia să învețe să sară cu parașuta. Iată cum îi va arăta lui Cade adevăratele ei sentimente! Era oricum mai bine decât să se lamenteze toată ziua, decât să-și piardă somnul și să nu fie în stare să lucreze. Se duse să caute într-un catalog, apoi în cartea de telefon.

La rubrica de „parașutism“ nu era decât un singur nume. Instructorul se numea Reggie Dockum. La telefon, i se păru că este fermecător și deloc surprins că sunase ca să ia lecții de parașutism.

La rândul ei, Felicite fu stupefiată să-l audă explicându-i că-i vor fi de ajuns doar vreo cinci-șase ore de curs înainte să efectueze primul salt. Atunci va ști cum să sară și cum să-și adune parașuta.

Cinci sau șase ore! Crezuse că va fi nevoie de vreo cincizeci sau chiar optzeci. Și de ce nu o sută?

Palmele i se umeziseră numai la gândul acelui prim salt... Își îndreptă spatele pe scaun și, vorbind cu vocea ei cea mai fermă, acceptă întâlnirea pe care el i-o fixă pentru joia și vinerea următoare. Nu depindea decât de ea ca să poată efectua primul salt chiar sâmbătă dimineața.

Îi mulțumi lui Reggie, puse receptorul în furcă și închise ochii. Niciodată, dar niciodată, nu va fi în stare să sară dintr-un avion!

Apoi își aminti de ochii albaștri și veseli ai lui Cade, și știu că trebuia neapărat să încerce s-o facă.

Îl iubea și-l voia cu orice preț. Poate că el avea într-adevăr dreptate când spunea că viața poate să-ți aducă bucurii fantastice. Dar de ce neapărat parașutism? Pentru că era o măsură îndeajuns de radicală ca să-l convingă că se schimbase!

De săptămâni întregi, era prima oară când se simțea fericită. Ar fi vrut să alerge la Cade să-i spună ce simte, ce anume hotărâse. Dar știa că va trebui să aibă forța să aștepte până când îi va putea cere liniștită să vină să asiste la saltul ei cu parașuta.

Până joi seara la șapte și un sfert, până se duse la prima ei lecție, fu foarte liniștită.

Capitolul 13

Joi seara, Felicite se duse la centrul sportiv și pătrunse într-o sală mare plină de mese și scaune. Un mic grup de bărbați vorbeau între ei. Ea șovăia în prag când un bărbat roșcat și bondoc se apropie de ea și se prezentă. Era chiar Reggie Dockum.

Purta o salopetă de parașutist și-i strânse călduros mâna.

– Bună seara, Felicite. Fii binevenită printre noi.

– Mulțumesc. Ai aici tot ce trebuie?

– Dar ce ți-ai închipuit?

– Știu și eu? Ceva foarte complicat, cu grafice, scheme, o platformă înaltă și o parașută.

El râse.

– Este mult mai simplu! Vino, am să te prezint celorlalți.

Ea era singura femeie, și cei cinci bărbați din grup se arătară extrem de prevenitori față de ea. Erau cu toții la fel de neexperimentați ca și ea.

Se așezară pe niște scaune metalice și Felicite se strădui să pară entuziasmată și relaxată în timp ce Reggie își începea expunerea. Se folosea de două parașute ca să le arate primele noțiuni ale acestui sport.

– Eu voi fi instructorul vostru de zbor, sau poate nu, dar oricine ar fi acesta, el va prelua conducerea operațiunilor. El îi va spune pilotului când să oprească motorul, el vă va indica momentul în care ieșiți din avion.

– Să ieșim? întrebă cineva.

– Da, ați auzit bine. Vă veți strecura afară și veți sta în picioare pe carlingă.

Felicite trebui să se lupte cu panica teribilă care o făcea să simtă un nod în stomac.

– Instructorul vă va da un semnal când va trebui să vă luați elan și să săriți.

Reggie flutură o curea lungă din nailon alb.

– Această curea este fixă. Veți fi legați de ea când vă veți afla aliniați și gata de salt, iar mânerul de deschidere al parașutei voastre va funcționa automat când vă veți lansa în gol.

O privi pe Felicite, care respira precipitat. Când își imagină înălțimea la care se va afla, se surprinse mușcându-și buzele și încruntându-se.

– Doar parașutiștii experimentați, cei care au făcut deja opt-zece salturi, își declanșează singuri deschiderea parașutei.

Felicite se întrebă câte salturi o fi făcut Cade. Cum putea el să găsească o plăcere în acest sport?

Nu rezistă dorinței de a mai cere câteva explicații suplimentare.

– De ce nu putem sări direct din avion și mai trebuie să ne cățărăm pe carlingă?

– Pentru că trebuie să fiți siguri că nu vă agățați parașuta de aripile avionului. Cureaua de siguranță este destul de lungă ca să evite acest risc. Este mai prudent.

„Mai prudent!“ Parcă era prudent să te cațări pe un avion în zbor! Ce mai! Se îndrăgostise de un nebun!

Se simți ispitită să se ridice și să plece, dar în clipa aceea își aminti de acuzațiile lui Cade, de vocea lui aspră și furioasă când îi reproșase că se teme de viață. Poate că totuși experiența asta se va dovedi plăcută! Își dădu brusc seama că, năpădită de gânduri, pierduse o parte din explicațiile lui Reggie.

– ...Întindeți brațele și picioarele. Să le țineți bine depărtate ca să folosiți rezistența vântului.

Începu să ia cu febrilitate notițe, sperând că pe fața ei nu se va putea citi spaima.

– Puteți să vă controlați saltul pentru că hamurile parașutei sunt legate de boban. Puteți chiar să vă schimbați direcția. Este de ajuns să trageți de maneta din stânga pentru a vă întoarce spre stânga. Păstrați privirea fixată pe orizont. Nu priviți în jos...

Felicite făcea un efort imens să se concentreze.

– ...Va fi cu totul altfel când veți avea puțină experiență, dar deocamdată nu puteți avea nici un simț al distanțelor sau al proporțiilor. Riscați să vă agățați în vreun copac sau să credeți că un copac înalt de trei metri este doar un tufiș...

Cu brațele încrucișate pe piept, Reggie stătea în picioare, liniștit, în fața lor.

– ...În clipa când atingeți pământul, îndoiți ușor genunchii și relaxați-vă...

Ea ridică mâna.

– Da, Felicite?

– Cum putem ști că este momentul să ne pregătim să atingem pământul dacă nu privim în jos?

– Este suficient să priviți orizontul. Esențialul este să rămâneți relaxați. O să aterizați mai bine dacă nu știți când veți atinge pământul. Dacă știți, riscați să vă încordați și să vă răniți.

„Să ne rănim“, repetă ea în șoaptă.

– Mai ai și altă întrebare?

– Nu, nu.

– După ce atingeți pământul, rostogoliți-vă. Ca teorie, asta este tot. Acum să trecem la practică. Vă rog să vă apropiați, am să vă arăt cum strângeți parașuta.

Ea învață să-și strângă parașuta, și s-o poarte.

– Acum, o să ne antrenăm să sărim.

Reggie trase în mijlocul încăperii o masă înaltă de un metru și se urcă pe ea.

– Amplitudinea șocului resimțit la aterizare poate fi redusă la cea a șocului resimțit sărind de pe această masă.

– Da, sigur! murmură Felicite, neîncrezătoare.

Reggie zâmbi, sări și se ridică imediat.

– Am să vă fac o a doua demonstrație.

Felicite îl privi cu cea mai mare atenție. Nu-i venea să creadă că poate fi atât de simplu. Ea va trebui probabil să se antreneze cel puțin un an înainte să se poată descurca oarecum corect...

Reggie sări din nou jos și de îndată ce se ridică întrebă cine ar putea să înceapă.

Toți ochii se întoarseră spre Felicite.

Ea zâmbi aparent relaxată, și făcu un pas înainte.

– De acord! Merg eu.

Se sui pe masă, își îndoi ușor genunchii, sări și se rostogoli pe o parte, cu șoldul și umărul lipite de sol. Se ridică imediat și toată lumea o aplaudă.

– Asta nu înseamnă nimic!

Mulțumită de declarația ei, îi lăsă locul elevului următor. Își imagină zâmbetul lui Cade dacă ar fi știut ce face ea și-și zise că la urma urmei, nu era chiar atât de neplăcut.

Săriră toți de pe masă unul după altul, până când Reggie se uită la ceas.

– Pentru astă-seară, ajunge. Mâine vom vedea ce să facem în caz de incident și vom învăța cum să ținem un carnet de zbor. Și vom pune în practică ce am învățat astăzi.

Felicite se întoarse acasă emoționată grozav de parfumul aventurii. Se întrebă ce o fi făcând Cade acum. Probabil că tot ceva nebunesc și excitant. Fu din nou tentată să-l sune ca să-i spună că-l iubește și că începând de acum are de gând să profite de toate bucuriile vieții. Dar nu venise încă momentul...

Vineri seara, Felicite urmări lecția cu ferma intenție de a sări cu parașuta chiar sâmbătă.

Veni și dimineața de sâmbătă, limpede și frumoasă. Își puse o bluză, blugii și cizmele, și se duse la aeroclubul unde fusese stabilită întâlnirea.

Ajunse în același timp cu Reggie.

– Bună dimineața! Ești gata pentru primul salt?

– Sper.

– Mi se întâmplă uneori să simt ceva deosebit la unii oameni, și acesta este cazul acum. Te porți de parcă ai vrea cu orice preț să sari, ești entuziastă. Dar undeva în adâncul dumitale, cred că nu ai nici un chef să faci asta deoarece ești încremenită de spaimă. De ce naiba vrei să faci parașutism, Felicite?

Nu se va opri tocmai acum când era atât de aproape de țintă. Își aminti de nesfârșitele discursuri ale lui Kent despre deltaplan. Îi cunoștea frazele pe dinafară.

– Îmi imaginez că trebuie să fie minunat să plutești prin spațiu, cu vântul șuierând pe la urechi, cu cerul albastru deasupra capului...

– Bine, dacă așa stau lucrurile...

Reggie continuă însă s-o privească atent. Deodată, ea renunță să-i mai ascundă adevăratele sentimente:

– Trebuie să încerc, ca să știu ce-mi place, ce sunt în stare să fac. Poate și pentru a-mi dovedi mie însămi ceva.

– Să știi că poți să te răzgândești în orice clipă, până în secunda în care ai ieșit din avion.

– Am să-mi amintesc asta.

El o mai privi câteva minute, apoi ridică din umeri.

– Să mergem.

Se îndreptară spre un imens hangar care mirosea a uleiuri de motoare, a benzină arsă. Câțiva elevi erau deja aici.

Brusc, Felicite își dori ca să afle și Cade că va sări pentru prima oară. Nu mai putea să aștepte.

– Vii? o întrebă Reggie.

– Mergi înainte. Vreau să dau un telefon.

Se repezi la un telefon și așteptă nerăbdătoare să vină tonul, apoi formă numărul și auzi soneria.

– Alo?

Inima îi tresări în piept. Ce minunat era să-i audă numai și vocea!

– Cade, sunt Felicite. Nu pot să vorbesc prea mult pentru că trebuie să plec. Toată lumea mă așteaptă.

– Hei, ia-o ușurel!

– Mă auzi? Ascultă-mă. Poate că ai drepate. Încerc și eu să-mi lărgesc orizontul. Am luat lecții de parașutism cu Reggie Dockum.

– Felicite! Unde ești? Acasă?

– Nu, încerc primul meu salt cu parașuta în dimineața asta. Dacă te grăbești, poți să vii să asiști.

– Dumnezeule! Felicite, niciodată n-am vrut să spun că ar trebui să sari cu parașuta! Draga mea, renunță!

Iată ceva ce compensa toate acele ore de suferință și de singurătate! Cât de teamă îi era lui Cade pentru ea! Câte griji își făcea...

– Te iubesc. Vreau să distrug toate barierele și zidurile pe care le-am înălțat în jurul meu.

– Mai spune-mi o dată...

– Trebuie să plec.

– Fir-ar să fie, Felicite! Nu pleca! De ce nu mi-ai spus până acum?

– Am vrut să-ți fac o surpriză. Am fugit. Dacă te grăbești, poți ajunge la timp. La revedere.

– Așteaptă! Nu...

Ea închise și plecă în fugă. Reggie îi venea în întâmpinare.

– Vin! Vin! am vrut doar să dau un telefon.

– Trebuie să vină cineva să te vadă?

– Poate.

– Oricum, rămâne un băiat aici jos care poate să-i indice zona de aterizare. Ai face bine să te duci să-ți strângi parașuta.

Ea se supuse, sub privirea vigilentă a lui Reggie, și apoi și-o puse în spate. Mai avea și o parașută ventrală care fusese strânsă și împachetată de un adevărat profesionist.

Dacă lecțiile i se păruseră ireale, minutele ce urmară căpătară dimensiunile unui vis. Era la fel de buimăcită de conversația cu Cade ca și de perspectiva saltului.

Cu o cască albastră în mână, urcă într-un mic avion bimotor a cărui ușă precum și scaunele, în afara celui al pilotului, fuseseră scoase. Așa că se trezi așezată pe planșeu, între doi bărbați voinici.

Reggie urcă la rândul lui în carlingă, se instală lângă pilot și dădu semnalul de plecare.

Avionul ajunse la pista de zbor, luă viteză și se înălță spre cer. Aerul intra ca o vijelie prin ușa deschisă. Felicite se așeză în genunchi ca să vadă mai bine. Toată hotărârea ei fermă, tot curajul îi rămăsese pe pământ. Abia avu timp să observe mașina

albastră a lui Cade care venea în viteză spre hangar. Avionul depășise deja vârfurile copacilor și continua să ia altitudine.

Felicite simțea că-i vine rău de frică. I se păru că și inima i se oprise să mai bată. Se așeză la locul ei, în timp ce Reggie răcnea ca să acopere zgomotul motorului.

– Este ceva în neregulă? Ești foarte palidă.

– N-am nimic. Am văzut un prieten venind. Zău că n-am nimic.

Reggie se apropie.

– Ești în continuare hotărâtă să sari?

– Da.

Reggie se duse la ușă, desfășură o banderolă lungă care avea o greutate la un capăt și care arăta direcția vântului. Venise oare momentul să se pregătească să sară? Parcă abia se ridicaseră de la pământ. Trebui să-și șteargă de blugi palmele umede.

Cum de se hotărâse să facă parașutism? Existau mii de alte lucruri la fel de excitante care ar fi putut s-o tenteze. Cade Rankin o zăpăcise atât de mult încât își pierduse mințile.

Privi prin deschizătura ușii și zări pe un câmp o enormă cruce albă. Se presupunea că trebuia să sară și să aterizeze în acel loc. Simțea un nod în stomac.

Avionul se înclină pe o parte în timp ce pilotul făcea un viraj ca să revină deasupra câmpului. Opri apoi motoarele.

Bărbații își puseră căștile și se aliniară. Fără nici o tragere de inimă, Felicite își legă și ea baretele căștii, străduindu-se să nu privească afară. Refuză oferta care i se făcu de a sări prima.

Probabil că deja Cade era acolo jos și o aștepta...

Îi spusese că-l iubește... În câteva minute, va fi din nou cu el. Dacă va mai fi pe această lume... De ce nu s-o fi îndrăgostit de vreun jucător de șah sau de un colecționar de timbre?

Primul din șir ridică degetul mare ca să semnaleze că este gata de salt și ieși. Urmă al doilea. Felicite își mai șterse o dată

palmele transpirate de pantaloni și încrucișă degetele ca să aibă noroc. Genunchii îi tremurau. Îi strânse cu putere unul de altul. În ciuda aerului rece care intra în carlingă, ei îi era îngrozitor de cald.

Ieși și ultimul bărbat. Reggie veni în fața ei. Părea să-i citească gândurile. Ea își ridică bărbia și înaintă la rândul ei.

– Nu vrei să aștepți săptămâna viitoare? strigă Reggie.

– Nu!

Dacă nu va sări acum, n-o va mai face niciodată. Și nici nu va mai putea să înfrunte privirea lui Cade dacă se întorcea la sol fără să fi sărit. Reggie fixă cârligul care urma să declanșeze automat deschiderea parașutei.

Se strecură cu precauții afară. Se agăță de avion părându-i-se că se află în mijlocul unei furtuni.

În ciuda sfaturilor lui Reggie, privi în jos. Se revăzu în acea clipă pe marginea cornișei Turnului Franklin. Unde o fi acum îngerul păzitor al lui Cade? Măcar al ei să fie prin preajmă!

Nu se poate! Trebuie să existe și alte mijloace de a profita de bucuriile vieții... Își înlăturase barierele care o protejau și iată, își pierduse capul.

Nu putea să se desprindă de avion și să cadă în gol. Închise ochii și se rugă: „Doamne, ajută-mă să mă pot urca din nou în avion. N-am să mai fac asta niciodată, nici pentru Cade nici pentru nimeni altcineva. Vreau doar să mă întorc în avion. Oh! Dumnezeule...“

Dinții îi clănțăneau de frică și se hotărî să se întoarcă în carlingă. Nici nu-i mai păsa că va fi categorisită drept fricoasă. Cade putea să-i spună că este o lașă până la sfârșitul zilelor lui.

Nu putea să sară. Își schimbă poziția ca să poată intra înăuntru, când un picior îi alunecă și simți cum cade în gol.

O cuprinse panica. Înnebunită de spaimă, nu se mai gândea decât să găsească un punct de sprijin solid.

Se luptă împotriva vântului, își îndreptă brațele și încercă să se concentreze. Se crispă și se întoarse astfel încât să aibă picioarele în jos.

Își aminti de asemenea că trebuie să numere: „o mie, doua mii, trei mii...“ Dacă parașuta nu se deschidea la zece, ea trebuia să tragă maneta care comanda parașuta de siguranță, dar ea nu începuse numărătoarea imediat după ce căzuse...

Deodată, simți o zguduitură puternică, și parașuta cea mare albă se desfășură deasupra capului ei.

Ținându-se cu disperare de hamuri, i se părea că aude sfaturile lui Reggie. Încercă să-i urmeze instrucțiunile, să nu privească în jos și să fixeze cu privirea orizontul.

O clipă mai târziu însă, privi din nou în jos, încremenită de groază. Despica aerul cu viteza unei ghiulele de tun! Exista o parașută deasupra capului ei, dar care părea să nu-i încetinească căderea.

Niciodată. Nu, niciodată! Pentru nimeni. Nici pentru Cade nici pentru oricine altcineva. Închise ochii. „Relaxați-vă“, spusese Reggie. Să se relaxeze! Cine putea să fie relaxat după ce căzuse dintr-un avion?

De ce naiba afurisita asta de parașută nu-i încetinea căderea? Ar fi trebuit să plutească încetișor și nu să cadă ca o bombă.

Mai privi o dată în jos. Șocul era iminent.

„Oh, Dumnezeule, oh...“

Capitolul 14

Uită de toate instrucțiunile lui Reggie, atinse violent pământul, și se cufundă într-o mare gaură neagră.

Când deschise din nou ochii, văzu cerul albastru. Își mișcă degetele. Iarba deasă îi zgâria mâinile. Iarba! Pământul! Vru să se întoarcă și să îmbrățișeze pământul, dar se temea că oasele ei sunt făcute praf.

– Felicite!

Chipul lui Cade se aplecă asupra ei. Fața lui bronzată era acum de un gri pământiu.

Se jură în gând că nu-i va spune lui Cade că alunecase din avion sau că fusese îngrozită în ultimul grad. Oricum, nu acum. Așa că-i zâmbi.

– Te simți bine? o întrebă el.

– Desigur! Mă odihnesc puțin. Este o senzație formidabilă să traversezi spațiul! Abia aștept s-o mai fac.

Oare chiar rostise aceste cuvinte? Probabil că circuitele din creierul ei se conectaseră aiurea.

Prinse brațul întins de el și se ridică, dar trebui să-și muște buzele de durere când puse piciorul în pământ. În ciuda acestei dureri, în rest totul părea în regulă. Se privi atent și constată că avea tot două brațe, două picioare, și că pământul era minunat de solid.

– Este exact cum spuneai tu: o experiență ametitoare.

Ridică ochii spre el și simți din nou un nod în stomac. În viața ei nu văzuse o privire mai furioasă.

– Taci, Felicite! Taci, taci, taci! Ce naiba a fost cu această idee? M-ai speriat de moarte.

În timp ce vorbea, îi desfăcea parașuta și degetele îi tremurau când se înverșuna pe cataramele mai încăpățânate. Cât de nefirești îi erau mișcările!

– Mi-ai spus că sunt o lașă.

Privirea lui era glacială.

– N-am avut niciodată de gând să te fac să sari dintr-un vion. Habar n-ai ce înseamnă asta. Cum de te-au lăsat s-o faci?

– Am luat lecții.

Felicite se purta cât putea de demn.

El îi scoase cele două parașute și i-o aruncă pe cea de siguranță în mâini. Adună apoi pânza de nailon alb, sforile, făcu totul ghem și i le puse în brațe, după care o ridică și pe ea în brațe.

Felicite se luptă cu grămada de pânză umflată din brațe, încercând să-l vadă. Cu maxilarele încleștate, el traversă cu pași uriași câmpul înspre mașină. Șocul datorat saltului se ștergea încetul cu încetul, lăsând loc în mintea ei unei neliniști crescânde.

– Cade, ce faci?

– Te duc acasă, și acolo o să stăm de vorbă.

– Îmi faci o scenă? Pune-mă jos, pot să merg.

– Taci!

Felicite era împărțită între emoții contradictorii: iritarea pentru metodele lui expeditive, și fericirea față de grija pe care i-o arăta.

O durea tot corpul, dar mai ales glezna. Așa că nu se mai plânse că o ducea în brațe.

Ajunseră la mașină și el o puse încetișor pe scaunul din față. Apoi aruncă neglijent parașutele în spate și trânti violent portierele.

Îl privi cu consternare ocolind mașina. Nu-l văzuse niciodată atât de furios, și rămase amuțită. Dar când se gândi la cea nume îi provocase această furie, pe Felicite o cuprinse o căldură plăcută.

El se așeză la volan și demară fără să scoată o vorbă. Motorul făcea zgomot și ea nu voia să înceapă acum o discuție. De altfel, el nu părea deloc dispus s-o asculte.

Piciorul o durea din ce în ce mai tare și se aplecă să-și desfacă șireturile și să-și scoată cizmele.

– Te simți bine?

– Sigur.

Nu voia să-i spună cât suferă, cât de mult o doare piciorul, ce îngrozitor de speriată fusese, și că acum se simțea ca o proastă, o nechibzuită.

Se întrebă dacă Reggie remarcase faptul că alunecase sau credea că chiar sărise. Dacă Reggie nu văzuse nimic, nimeni nu va ști atâta vreme cât ea nu va vorbi.

Trecură în viteză pe lângă hangar.

– Cade, trebuie să las aici parașuta. Și mașina mea este acolo.

– O să avem grijă de asta mai târziu.

Nu avea chef să-l contrazică acum. Părea în stare să spintece o armată de dragoni, atât era de furios. De fapt, el însuși semăna

cu un dragon. N-ar fi fost surprinsă dacă l-ar fi văzut scoțând flăcări pe nări. Până rumegă toate aceste gânduri, ajunseseră deja acasă la el.

Cade ocoli mașina, aproape că smulse portiera și, luând-o iarăși în brațe, o duse în casă.

O lăsă ușor pe un șezlong și o privi drept în ochi, cu pumnii strânși pe coapse.

– Felicite, trebuie să mă ajuți. Nu știu ce să mă mai fac cu tine.

– Nu ai nimic de făcut cu mine.

Se ridică, având grijă să-și lase toată greutatea pe celălalt picior.

– Ești complet imprevizibilă!

– *Eu* sunt imprevizibilă! Tu vorbești! Ai uitat cum ai scris pe pereții casei surorii mele? Mi-ai făcut serenade în mijlocul nopții! Ai venit să observi păsările!

– De ce n-ai putut să-mi spui pur și simplu „te iubesc"? De ce ți-ai pus în minte că mi-o poți dovedi doar sărind cu parașuta?

– M-am gândit la ce mi-ai spus, că sunt o lașă.

– Fir-ar să fie! Îmi pare rău...

El părea oricum, numai dezolat nu.

– Am vrut să dărâm zidurile pe care mi le clădisem, să încerc să-ți urmez ideea. Ziceai că nu știu să profit de bucuriile vieții.

– Ți-a plăcut saltul?

– Ei bine, a fost primul...

El se scotoci prin buzunare și scoase o cutiuță pătrată.

– Poftim!

Dezorientată, ea privi cutia de catifea albastră și ridică încetișor capacul.

Un superb diamant scânteia cu mii de flăcări. I se tăie respirația de surpriză.

– Te iubesc, Felicite. Vrei să fii soția mea?

– Cade!

Îi întinse brațele și el o strânse la piept gata s-o sufoce.

– Dacă ai ști de câte ori am trecut cu mașina prin fața casei tale, de câte ori am ridicat receptorul ca să te sun... Dacă ai ști cât mi-ai lipsit!

– Ți-am lipsit?

Cum putea să aibă niște gene atât de lungi? El o sorbea din priviri.

– Da. Niciodată nu mi s-a părut ceva mai greu decât să mă abțin să vin să te văd.

– Dar atitudinea mea... lașă?

– De fapt, nu erai tu cea adevărată, ți-am spus-o de nenumărate ori. Altfel, n-ai fi îndrăznit niciodată să mergi pe cornișă! Voiam doar să te fac să-ți dai frâu liber emoțiilor, nicidecum să sari din afurisitul ăla de avion!

– Oh, Cade! Dacă ai ști prin ce am trecut. Dar m-am gândit tot timpul la tine.

El îi închise gura cu un sărut, și ea uită de piciorul rănit.

Gemu de durere și se atârnă de umerii lui, ținându-se doar pe celălalt picior.

– Ce s-a întâmplat?

– Piciorul...

El se supără din nou, o așeză pe un scaun și îngenunche ca să-i scoată cizmele.

– Mă doare un pic când calc în el.

Glezna ei, roșie și umflată, era aproape de două ori mai mare decât cealaltă.

– Fir-ar să fie!

Cade o fulgeră cu privirea.

– Bine, n-am vrut să-ți mai spun...

Ea contemplă diamantul.

– Mă duc să aduc ce trebuie.

Rămase liniștită, așteptându-l. Încetul cu încetul, își recăpăta calmul și acum se gândea la Cade și la căsătorie.

El se întoarse cu un lighean cu apă cu gheață și un tub de unguent. În ciuda blândeții de care dădea dovadă Cade, contactul cu apa rece îi smulse un geamăt.

– Au!

– Scuză-mă.

– Hotărârea ta este cam pripită, Cade.

– Eu știu ce vreau.

Privirea lui lacomă era foarte explicită. Ea se simțea atât de bine, atât de fericită. Îl iubea. Inima îi bătea să-i spargă pieptul și uită de durerea sfâșietoare de la picior.

– De acum încolo, am de gând să-mi petrec timpul iubindu-te, făcând fotografii, iubindu-te iarăși; vreau să-mi termin casa și... să te iubesc... doar dacă nu cumva preferi să facem împreună parașutism.

Ea se simți obligată să-i spună adevărul.

– Știi... de fapt, am căzut din avion.

– Dumnezeule! Așadar, n-ai sărit?

– Nu. Am vrut să mă întorc în carlingă, m-am răsucit cumva și am alunecat. A fost cea mai cumplită senzație, cea mai îngrozitoare experiență...

El o strânse în brațe.

– Doamne! Mi-am închipuit eu că s-a întâmplat ceva. Puteai să-ți rupi gâtul!

Se desprinse ușor și-i luă mâinile.

– ...Felicite, spune-mi simplu: „te iubesc". La telefon ai vorbit atât de repede încât nu eram sigur că am auzit bine.

– Te iubesc.

– Este de ajuns. N-ai nevoie nici să sari nici să cazi dintr-un avion pentru asta.

Felicite ridică inelul.

– Este atât de neașteptat! Credeam că vrei să ai doar o aventură cu mine, nu m-am gândit nici o clipă că ai vrea să ne căsătorim.

El râse.

– Zău că nu pot să-ți urmăresc gândurile! Dacă unul dintre noi este imprevizibil...

Se aplecă s-o sărute dar se opri în drum.

– Ce mai este?

– Mă doare piciorul din ce în ce mai tare.

Ea ridică piciorul și priviră amândoi glezna umflată care nu mai semăna cu nimic.

– O clipă. Mă întorc imediat.

Se întoarse din bucătărie cu un pahar în mână.

– Bea asta.

Ea adulmecă alcoolul, ezită, dar Cade nu părea să fie în stare să suporte o contrazicere și ea înghiți dintr-o dată burbonul sec...

– Uf! Ai fi putut să-i pui un pic de apă.

– Asta ca să te fac să uiți de durere.

O ridică în brațe în timp ce ea ținea strâns în palmă cutiuța de catifea albastră.

– Vino.

– Unde mergem?

– La spital. L-am chemat pe doctorul meu.

– Tipic pentru tine!

– Ce?

– Ai fi putut să-mi spui, sau măcar să mă întrebi cine mă tratează de obicei.

– Nu voiam să mai discutăm și poate că și eu sunt puțin tulburat în momentul ăsta.

– Mă îndoiesc.

În zece minute, fu în sala de urgențe a spitalului. După o jumătate de oră, își făcuse deja o radiografie și află că avea o entorsă.

Doctorul Garver îi dădu niște cașete contra durerii și instrucțiuni cum să-și îngrijească glezna, în timp ce Cade, cu un aer sever, stătea alături în picioare, cu brațele încrucișate pe piept.

Când, până la urmă o duse la mașină, ea se feri să mai protesteze, știind cât ar fi fost de inutil. Tot timpul cât durase examinarea, ținuse inelul strâns în palmă.

Începea să se însereze. Își lăsă capul pe umărul lui.

– Ar trebui să mă duc să-mi iau mașina, dar cu paharul de burbon pe care mi l-ai dat și cu pastila doctorului Garver, nu sunt în stare să țin ochii deschiși.

– Am să mă ocup eu de asta mai târziu. Acum sunt înfometat, și tu trebuie să fii la fel.

Ea își deschise palma și privi din nou diamantul.

Merseră în tăcere. Cade părea la fel de furios. Pe Felicite o durea piciorul, era moartă de foame și de oboseală. Dar nimic din toate astea nu avea nici cea mai mică importanță față de faptul că el o iubea și voia s-o ia de soție.

Adormi pe drum. Ajunși acasă, el o luă în brațe și o duse în dormitor. Felicite se trezi în brațele lui.

– Ce se întâmplă?

– Ce-ți face piciorul?

– Mai bine.

– Bun.

El se așeză pe pat, îi luă cutiuța din mână și o deschise cu grijă. Ce expresie solemnă avea!

– Vrei să te căsătorești cu mine?

– Bineînțeles!

El îi luă cu delicatețe mâna stângă și-i puse diamantul pe deget.

– Te iubesc, Felicite.

O strânse cu putere la piept și o sărută până ce își pierdu răsuflarea. Inimile lor băteau cu putere și ea fu cuprinsă de o bucurie profundă. Până la urmă, o îndemnă să se întindă pe pat cu o infinită tandrețe.

– Odihnește-te până ce pregătesc cina.

– Păreai atât de supărat în mașină. De ce?

– Nu în acest fel plănuisem eu să-ți ofer inelul și să te cer în căsătorie.

Ea îi zâmbi.

– Nici nu se putea să fie mai minunat.

Îl sărută, râzând, pe obraz.

– Nu se știe niciodată, draga mea.

Ea adormi înainte să fi atins perna.

Capitolul 15

Vocea lui Cade, insistentă, îi repeta numele.

– Felicite, Felicite, draga mea...

Ea deschise ochii, își privi inelul și oftă de plăcere.

– Cade, îmi este prea somn ca să mai pot mânca.

Și, mulțumită, închise iarăși ochii.

În noaptea aceea, nu se mai trezi decât o dată. Se ridică, dezorientată, într-un cot. Lumina lunii scălda camera în raze argintii. Privi în jurul ei și-și reaminti. Era singură în camera lui Cade. Zâmbi, se întinse din nou și adormi imediat, cu gândul la el.

Când deschise ochii, scoarele își revărsa lumina prin geamurile deschise. Putea să audă ciripitul păsărilor și să simtă aroma pinilor. Era tot îmbrăcată și acoperită doar cu un cearșaf. Piciorul o mai durea, dar mult mai puțin decât ieri.

Privi inelul și-și aminti vag de vocea voalată a lui Cade spunându-i: „te iubesc“.

Dădu la o parte cearșaful, se ridică și se duse sărind într-un picior până la oglindă.

– Aaah!

Se îngrozi de imaginea ei. Era imposibil să ceri în căsătorie pe cineva care arăta în halul ăsta. Dâre de praf pe față, părul desfăcut și încurcat, hainele șifonate, fără machiaj, și cu o echimoză mare pe obraz... semăna exact cu o fantomă.

Se opri în ușa băii. Pe peretele alăturat se afla o fotografie reprezentând-o pe ea în costum de iepuraș și așezată pe genunchii lui Cade. Zâmbi și continuă să meargă evitând să se sprijine pe piciorul scrântit. Umflătura mai scăzuse și acum piciorul arăta ceva mai bine.

Făcu o baie caldă și se spălă pe cap. Ieși învelită într-un prosop, cu hainele în brațe, gata să le pună în mașina de spălat.

– Cade!

Nici un răspuns. În casă era o liniște totală. Căută peste tot. Era singură. Găsi pe masa din bucătărie poșeta ei și-și văzu mașina pe fereastră. Cea a lui Cade nu era aici.

Unde s-o fi dus? Era descumpănită. Cum era duminică, se întrebă dacă nu cumva se dusese la biserică. În orice caz, nu văzu nici un motiv să rămână singură în casă. Își puse în grabă hainele și ieși încuind ușa în urma ei.

Conduse foarte încet, evitând să folosească brusc piciorul bolnav.

Ajunsă acasă, își puse lucrurile în mașina de spălat și mai făcu o baie.

Multe ore după aceea, tot nu avea nici o veste de la Cade și simți cum începe să-i fiarbă sângele în vene de furie.

De ce o mai ceruse în căsătorie dacă o lăsase baltă imediat? Catâr și imprevizibil! Și prea seducător... Aruncă o privire înspre telefon, dar renunță repede la ideea de a-i telefona.

Starea piciorului se ameliora cu repeziciune, și spre seară, putea să se sprijine pe el fără s-o doară prea tare. Dar starea ei de spirit se înrăutățea.

Încercă să-și reamintească dacă îi dăduse vreo explicație în legătură cu absența lui. Nereușind, până la urmă își umplu din nou cada cu apă caldă și se cufundă în ea până la bărbie apucându-se să citească un roman.

Când ieși, vru tot timpul să-și usuce părul și să-și pună pe ea capotul alb fără ca soneria telefonului s-o deranjeze.

El trebuie să-i fi spus totuși ceva, și ea nu-și amintea...

Deschise fereastra, lăsând să intre aerul răcoros, se așeză comod în pat și adormi cu lumina aprinsă.

Se trezi la sunetul chitarei. În noaptea clară, o voce de bariton urcă până la ea.

– Iarăși!

Felicite se ridică, stinse veioza și merse șchiopătând până la fereastră. Avu un șoc. Cade era doar la câțiva centimetri de ea, în picioare pe o scară.

– Bună seara!

– Am să spun să te aresteze!

– Nu cred.

El privi în jurul lui. Noaptea era calmă. Probabil că se trezise chiar de la primele note.

– Unde ai fost toată ziua?

– Am fost foarte ocupat să pun totul la punct.

– Cade, ești pur și simplu exasperant! Ce să pui la punct?

– Răpirea. Vino, dragostea mea.

Ea pufni în râs.

– Ești nebun.

– Nici gând. Mașina mea este aici. Nu pot să mai aștept. Mi-e dor de tine.

– Cade, nu te cred... În fine, poate da!

– Am rezervat o cameră la bariloche.

– Bari... cum?

– Bariloche. Este în America de Sud și este ceva grandios. Munți, lacuri, copaci imenși. Tu vei putea privi păsările, iar eu te voi privi pe tine. Ține-mi un pic chitara. Trebuie să mă duc să iau ceva pentru tine.

– Cade, nu pot pleca fără să aranjez cât de cât lucrurile la birou, clienții... Săptămâna viitoare am niște întâlniri importante și...

– Toată lumea va înțelege, și dacă nu vor înțelege, treaba lor. O săptămână de absență nu-ți va ruina agenția.

– Știu, dar trebuie totuși să-mi anunț clienții, nu să dispar fără un cuvânt.

Amețită de atâta fericire, îl privi coborând și urcându-se apoi din nou cu două cutii dreptunghiulare în brațe.

– Este foarte simplu; trecem pe la biroul tău și vei lăsa un mesaj pe robot în care le vei spune tuturor că ai plecat în voiaj de nuntă.

El îi întinse cutiile și escaladă pervazul ferestrei.

– Ah, când voi putea vreodată să-ți prevăd reacțiile?

– Sper ca nu înainte de o jumătate de secol!

Ea deschise o cutie, îndepărtă hârtia de mătase și văzu o rochie încântătoare și o jachetă asortată din mătase albă.

– Cât sunt de frumoase!

– Deschide-o și pe cealaltă.

– Știi că ai niște obiceiuri foarte cavalerești?

– Nu vreau să mai aștept. Dar tu?

Ea deschise și cealaltă cutie din care ieși la iveală un nor fin de dantelă neagră.

– Oh! Cade! Este...

– Taci! Vino în brațele mele.

Ea își înnodă brațele după gâtul lui și-i răspunse la sărut cu o voluptate nesfârșită. Era pierită de atâta fericire în timp ce el o ducea în brațe spre pat.

– Felicite, cât de mult iubesc!

Ea îi sărută obrazul, gâtul...

– Cade... murmură ea.

– Da?

– Știi, ai fi putut să-mi lași un bilețel azi-dimineață, sau să-mi spui cel puțin ce aveai de gând să faci.

– Ieri, când ți-am dat inelul, am făcut totul pe dos. Aș fi vrut ca momentul acela să fie unul perfect, romantic...

– Oh, dar a fost minunat. Ce mai contează că...

– Dulcea mea Felicite!

– Pentru când ai făcut rezervările?

– Avionul pleacă din Atlanta peste două ore.

– Tebuie să ne oprim pe la biroul meu, trebuie să mă îmbrac...

– Avem tot timpul...

Privirea lui o vrăjea.

– ...Dacă-l pierdem pe ăsta, îl luăm pe următorul!

El își puse urechea pe inima ei.

– Iarăși îți bate inima repede! Ce mai este?

Ea râse încetișor, sărutându-l pe umăr.

– Totul este în ordine, liniștește-te! Știi doar că și îngerul meu păzitor veghează...

Sfârșit